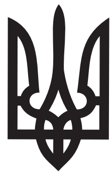

ГАЗЕТА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ

Голос України

Проблема

Металурги потребують підтримки. Справді державної і передбачуваної

▶ СТОР. 4

SOS!

Лист до прем’єра від власника корови

▶ СТОР. 14—15

Тенденції

Олімпійський день на Тернопільщині

▶ СТОР. 19

№ 92 (5342) ВІВТОРОК, 22 ТРАВНЯ 2012 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

Більшість хоче зняти недоторканність із депутатів, опозиція — ще й із Президента та суддів

Погоджувальна рада

Нинішнього пленарного тижня комітетами і фракціями запропоновано розглянути в парламенті понад 140 питань, здебільшого це нові законопроекти, оскільки минулого пленарного тижня депутати практично впоралися з порядком денним. На порядку денному — 32 урядові ініціативи, серед них визначено як невідкладний проект закону про технічну інвентаризацію об’єктів нерухомого майна, зміни до Податкового кодексу, внесений Президентом України як невідкладний законопроект про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення гарантій незалежності суддів.

▶ СТОР. 2

Проект Трудового кодексу порушує баланс інтересів роботодавців і працівників

Учора Україну накрила хвиля акцій протесту. На мирні зібрання з багатозначною назвою «Ми не — раби. Раби — німі» одночасно вийшли громадяни в різних куточках країни. Традиційно епіцентр подій припав на столицю. Під стінами будівлі комітетів Верховної Ради учасники акції виступали проти прийняття проектів Трудового кодексу й закону про організацію і проведення мирних заходів. Принаймні в наявних на даний момент редакціях. Вони, нібито, тільки ускладнять і так непросте життя українців. «Акція проходить у 15 містах країни. Разом виступають незалежні профспілки й громадські організації. Це нова якість робочого руху», — розповів учасник мітингу, член правління інституту «Республіка» Володимир Чемерис.

Зауважень до вже згаданих документів у громадськості чимало. Так, законопроект, яким надалі хочуть регулювати проведення мітингів і протестів, передбачає запровадження нових термінів для оповіщення (не пізніше, ніж за чотири дні) про заплановану акцію. Владимир Чемерис такі терміни називає «неймовірно великими». Припускає: законопроект лобіюють для того, щоб у майбутньому позбавити українців мобільності в організації протестних заходів. Наприклад, з приводу змін у трудовому законодавстві. А тут, мовляв, приводів для обурення вистачає.

▶ СТОР. 6

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

...І не тільки танцювальна

Кіровоградщина — центральна область України. В сенсі географічному — центральніше не придумаєш. Недарма програма розвитку області, розроблена за ініціативи голови облдержадміністрації Сергія Ларіна, називається «Центральний регіон-2015». Це нібито зобов’язує тутешніх мешканців до особливого самоусвідомлення. Мовляв, нехай собі Київ — центр усього на світі, але й ми не окраїна. Якщо менталітет українців закладено в приказці «моя хата скраю», то для кіровоградців це питання звучить трохи дискусійно. Звісно, столичний Київ ставиться до цього регіону, як до будь-якої окраїнної області, і це породжує немало проблем.

Як тут ці проблеми вирішують — читайте у першій подачі циклу матеріалів під заголовком: **«Тюльпан, уран, молочний кран і …~~П’яти~~Чотирихатки»**

▶ СТОР. 12—13

ПОДІЇ

Міліція прибуватиме через дві хвилини після виклику

Центр оперативного реагування міліції відкрито в Донецьку. Це перший в Україні підрозділ, де використано найновіше програмне забезпечення та передовий досвід зарубіжних країн. Якщо раніше від моменту звернення громадянина до безпосереднього прибуття правоохоронців витрачалося близько 40 хвилин, то тепер швидкість реагування становитиме від 2 до 10 хвилин. Такий результат досягається насамперед за рахунок скорочення часу обробки виклику: прийом, реєстрація та забезпечення реагування відбуватиметься автоматизовано і за лічені секунди.

▶ СТОР. 6

Готуйте парасолі: у країну повертаються дощі

Цього тижня погода виявить свій примхливий норов. Уже за два дні на зміну ясним сонячним дням прийдуть дощі з похолоданням. З 24 травня температура повітря на всій території країни різко знизиться, денний максимум становитиме 14—19 градусів із позначкою плюс. І знову у більшості регіонів очікуються тривалі інтенсивні грозові дощі. Та якщо справдяться прогнози синоптиків, то довго мокнути нам з вами не доведеться. Уже з 27 травня температура знову має піти вгору, і термометри фіксуватимуть 22—27 градусів вище нуля, **повідомив** учора під час брифінгу **директор Українського гідрометцентру МНС Микола КУЛЬБІДА.**

Дали бій бездоріжжю

На ремонт доріг у Кам’янець-Подільському районі на Хмельниччині з різних бюджетів виділено три мільйони 350 тисяч гривень. Роботи тривають у дванадцяти пунктах. Крім того, розпочато ремонт комунальних автошляхів за рахунок субвенції з державної скарбниці місцевим бюджетам на суму один мільйон вісімсот тисяч гривень.

Добротні дороги необхідні для розвитку туристичного потенціалу регіону. Так, облаштований під’їзд до садиби «Тетянин хутір», що в селі Гаврилівці, приваблює численних її відвідувачів з усієї України. Адже багато років поспіль сюди приїздять батьки лікувати методом іпотерапії (верхової їзди) дітей, хворих на ДЦП. Та раніше добратися в негоду до хутора було просто неможливо, про що господиня та батьки маленьких пацієнтів не раз говорили — зокрема й зі сторінок нашої газети. Нарешті цей шматок дороги перестав бути перешкодою для оздоровлення дітей, **інформує наш власкор Віра ШПИЛЬОВА.**

КОРОТКО

■ За даними головного управління охорони здоров’я Дніпропетровської облдержадміністрації, на стаціонарному лікуванні залишилося двоє потерпілих внаслідок вибухів 27 квітня. Вони перебувають в обласній лікарні ім. Мечникова, **повідомляє наш кореспондент Тетяна ВАЛІГУРСЬКА.**

■ Українці, які потрапили в катастрофу на борту лайнера Costa Concordia, масово відмовилися від компенсації в сумі 11 тис. євро і вимагають збільшити виплати вдвічі **(УНІАН).**

■ Міністерство закордонних справ Польщі звертається до українців та росіян, які планують приїхати на матчі Євро-2012 до Польщі, не затягувати з отриманням віз. **Про це заявив офіційний представник МЗС РП Марчін Босацький (Укрінформ).**

■ Укрзалізниця оприлюднила вартість проїзду в міжрегіональних електропоїздах виробництва Hyundai Rotem. Як з’ясувалося, проїзд коштуватиме значно дорожче, ніж у звичайних **(УНІАН).**

Із 262 мільйонів на рахунках Дитячої лікарні майбутнього залишилося близько 60 мільйонів, *повідомляє ТСН*

Боротьбу з розповсюдженням наркотиків та організованою злочинністю потрібно активізувати

На цьому Голова Верховної Ради України Володимир Литвин наголосив під час учорашньої зустрічі із Заступником Генерального секретаря ООН — Виконавчим директором Управління ООН із боротьби з наркотиками та злочинністю (УНП ООН) Юрієм Федотовим **(на знімку ліворуч)**. Про це «Голосу України» **повідомила прес-служба Верховної Ради**.

В. Литвин підкреслив особливе значення цієї конференції та висловив глибоке занепокоєння з приводу розповсюдження різних видів транснаціональної організованої злочинності. «Місія — найскладніша, проблема протидії наркотикам актуалізується і відчувається в Україні, — сказав він. — Кількість офіційно зареєстрованих осіб, які вживають наркотики, становить майже 160 тисяч, і це не може не хвилювати».

Водночас керівник парламенту запевнив Ю. Федотова в підтримці зусиль УНП ООН у частині координації міжнародного співробітництва у сфері боротьби з розповсюдженням наркотиків, організованою злочинністю, корупцією та запобігання тероризму. Він нагадав, що Україна бере активну участь у спостереженні за виконанням Конвенції ООН проти корупції та очікує на висновки міжнародних експертів щодо імплементації антикорупційного законодавства України, яке визначить подальші напрями вдосконалення законодавчої бази в цих питаннях.

В. Литвин висловив задоволення активізацією співробітництва України з УНП ООН не лише у сфері боротьби з нелегальним виробництвом та розповсюдженням наркотиків, а й у питаннях лікування та реабілітації наркозалежних. За його словами, Україна зацікавлена в експертній та технічній допомозі УНП ООН.

Ю. Федотов зазначив, що основним напрямом роботи конференції стане формування стратегії профілактики та упередження наркоманії, пропаганди здорового способу життя. Він також наголосив на необхідності формування доброчинної фінансової підтримки фондам, які спрямовують свої зусилля на ці дії.

Голова Верховної Ради, підтримуючи важливість здорового способу життя, зазначив, що потрібно, щоб працювало громадянське суспільство. «Потрібно відчути хвилювання душі і пориви серця», — сказав він, додавши, що в іншому разі «ми ризикуємо отримати втрачене покоління». На його думку, до загальних акцій протидії розповсюдженню наркотиків доцільно також залучати й релігійні організації. «Потрібно включати всю країну, а одними грошима все не вирішується», — наголосив він.

ДОВІДКОВО

Заступник Генерального секретаря ООН — Виконавчий директор Управління ООН із боротьби з наркотиками та злочинністю (УНП ООН) Юрій Федотов перебуває в Україні з метою участі в міжнародній конференції високого рівня на тему «Українське суспільство і наркотики: побудова нового стратегічного підходу», яка відбувається 21—23 травня нинішнього року за сприяння Державної служби України з контролю за наркотиками, УНП ООН та Групи Помпіду Ради Європи.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Більшість хоче зняти недоторканність із депутатів, опозиція — ще й із Президента та суддів

ПОГОДЖУВАЛЬНА РАДА

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Серед запланованих до розгляду питань — також проект закону про схвалення рішення Президента України про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України для участі в багатонаціональних військових навчаннях, урядові проекти законів про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо державної реєстрації іноземних інвестицій, про посилення відповідальності за втручання в роботу об'єктів трубопровідного транспорту, проект постанови про ухвалення Основних напрямів бюджетної політики на 2013 рік. У середу, 23 травня, відбудуться парламентські слухання на тему «Про стан та перспективи розвитку Воєнної організації та сектору безпеки України».

Лідер фракції Партії регіонів Олександр Єфремов зауважив, що депутати власноруч розділили законопроекти на «опозиційні» та «більшовицькі», виділивши окремий день — середу — для розгляду законопроектів від опозиційних фракцій. Бо такого немає в жодному парламенті світу, щоб опозиція диктувала свої вимоги більшості. Регіонали запропонували додати до порядку денного ще й законопроекти про біженців, про надання нотаріальних послуг, про статус і соціальний захист чорнобильців щодо вільного вибору санаторно-курортного закладу, щодо врегулювання діяльності суб'єктів господарювання у сфері житлово-комунальних послуг, про здійснення державних закупівель, про засади державної мовної політики, про передачу об'єктів культурної спадщини релігійним організаціям, про скасування депутатської недоторканності. О. Єфремов, заявив, що вимоги опозиції — позбавити недоторканності не лише народних депутатів, а й Президента і суддів, це — популізм, бо є відповідні рішення Конституційного Суду та європейські угоди.

У свою чергу заступник голови фракції «БЮТ—«Батьківщина» Сергій Сас стверджував, що більшість вимог опозиції минулого тижня не було виконано. Це — висловлення недовіри Генпрокурору, відповідальність керівників Пенітенціарної служби за побиття Ю. Тимошенко під час її перевезення з Качанівської колонії до харківської лікарні, забезпечення належного лікування ув'язненої експрем'єра. Тож вимоги опозиції залишаються незмінними. За словами депутата, фракція наполягає на розгляді законопроектів про гармонізацію вітчизняного кримінального законодавства до європейських стандартів, про врегулювання земельних відносин, створення ТСК щодо розслідування резонансних убивств у Донецькій області (народних депутатів Євгена Щербаня, Євгена Кушнарьова та ін.) на початку 1990-х років, розпочинає збір підписів за висловлення недовіри й відсторонення від посади нещодавно обраної Уповноваженої Верховної Ради з прав людини Валерії Лутковської у зв'язку з порушенням процедури її обрання.

Лідер фракції «НУ—НС» Микола Мартиненко висловив стурбованість тим, що всі законодавчі ініціативи опозиції відхиляються, а законопроекти від більшості голосуються «за командою», не призначається дата нових виборів міського голови в Києві, хоча вже в червні спливає термін його повноважень. Опозиційні фракції, підкреслив він, наполягають на ухваленні законопроекту, який передбачає зняти недоторканність не лише з народних депутатів, а й із Президента та суддів, низки соціальних законопроектів.

Борис Тарасюк, Максим Луцький, Валерій Сушкевич та Тетяна Бахтеєва.

ПРОПОЗИЦІЇ

Комітет з питань правової політики визначив процедуру розгляду законопроекту про скасування депутатської недоторканності: до 7 червня депутати мають подати пропозиції та поправки до комітету (під кожною треба зібрати не менш як 150 підписів), до 22 червня комітет повинен опрацювати пропозиції, а до 5 липня — винести законопроект на розгляд Верховної Ради.

Стосовно виборів у Києві, В. Литвин повідомив, що дав доручення профільному парламентському Комітету з питань державного будівництва та місцевого самоврядування підготувати пропозиції щодо дати виборів столичного міського голови та Київської міськради.

Фракція Народної партії, зауважив її лідер Ігор Шаров, сама визначається щодо підтримки чи непідтримки законопроектів, і це її конституційне право. Тож звинувачення опозиції він назвав безпідставними.

Комуністи запропонували внести до порядку денного ще понад 30 законопроектів, здебільшого із соціальних питань, а також про місцеве та регіональне самоврядування в Україні, про державну підтримку наукоємних виробництв, про професійно-технічну освіту.

Депутатська група «Реформи заради майбутнього», за словами Володимира Каплієнка, не делегуватиме своїх представників до складу Тимчасової слідчої комісії для з'ясування обставин та розслідування фактів, оприлюднених народним депутатом Романом Забзалюком, щодо отримання народними депутатами коштів за перехід до інших депутатських фракцій і груп у Верховній Раді шостого скликання і закликатиме інших колег із парламентської більшості не подавати свої кандидатури до цієї комісії.

Під час години запитань до уряду, яка традиційно відбувається у п'ятницю, опозиція запропонувала заслухати міністра закордонних справ Костянтина Грищенка щодо «провалів зовнішньої політики на всіх напрямах». А представники парламентської більшості — міністра освіти Дмитра Табачника про цьогорічне Зовнішнє незалежне оцінювання та віце-прем'єра Бориса Колеснікова щодо підготовки до Євро-2012.

Анна ШЕВЧЕНКО.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Визначатися із столичним міським головою маємо у правовій площині

Вибори до місцевих органів влади повинні відбуватися по всій Україні одночасно. Таку думку висловив Голова Верховної Ради Володимир Литвин на брифінгу після погоджувальної ради, відповідаючи на запитання про вибори столичного міського голови. Діапазон дат наступних виборів у столиці пропонується широкий — від цього року, наступного чи аж до 2015 року. В. Литвин відзначив, що нинішня ситуація в Києві та в Тернопільській області фактично не унормована законодавчо. «Нам потрібно її вирівняти, щоб усі вибори в місцевих органах влади відбувалися одночасно», — сказав глава парламенту.

Голова Верховної Ради підтримує ідею створення ТСК для вивчення дій міської ради в земельних питаннях.

Кажучи про перспективи розгляду до парламентських виборів змін до закону про вибори народних депутатів України, керівник парламенту повідомив, що отримав пропозиції від ЦВК, які мають абсолютно технічний характер. Але, на його погляд, через брак довіри між політичними силами буде складно розглянути навіть цей технічний проект. Нині законопроект відправлено на розгляд до профільного Комітету з питань державного будівництва і місцевого самоврядування. В. Литвин заявив, що навіть готовий поставити під ним свій підпис, але за однієї умови — що для прийняття рішення буде конституційна більшість, щоб не виникло збурень.

Олександра КУЧЕРЯВА.

Микола ТОМЕНКО: «Вибори — це чорно–білий формат»

Минулої неділі заступник Голови Верховної Ради України Микола Томенко побував на Черкащині. В обласному центрі разом з активом партії «Батьківщина» він поклав квіти до пам'ятного знака жертвам політичних репресій.

У Будинку вчителя Микола Томенко і лідер опозиційних сил Арсеній Яценюк зустрілися з жителями Черкас. Аудиторія — здебільшого люди старшого віку скаржилися парламентаріям на низький рівень їх життя, жалюгідні пенсії, дорожнечу продуктів харчування і ліків.

На прес-конференції політики наголосили, що «двері» опозиційного об'єднання відкриті для всіх, хто має рішучість і сміливість боротися з діючою системою влади. «Вибори — це чорно-білий формат, — підкреслив Микола Томенко. — Одні обстоюватимуть нинішню владу, інші робитимуть усе, аби її змінити. Третього не дано. Бо третя сила, як ми вже пересвідчилися, неодмінно стає силою у руках влади».

Відповідаючи на запитання журналістів щодо зняття з народних депутатів недоторканності, заступник Голови Верховної Ради України зазначив, що за нинішніх умов позбавлення парламентаріїв права на недоторканність — це ще один владний інструмент для тиску на опозицію. «Ми виступаємо у цьому питанні за комплексний підхід, — зауважив Микола Володимирович, — якщо скасовувати недоторканність, то для всіх посадових осіб. Починаючи з Президента, суддів, прокурорів».

Микола Томенко висловив також свою позицію щодо будівництва нової злітної смуги для літаків середнього класу поблизу Чернечої гори у Каневі. На його думку, ці плани шкідливі. Адже нові об'єкти порушать екологічний, географічний, історичний масштаб Шевченківського національного заповідника, призведуть до негативних змін у Канівському біосферному заповіднику. Занепокоєння парламентарія викликає й позиція влади щодо відзначення цьогоріч 500-літнього ювілею столиці Української козацької держави міста Чигирина, на яке уряд не виділив жодної копійки.

ТОЧКА ЗОРУ

Микола ТОМЕНКО:
«У Чигирині потрібно завершити відновлення гетьманської резиденції Богдана Хмельницького. Я вважаю, що це завдання — справа честі державних діячів, котрі уболівають за збереження історичної пам'яті нашого народу».

Лідія ТИТАРЕНКО.
Черкаська область.

На знімку: під час прес-конференції.
Фото автора.

Розгляд справи перенесено на місяць

Учора в приміщенні Апеляційного суду Харківської області Київський районний суд м. Харкова продовжив слухання кримінальної справи відносно екс-прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко, яка вже відбуває покарання, але водночас обвинувачується в здійсненні й інших посадових злочинів.

Однак учорашнім рішенням суду слухання справи вирішено перенести щонайменше на місяць. Відповідне рішення оголосив суддя Костянтин Садовський. Мотивація очевидна — відсутність у залі суду обвинувачуваної та двох її захисників, Є. Тимошенка та О. Плахотнюка. Наступне судове засідання призначено на 10.00 25 червня.

Під час судового засідання сторони у справі висловили міркування про можливість продовження розгляду справи за відсутності підсудної. Сторона обвинувачення клопоталася про перенесення слухань у справі у зв'язку з неможливістю присутності в суді Ю. Тимошенко за станом здоров'я й надала суду висновки медичної комісії, згідно з якими Ю. Тимошенко не повинна переривати лікування.

С. Власенко навпаки стверджував, що висновки комісії не можуть бути основою для ухвалення рішення судом, «тому що комісія не оглядала Ю. Тимошенко й вона не давала дозволу на її створення». І надав суду висновок німецького лікаря Л. Хармса, у якому він заявляє, що Ю. Тимошенко не може бути присутня на засіданні суду за станом здоров'я. С. Власенко підкреслив, що суд має ухвалити рішення, ґрунтуючись на цьому медичному висновку. Але суд схилився до тієї логіки, що лікування — процес не вічний, і щойно хвора-підсудна більш-менш одужає, вона має стати перед судом і відповісти за свої дії за законом.

— З нашого боку буде використано всі можливі засоби для дотримання підсудної Ю. Тимошенко її прав, надання їй належного лікування й реалізації її прав у судовому засіданні, — сказала представник держобвинувачення Марина Капінос. — Сторона обвинувачення, як і сторона захисту, мають право надавати суду будь-яку інформацію, отриману законним шляхом. На наш запит була надана інформація лікувальної установи про недоцільність транспортування Ю. Тимошенко в судове засідання у зв'язку з безперервністю процесу її лікування.

Однак процес лікування ніяк не заважає Юлії Володимирівні приймати в лікарняній палаті закордонні делегації. Напередодні віцепрезидент Європейського парламенту Яцек Протасевич відвідав екс-прем'єр-міністра України. Зустріч тривала близько двох годин і, як заявили представники пенітенціарної служби, була конфіденційною. Зустріч супроводжував генеральний консул Генконсульства Республіки Польща в Харкові Ян Гранат.

Я. Протасевич висловив подяку за те, що йому організували зустріч із Ю. Тимошенко, і повідомив, що він оглянув ЦКЛ№5 і що харківський медзаклад відповідає європейським стандартам. Згодом він повідомив і про що була їхня розмова. Інформаційні агентства повідомляють, що експрем'єр-міністр Юлія Тимошенко виступає проти підписання й ратифікації ЄС Угоди про асоціацію. Вона вважає, що європейська політика до української еліти повинна бути твердою політикою, включаючи заморожування процесу підписання й ратифікації Договору про асоціацію Україна—ЄС.

Тим часом Ю. Тимошенко одержала офіційного захисника в німецькому парламенті. Депутат Бундестагу Еріка Штейнбах стала захисником Ю. Тимошенко в рамках програми «Парламентарії захищають парламентаріїв», повідомляють ЗМІ. А лікування екс-прем'єр-міністра в лікарні Укрзалізниці у Харкові продовжить німецький лікар Рейсхауер.

Микола КОСИЙ.
Харків.

Ми зобов'язані забезпечити рівні умови розвитку для дітей

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Про це заявив лідер комуністів Петро СИМОНЕНКО (на знімку) під час візиту до Міжнародного дитячого центру «Артек», де відбувся заключний гала-концерт, присвячений закриттю IX Всеукраїнського конкурсу «Таланти багатодітної родини».

Лідер комуністів прогулявся територією улюбленого багатьма дітьми місця відпочинку, поспілкувався з артеківцями й послухав пісні під гітару, повідомила прес-служба КПУ.

«В українських дітей мають бути рівні можливості вже при народженні, незалежно від фінансових можливостей родини, у якій вони ростуть», — підкреслив Петро Симоненко, додавши, що позиція Компартії полягає в створенні таких умов, за яких кожна дитина одержить «успішну дорогу для повної реалізації потенціалу». За словами лідера комуністів, для цього необхідно відповісти лише на такі запитання: чим би хотіли займатися діти, куди б вони не прийшли в гуртки, творчі колективи, спортивні секції — вони повинні мати можливість у них розвиватися. При цьому політик підкреслив, що також необхідно вирішувати й питання тих, хто йде працювати після закінчення навчання. «Переконаний: нам потрібно займатися майбутнім дітей України, а не лише тими, у кого багаті батьки», — підсумував Петро Симоненко.

Роман ЧЕРЬОМУХІН.
Крим.

Фото прес-служби КПУ.

ДОВІДКА

Конкурс проводиться з ініціативи Всеукраїнського союзу жінок-трудівниць «За майбутнє дітей України» за підтримки Міністерства у справах сім'ї, молоді та спорту. Під час нього діти змагалися в номінаціях: «Вокальне мистецтво», «Патріотична пісня», «Хореографія», «Музичне виконання», «Художнє й авторське виконання», «Оригінальний жанр».

У НОМЕР

Причетність Р. Щербаня до вбивства не встановлена

Прокуратура Донецької області прокоментувала інформацію, яка містилася в заяві народного депутата України Геннадія Москаля. Минулого тижня парламентарій заявляв, нібито Руслан Щербань, син бізнесмена Євгена Щербаня, вбитого в 1996 році, здійснив убивство із необережності на полюванні в лютому цього року. Цим фактом, на думку депутата, влада шантажує Щербаня-молодшого, вимагаючи від нього звинувачень у вбивстві батька на адресу екс-прем'єр-міністра Юлії Тимошенко.

За інформацією прес-служби прокуратури області, 18 лютого цього року під час полювання в угіддях Маяцького лісництва Слов'янського району був убитий із необережності громадянин Дроздов. За цим фактом органи міліції розслідують кримінальну справу. Під час слідчо-оперативних заходів установлено особу підозрюваного у скоєнні злочину, йому обрано запобіжний захід у вигляді підписки про невиїзд. Нині у справі проведено низку судових експертиз, які підтверджують причетність названої особи до скоєного. «Досудове слідство у справі планується завершити у травні поточного року. Причетність Щербаня Р. Є. до вбивства Дроздова, згідно із матеріалами досудового слідства, не встановлена», — йдеться у повідомленні прокуратури.

Ліна КУЦ.

ОФІЦІЙНО

Повідомлення

Відповідно до вимог чинного законодавства народний депутат України Соболєв Сергій Владиславович направив декларацію про майно, доходи і зобов'язання фінансового характеру державного службовця за 2011 рік.

Відповідно до декларації загальна сума сукупного доходу народного депутата України Соболєва Сергія Владиславовича за 2011 рік становила 277480 грн. Зокрема, заробітна плата — 242384,98 грн.; матеріальна допомога — 35094,76 грн. Загальна сума сукупного доходу членів сім'ї Соболєва С. В. становила 45000 грн. Зокрема, матеріальна допомога — 45000 грн.

У власності Соболєва С. В. перебуває земельна ділянка загальною площею 3243 кв. м. Члени його сім'ї володіють земельною ділянкою загальною площею 18213 кв. м., житловим будинком — 399,2 кв. м., квартирою — 59 кв. м., дачним будинком (1/2 частка) — 103,9 кв. м. та гаражами — 69 кв. м. і 18 кв. м. Також у власності членів сім'ї Соболєва С. В. перебувають автомобілі Land Rover/Range Rover (4280 куб. см) 2007 року випуску та Nissan X-trail (2500 куб. см) 2005 року випуску.

Номінальна вартість цінних паперів членів його сім'ї становить 5,47 грн.

ПОСТАНОВА
Верховної Ради України

Про дострокове припинення повноважень народного депутата України Поляченка В. А.

Відповідно до пункту 5 частини другої статті 81 Конституції України Верховна Рада України **постановляє**:

Припинити достроково повноваження народного депутата України Поляченка Володимира Аврумовича, обраного в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі, виборчий блок політичних партій «Блок «НАША УКРАЇНА — НАРОДНА САМООБОРОНА», у зв'язку із смертю.

Голова Верховної Ради України В. ЛИТВИН.

м. Київ,
15 травня 2012 року.
№ 4672-VI.

У Запоріжжі урочисто відзначили ювілей поета, драматурга, перекладача, гумориста, громадського діяча і лауреата 22 літературних премій Петра Ребра, *повідомляє наш власкор Леонід СОСНИЦЬКИЙ.*

Місія Міжнародного валютного фонду під керівництвом Кріса Джарвіса прибула до України. Згідно з повідомленням Фонду місія має завершити дискусію у межах консультацій за статтею IV статей Угоди з МВФ і планує пробути в Україні до 28 травня (*Укрінформ).*

Металурги потребують підтримки. Справді державної і передбачуваної

ПРОБЛЕМА

Нещодавно газета «Голос України» повідомляла невеселу запорізьку новину — спад промислового виробництва у першому кварталі 2012 року становив у області 5,2%. Однак навіть це не похитнуло високі позиції регіону — за обсягами реалізованої продукції Запорізька область усе одно залишилася на високому четвертому місці.

Іди туди — не знаю куди, принеси те — не знаю що...

Це не дуже гарна вже українська новина, яка вказує, що й в інших регіонах ситуація не краща, ніж у Запоріжжі. Повертаючись до батьківщини Дніпрогесу, зауважимо, що, хоч як дивно, саме електроенергія, а вірніше непомірно високий тариф на неї, забезпечив неприємності двом з чотирьох гігантів індустрії. Зокрема, Запорізький алюмінієвий комбінат зупинився ще в травні минулого року, а Запорізький феросплавний завод (ЗФЗ) змушений був зупинити свій найбільший четвертий цех. Окрім вивільнення через це 1400 працівників, феросплавники порахували збитки. Ми процитуємо матеріал «Для кого мільярд — не гроші?», надрукований «Голосом України» 22 березня ц. р. : «Енергетики збиралися за рахунок підвищення тарифу отримати із підприємства додатково 277 мільйонів гривень. У результаті ж зупинки цеху сумарні втрати за 2011 рік становили 985,8 мільйона гривень. А саме — ЕНЕРГОРИНОК НЕДООТРИМАВ прибуток на суму 908,3 мільйона гривень; втрати у податку на фізичних осіб (бюджет міста) — 10,6 млн. гривень, Пенсійного фонду — 37,9 мільйона гривень. У той же час виплати звільненим працівникам фактично з бюджету становили 29,1 млн. гривень».

У цеху Запорізького феросплавного заводу.

Отак чиновницьке свавілля подбало про державу. Весь рік представницькі делегації ПАТ «Запорізький феросплавний завод», у складі яких були майстри і робітники, оббивали пороги керівних кабінетів у Києві. Жодного разу їм не відмовили. Скрізь обіцяли розібратися і розв'язати проблему передачі підприємству підстанції «Ф-2». Вона перебуває на заводській території, але належить «Запоріжжяобленерго». Останнє інакше, ніж подавати енергію ЗФЗ, підстанцію використовувати не може, але з 1 січня 2011 року вказану «Ф-2» феросплавникам в оренду чомусь не віддало.

Збитки нікого не зупинили — з 1 березня поточного року тариф для Запорізького феросплавного зріс ще на 3,8% — до 93,02 коп. за кВт/ч (без ПДВ). До того ж у квітні керівництво заводу не знало, яким буде тариф на травень, а у травні не знає, яким він буде на червень. Як у подібній ситуації, наприклад, контрактувати постачання продукції до неблизької Південно-Східної Азії?

Підприємство намагається зменшити енерговитрати — Запорізький феросплавний завод на модернізацію виробництва витратив останнім часом 140 мільйонів доларів. Як результат, скорочено споживання електроенергії на 8—10%. Однак і на заводі, і в економіці взагалі фахівців немає — все можна зробити поступово. Отримав прибуток — вклав його в модернізацію. Повертаючись до теми визначеності з тарифами, знову питаємо: як підприємству не тільки планувати продажі, а ще й здійснювати модернізацію виробництва з метою енергозбереження?

З педаллю «газу» треба акуратніше

До речі, не тільки у запорізьких феросплавників проблеми. У кінці квітня відбувся круглий стіл із актуальною темою: «Проблеми і перспективи гірничо-металургійного комплексу України. Роль державної політики в захисті інтересів гірничо-металургійного комплексу України». Про останнє, ми розповіли. До речі, а як з державною політикою стосовно металургії в інших країнах? Академік Манат Толимбеков (Казахстан) доповів, що в розпал кризи, коли китайські виробники (і не тільки металурги) почали втрачати ринки збуту, держава стала активно видавати кредити місцевим споживачам, простимулювавши внутрішній попит. У підсумку, китайські підприємства не лише не знизили обсяги виробництва, а навіть наростили їх. Читай: збільшили бюджетні надходження.

Дещо інші підходи в ЄС, але й вони справді ДЕРЖАВНІ. Там, за словами представниці Міжнародного інституту марганцю (Франція) Дорін

Виплавка металу.

МакГауф (Doreen McGough), підприємство, яке потрапило у важку ситуацію через кон'юнктуру світових ринків, захищає свою позицію перед спеціальною урядовою комісією. І та, із врахуванням вкладу підприємства у розв'язання проблеми зайнятості, його ролі у формуванні бюджету регіону і країни в цілому, приймає рішення по, наприклад, виваженому тарифу на електроенергію. В ЄС калькулятор — річ зовсім не зайва...

У нас же виходить, що зайва. Слово голові правління ПАТ «Запорізький завод феросплавів» Павлу Кравченку: «В Україні немає єдиної системи оцінки того, що для держави вигідно, а що ні. Складається враження, що держчиновники, котрі відповідають за різні галузі економіки, грають своїми власними «пазлами», з яких неможливо скласти єдину картину державної економічної політики».

Від себе додамо таке. У ситуації, яка сьогодні склалася, мало б бути філігранно задіяне все різноманіття маленьких й великих важелів державного управління економікою. Це щоб, зрештою, вивести її із піке. Замість цього, схоже, використовуються всього два важелі — гальма, а часом і «газ», якими до того ж користуються як мотоцикліст — початківець. Тобто якщо й натискають, то до упору. Як у подібному випадку їде техніка, краще не бачити...

А дивитися треба. І в бік металургії передусім. Бо це — майже 25% українського ВВП, це — 30% експорту, це — 40% валютних надходжень. До того ж статистика вказує, що, наприклад, у перші місяці поточного року виробництво сталі тільки скорочувалося, і Україна з 9-го місця у світі опустилася на 11-те за обсягами її виплавки. Тому саме час, нарешті, розробити державну стратегію розвитку металургії, в якій мають бути визначені загальнонаціональні цілі і завдання розвитку галузі, передбачені механізми реалізації тих цілей і завдань. А наостанок, важливі інфраструктурні проекти держави мають передбачати державне замовлення. Яке є хоч у комуністичному Китаї, хоч у капіталістичній Японії. І яке значною мірою визначає успіхи економік цих держав.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.
Запоріжжя.

Фото Володимира ШЕРЕМЕТА.

Комуністи заявляють про тиск із боку влади та підготовку до фальсифікацій

ВИБОРИ—2012

Комуністична партія України готова висунути кандидатів у народні депутати в усіх 21 виборчих округах Донеччини. Про це заявив у Донецьку народний депутат України, перший секретар обкому КПУ Микола Кравченко. Разом із тим, додав комуніст, на потенційних кандидатів від партії чиниться тиск: зокрема, такі випадки траплялися в Костянтинівці та Новоазовську.

«Влада сьогодні дуже активно працює проти комуністів, щоб вибити їх із округів», — заявив депутат. Він припускає, що до закону про вибори народних депутатів буде внесено зміни: «Там є низка положень, що не влаштовують людей, які сподіваються тільки на фальсифікацію. Наприклад, питання тривалості зберігання документації. За законом — п'ять років. Гадаю, цю норму під будь-яким приводом будуть прибирати. Бо, працюючи над програмою захисту голосів, ми в будь-якому разі через сім'ї, в іншій формі доведемо до членів комісій, що якщо один із них припуститься фальсифікації, це — кримінальна справа. І саме терміни зберігання є тим вибухонебезпечним моментом, який їх (фальсифікаторів. — **Авт.**) тривожить».

Під час спілкування з журналістами в Донецьку Микола Кравченко

Микола Кравченко.

оприлюднив інформацію про підсумки першого етапу народного референдуму, ініційованого комуністами. Опитування стосувалося актуальних питань: зокрема, ставлення до купівлі-продажу землі сільськогосподарського призначення, до націоналізації підприємств, до збереження віку виходу на пенсію тощо. Неоднозначну реакцію опитаних викликали три питання: «Чи згодні ви, що другою державною мовою повинна бути російська?», «Чи згодні ви, що Україні необхідно приєднатися до Митного союзу та увійти до Спільного економічного простору із Росією, Білоруссю і Казахстаном?» та питання про націоналізацію підприємств ключових галузей господарства. Не висловили підтримки в цих питаннях від 11 до 15% респондентів.

А загалом комуністи задоволені підсумками першого етапу референдуму. «Результати опитування активно використовувалися під час складання антикризової програми, із якої комуністи вже вийшли на передвиборну кампанію, — зазначив народний депутат. — Основне завдання другого етапу — утримати діалог КПУ та виборців до старту офіційної виборчої кампанії. Ми не приховуємо, що працюємо із населенням та намагаємося цей контакт постійно підтримувати. Готові запропонувати нові загальнонаціональні теми та розпочати обговорення регіональних проблем, які тривожать населення».

Серед таких місцевих проблем лідер донецьких комуністів назвав медичну реформу, проти проведення якої активно виступали «червоні», та скасування залізницею низки потягів, що відбилося на мешканцях, зокрема, Маріуполя. «Наші дії можуть зводитися лише до одного: якнайбільше створити соціальної напруги в тому регіоні, для якого скасування потягів є критичним. Маріуполь саме належить до таких міст, там залишилися тільки три потяги. Це питання соціально небезпечне, воно матиме величезні соціальні наслідки», — переконаний комуніст.

Ліна КУЩ.

Фото автора.

В Україні немає єдиної системи оцінки того, що для держави вигідно, а що ні

Хто навчить зразкового чиновника?

Проблема кадрів для місцевої влади залишається вкрай актуальною

Чи це спрацьовує вікова традиція, чи, може, справді, йдеться про якусь особливу касту, однак у свідомості пересічного громадянина саме поняття «чиновник» уже має негативне забарвлення. А якщо запитати про оцінку його роботи, то тут взагалі нерідко можна наштовхнутися навіть на міцне слівце. А тим часом знайдеться не так багато галузей, де була б зайнята така кількість людей. Із сотнями тисяч державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування багатьом із нас доводиться стикатися мало не щодня. До них ідемо і по банальну довідку, і по допомогу у розв'язанні глобальних проблем розвитку села, міста чи й цілого регіону. Яким хочемо бачити чиновника і хто має допомогти йому стати таким?

Освічених — багато, досвідчених — мало

У тому, що чиновник будь-якого рангу повинен бути відповідно навченим, уже ні в кого немає сумніву. Часи, коли управлінською драбиною успішно міг просуватися активіст із будь-якою професійною освітою, відходять у минуле. Європейський стандарт для чиновника — це обов'язковий диплом фахівця саме з управління. Мета одна — знайти тих, хто здатен зібрати та організувати команду, що проводить у життя державну політику. На жаль, принцип формування української команди дещо інший. І якщо науки управління та менеджменту тепер можуть навчити в багатьох вузах, то це зовсім не означає, що їхнім випускникам відкрита пряма дорога саме до чиновницьких посад.

— Уже давно не заведено сумувати за колишньою комсомольсько-партійною системою добору та просування кадрів, однак не можна не відзначити, що в ній було певне раціональне зерно. Особливо стосовно того, що керівник мусив пройти всіма щаблями влади, починаючи з найнижчої, і мало кому вдавалося перестрибнути хоча б одну сходинку, — почав розмову директор Хмельницького центру перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників органів державної влади, місцевого самоврядування, державних підприємств, установ та організацій Микола Баюк. — Мало того, нинішня система кадрового резерву має здебільшого формальний характер. Навряд чи вдасться відшукати багато прикладів не те що в області, а навіть у країні, коли вільну посаду займала б саме людина з цього резерву.

Усе відбувається зовсім за іншим принципом. Тільки-но одна політична сила змінює іншу на найвищому державному рівні, одразу проходить кардинальна заміна кадрів практично у всій вертикалі влади. До того ж принцип професіоналізму, досвіду чи елементарної навченості практично не спрацьовує. Діє інший: свій ти чи чужий.

Простежити, як кадрові хвилі піднімаються після чергових виборів, неважко. Скажімо, два роки тому в країні серед чиновників першої категорії плинність кадрів становила 75 відсотків, другої — 47 відсотків. Тим, кому не знайшли заміну одразу, все одно підшукали через кілька місяців. Те саме відбувалось і на Хмельниччині. Услід за повною зміною обласного керівництва відбулась вона і в усіх районах.

Серед службовців найнижчих категорій такої стрімкої плинності не помітно. Пояснення зрозумілі. З одного боку, місця з дуже скромними заробітками, котрі практично не відрізняються від мінімальної зарплати, особливого попиту не мають серед випускників престижних вузів. З другого — навіть нова мітла не вимітає всіх, бо когось хоча б з елементарними навичками роботи таки треба залишити. Та навіть попри все це щороку середній показник плинності кадрів і на державній службі, і в органах місцевого самоврядування серед чиновників нижчих категорій становить близько 15— 17 відсотків. І це означає, що кожен шостий працівник щороку звільняє місце для свого наступника. Не дивно, що навіть за політично спокійної ситуації за кілька літ відбувається практично повна ротація кадрів. От і виходить, що освічених управлінців начебто вистачає, адже переважна більшість із них мають диплом про вищу освіту. А от мудрих і досвідчених не так уже й багато.

— Ми готові допомогти залатати прогалини і в знаннях, і в практичних навичках. Для цього працює добре налагоджена, принаймні у нас в області, система підвищення кваліфікації кадрів. Та проблема в іншому: чи завжди новопризначений чи обраний чиновник готовий вчитися? Чи відкриває для нього таке навчання шлях до кар'єрного зростання? Не секрет, що дуже часто відповідь на це запитання негативна.

Диплом — не поштовх для кар'єри

Хмельницький центр на брак слухачів не скаржиться. Два десятиліття тому він став одним із перших у країні навчальних закладів такого типу. Мало того, вже за кілька років на його базі постановою Кабміну було утворено Інститут (а нині — університет) регіонального управління та права. Відтоді Центр став структурним підрозділом університету.

Практичний досвід такої співпраці величезний. Адже вуз дає майбутнім управлінцям теоретичну підготовку, а згодом, уже під час роботи, Центр коригує їхні знання відповідно до практичних вимог. За два десятиліття у ньому змогли підвищити кваліфікацію близько 25 тисяч держслужбовців та посадових осіб місцевого самоврядування. Окрім того, що вони прослухали відповідні курси, мали змогу ще й отримати відповіді на свої запитання безпосередньо на робочих місцях, адже виїзні заняття стали постійною практикою навчального закладу.

Здавалося б, за такої освітньої системи будь-який місцевий чиновник повинен вражати своїми знаннями та компетентністю. Та чи насправді це так? Після минулих виборів до місцевих рад понад двісті голів сільських та селищних рад, а це третина від новообраних, уперше зайняли таку посаду. Опановувати науку управління громадою їм доводилося одразу й на місцях. Не дивно, що навчання в Центрі стало для багатьох рятівною соломинкою, бо самотужки розібратись як у величезній законодавчій базі, так і в практичній роботі було не під силу. А в кого має вчитися сільський голова?

Але, хоч як парадоксально, охочих самовдосконалюватися, вчитися далі, серед керівників та управлінців нижчих рангів, виявляється, не так уже й багато. Під час проведеного соціологічного опитування серед слухачів курсів на запитання: «Чи є у вас потреба здобути вищу освіту у сфері державного управління?», лише 27 відсотків дали ствердну відповідь. Зате 65 відсотків переконані, що освіта саме в цьому напрямі їм не потрібна.

Хто може уявити собі, скажімо, вихователя дитсадка чи медсестру в лікарні без відповідного диплома? Якби таке і трапилось, це вийшло б не тільки за рамки закону, а й суспільного сприйняття. Але чомусь із легкістю і суспільство загалом, і конкретна невеличка громада довіряють управляти ними, не тільки розв'язувати буденні проблеми, а й розробляти плани перспективного розвитку людям, котрі не мають ні відповідної освіти, ні навіть досвіду. То чому ж потім дивуємося некомпетентності, а подекуди й відвертим невігластву чи нахабності чиновника?

Були б гроші, а вчитися ніколи

— Неправильно було б думати, що в державі взагалі відсутня система підготовки чиновника, — переконує Микола Баюк. — Однак усі ті проблеми, пов'язані з працевлаштуванням випускників, що переживає освітня галузь загалом, віддзеркалюються в державній службі та місцевому самоврядуванні. А до цього додаються ще й свої, специфічні.

Своїх слухачів у Центрі навчають насамперед управлінських навичок, вміння концентрувати людські та матеріальні ресурси для вирішення практичних завдань. Усе це правильно. Але дуже часто запереченням з боку тих-таки сільських голів звучить фраза: «Були б кошти, тоді багато проблем розв'язувалося б значно легше. Навіть без спеціальної теоретичної підготовки».

Навіть під час пар вести дискусію на таку тему непросто. А як поєднати перспективні напрацювання щодо інтеграції українського чиновника в систему європейських цінностей із тим злиденним існуванням, котре змушені вести сотні сільрад?

У рамках інтеграції, приміром, у Центрі організували курси іноземних мов для чиновників. Не просто для розваги, а для того, щоб з часом можна було поїхати до сусідніх країн, побачити роботу тамтешніх самоврядних і державних органів влади. Все, що стосується теоретичної підготовки в рамках цієї програми, вдається успішно здійснювати. А от там, де справа зачіпає фінансування, спрацьовують бюджетні гальма.

Щоб оцінити ефект від навчання, в Центрі розробили ще й систему оцінювання роботи чиновника після курсів. Це і спеціальне тестування, яке проводиться просто на робочому місці, й оцінювання роботи колегами, і дослідження самооцінки. Одне слово, все мало б спонукати до самовдосконалення і професійного зростання держслужбовця чи самоврядця.

Але куди і як довго зможе він рости? Від виборів до виборів? Від влади однієї команди до іншої? З огляду на те, як швидко відбувається їхня зміна, зрозуміло, що у відведений термін чиновнику треба встигнути втілити в життя хоч частку планів, якщо не громадських, то хоча б приватних. А про освіту і кар'єрне зростання просто ніколи думати.

Ірина КОЗАК.
Хмельницький.

Мал. Олександра ДУБОВСЬКОГО.

ЦІКАВА СТАТИСТИКА

У Хмельницькому центрі перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників органів державної влади, місцевого самоврядування, держпідприємств, установ та організацій кожен слухач обов'язково проводить своєрідний вхідний контроль рівня знань щодо основних засад функціонування державних інституцій. Набір питань під час тестування нескладний. Однак середній бал практично не перевищує 75 із 100. Зате вже після проходження курсу він зростає до 90. Тож очевидно, що навіть короткі та інтенсивні курси додають чиновникам знань.

САМОВРЯДУВАННЯ

Керівників територіальних громад вчили писати проекти для отримання грантів

Майданчиком для діалогу між владою, громадськими організаціями і бізнесом став перший Міжнародний форум громадських ініціатив, що відбувся у Вінниці. Представники влади, органів місцевого самоврядування, громадських організацій і бізнесу, іноземні гості з Польщі, Німеччини, Грузії, Естонії, Молдови вели мову про залучення ресурсів для розвитку територіальних громад регіону, ділилися досвідом упровадження інноваційних підходів у стратегію планування розвитку регіону, розбудову громадянського суспільства, поглиблення демократичних та економічних перетворень.

На символічному ярмарку ідей представники неурядових громадських організацій і бізнес-структур презентували програми та проекти донорських та інвестиційних установ. Із такими програмами учасників форуму ознайомили голова Державного фонду сприяння місцевому самоврядуванню в Україні Сергій Маліков, експерт швейцарського проекту децентралізації DESPRO В'ячеслав Сороковський, старший експерт проекту USAID Микола Гриценко, голова фонду «Батьківська земля» Оксана Калетнік. Представники органів місцевого самоврядування мали можливість узяти участь у майстер-класі з написання проектів для отримання міжнародних грантів.

Під час засідання круглих столів обговорювали питання розвитку потенціалу територіальних громад, здійснення громадського контролю за процесом реформування системи охорони здоров'я, участь громадськості в запобіганні проявам корупції в органах влади з урахуванням міжнародного досвіду.

За словами ініціатора форуму, голови Вінницької облради Сергія Татусяка, депутати облради схвалили в лютому нинішнього року Програму сприяння розвитку громадянського суспільства у Вінницькій області на період 2012—2015 років. Міжнародний форум громадських ініціатив став ще одним кроком до утвердження елементів громадянського суспільства, відкритості діалогу влади із громадськістю та бізнесом. Найважливіше — він сприятиме успішному розв'язанню низки проблем регіону. На це спрямована, зокрема, угода про співпрацю між владою Вінниччини та Українським фондом соціальних інвестицій щодо впровадження проекту «Сприяння розвитку соціальної інфраструктури у Вінницькій області». Крім обласної влади, організатором форуму стало міжнародне товариство «Україна—Польща—Німеччина».

ДОВІДКА

На Вінниччині зареєстровано 833 громадські організації.

Міжнародне товариство «Україна—Польща—Німеччина» вже кілька років поспіль проводить ознайомчі візити до країн Європи для вивчення кращих практик для представників місцевого самоврядування, медиків, освітян, журналістів. До організації такої просвітницької діяльності долучилася і Вінницька асоціація медиків. ГО «Філософія серця» перша в Україні провела громадський моніторинг виконання Єдиної комплексної правоохоронної програми у Вінницькій області. Ознайомила владу з її недоліками і переконала ухвалити нову програму.

Громадські організації реалізують чимало грантових програм. Так, у селі Северинівка Жмеринського району впроваджується проект «Енергоефективна сільська громада». У його рамках створено два енергоощадних об'єкти — ФАП та спортивний комплекс. Сільрада реалізує проект спільно із громадською організацією «Подільська агенція регіонального розвитку».

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Навіть за політично спокійної ситуації за кілька літ відбувається практично повна ротація кадрів

У Черкасах на Дніпрі вперше за останні 15 років розпочато пасажирську навігацію. Тепер до Канева можна дістатися екскурсійним теплоходом, *інформує наш власкор Лідія ТИТАРЕНКО*

Лише два із дев'яти пляжів Одеси отримали дозволи на початок курортного сезону. Решта небезпечні для життя тих, хто вирішив прийняти морські ванни, *повідомляє наш власкор В'ячеслав ВОРОНКОВ*

Проект Трудового кодексу порушує баланс інтересів роботодавців і працівників

Це стосується 25 мільйонів співгромадян, але мітингують поки що не всі

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

— Найбільше обурює той факт, що проект Трудового кодексу фактично встановлює 48-годинний робочий тиждень. Крім того, збільшується тривалість випробувального терміну до трьох місяців. А роботодавцеві надається можливість звільняти працівника, попереджаючи про це лише за місяць. Додайте до цього й те, що дозволяється вести відеоспостереження за співробітниками. По суті, все це перетворює людину на раба, — переконаний В. Чемерис.

Новий проект Трудового кодексу містить безліч законів, які з його прийняттям просто скасують, уважає провідний експерт Центру Разумкова Павло Розенко. Отже, порушується баланс інтересів роботодавців і найманих робітників. За словами аналітика, з підготовчого процесу роботи над законопроектом були виключені представники незалежних профспілок і експерти. Мовляв, на відміну від проекту, підготовленого до першого читання, нинішня редакція Трудового кодексу нібито не пройшла експертизи Міжнародної організації праці.

— Проект Трудового кодексу має бути оприлюднений у ЗМІ. Проведені парламентські слухання за участю експертів, незалежних профспілок і роботодавців. І перед прийняттям цього законопроекту обов'язково одержати оцінку МОП, — каже Павло Розенко.

Експерт Фонду суспільної безпеки Юрій Гавриленко у свою чергу вказує на невідповідність норм закону про зайнятість і проекту ТК. Зокрема, згідно з останнім планується зниження робочого віку.

— З 15 до 70 років тепер уважається не тільки економічно активне населення, а й робоча сила. Ми збираємося використовувати дитячу працю чи збільшити пенсійний вік до 70 років? Працездатний вік, за законом про зайнятість, вважається з 16 років, а повні трудові права, згідно із проектом Трудового кодексу, людина починає мати з 18-ти. Виходить, два роки провисає в повітрі, — коментує фахівець.

Серед спірних моментів нового КЗпП експерт відзначає розмиті гарантії працевлаштування інвалідів і молоді. А також скасування обов'язкової участі профспілок у колективному договорі. Отже, влаштовуючись на роботу, доведеться досконально вивчити трудове право або ж підписувати договір з роботодавцем у присутності свого адвоката.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА,
Ольга ВАУЛІНА.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Міліція прибуватиме через дві хвилини після виклику

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

До центру надходитиме інформація не лише від громадян, а й відеодані з камер спостереження, встановлених у різних районах, та сигнали від екстрених служб. Для ефективнішого управління нарядами міліції та своєчасного реагування патрулі забезпечені пристроями позиціонування на місцевості — GPS-трекерами. Звернення, які раніше надходили до чергових частин райвідділів, автоматично реєструватимуться в центрі. Інспектор бачитиме на електронній карті місце події та знаходження найближчих нарядів міліції, а також відеоінформацію з камер.

Із центром уже з'єднано 167 камер спостереження, які охоплюють ключові об'єкти Євро-2012. До початку чемпіонату кількість камер збільшиться майже втричі. Зокрема, сотню встановлять на залізничному вокзалі, дві сотні — в аеропорту.

«Відкриття центру — ще один крок на шляху реформування органів внутрішніх справ, перетворення їх на правоохоронне відомство сучасного європейського зразка, — заявив міністр внутрішніх справ України Віталій Захарченко. — Центр допоможе забезпечити належний захист життя і здоров'я, прав і свобод мешканців міста і його гостей, що особливо актуально напередодні проведення чемпіонату з футболу». У перспективі аналогічними системами планується обладнати всі великі міста. Під час урочистостей В. Захарченко вручив керівництву обласної міліції ключі від 30 новеньких автомобілів «Рено».

Ліна КУЩ.

ФОТОФАКТ

Учора майже півтори години столичні пожежники гасили вогонь у двоповерховій складській будівлі на вул. Шамрила, 7б, повідомили «Голосу України» в головному територіальному управлінні МНС у м. Києві.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Сироти отримали особняк на 600 квадратних метрів

Народний депутат України Іван Куровський, генеральний консул Польщі в Україні Рафал Вольський, перший заступник голови облдержадміністрації Станіслав Прокопенко взяли участь в освяченні нового будинку для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, у Чернігові. В прийомній сім'ї Тетяни Макарової виховується 16 дітей віком від 3 до 12 років. Для них поряд із старим будинком збудовано новий, у якому 18 кімнат. Тепер у сиріт для навчання і дозвілля є ігрові зали, кухня, їдальня, пральня, душові кабінки, ванна. Біля будинку облаштовано ігровий майданчик.

Сергій ПАВЛЕНКО.
Чернігів.

ФОТОФАКТ

У Борисо-Глібському соборі відбулося спецпогашення блоку марок та конверта із зображенням Чернігівського колегіуму, відкритого 310 років тому за сприяння І. Мазепи.

На знімку: генеральний директор Національного архітектурно-історичного заповідника «Чернігів стародавній» Андрій Курданов та заступник Чернігівської дирекції ДППЗ «Укрпошта» Ганна Панаско під час спецпогашення.

Фото Сергія ПАВЛЕНКА.

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

Закупили постільні комплекти для медзакладів

На Миколаївщині у рамках соціального проекту обласної організації Партії регіонів «Здоров'я регіону» для всіх 20 медичних закладів обласного підпорядкування закуплено постільну білизну на один мільйон гривень. Це не бюджетні кошти, а особисті пожертви членів Партії регіонів. Нову постільну білизну вже отримали обласні медустанови — протитуберкульозний диспансер, госпіталь інвалідів війни, обласна дитяча інфекційна лікарня. Днями благодійну допомогу доставлять в нарко- і шкірвендиспансери, психлікарні №1, №2, онкодиспансер, обласну дитячу лікарню та інші медичні заклади. Загалом буде замінено 3 тисячі 640 комплектів білизни, матраців та подушок.

Олександра МЕНТЕЛЬ.
Миколаївська область.

Пітбуль мало не загриз людину

Молоду жінку, котра вдень вигулювала свого собаку в центрі Луганська, мало не загриз пітбуль. Жінку госпіталізували з відкритим переломом кісток долоні та рваними ранами. Вона намагалася захистити свого пуделя, на якого і кинувся величезний чорний пес. Як розповідають жителі району, це вже не перший випадок, коли саме в цьому місці на людей нападає саме цей собака. Тепер жінку очікує тривале профілактичне лікування від сказу. А хазяїна бійцівського пса шукають.

Алла АНТІПОВА.
Луганськ.

ЦИФРА

17 легальних мільйонерів

Як повідомив на прес-конференції Юрій Карпов, голова Державної податкової служби в Севастополі, сімнадцять городян показали річний дохід, що перевищує 1 млн. грн. Найбільш легально багатий севастополець у 2012-му заробив майже сім мільйонів. Разом міські мільйонери торік збагатилися на 35 мільйонів гривень, з яких сплатили 1,8 мільйона гривень податку.

Микола МАГДИЧ.

Лісівникам платять непогано

Рівненщина залишається лідером за рівнем зарплати у системі лісового господарства України. Серед 25 найкращих — вісім лісгоспів Рівненського обласного управління лісового та мисливського господарства. За підсумками першого кварталу 2012 року середньомісячна зарплата на підприємствах становить 3291 гривню і зросла порівняно з відповідним періодом минулого року на 113 відсотків. У лідерах за цим показником — Сарненський, Клесівський та Дубенський лісгоспи.

Олександра ЮРКОВА.

Пам'ять — на їжу

У Новоукраїнці Кіровоградської області працівники міліції затримали двох тутешніх жителів, які понівечили більше тридцяти могил і викрали металеві частини — опору для надгробних плит пам'ятників. Як з'ясували оперативники, акт вандалізму скоїли місцеві жителі 26 та 29 років. Продавши «метал», чоловіки скупилися в місцевому продуктовому магазині. Це вже третій упродовж кількох останніх років варварський набіг на новоукраїнський цвинтар.

Олег ШВЕРНЕНКО.

В Україні вже продано 45 (із 50) тисяч квитків на матчі Євро-2012 (УНН)

«На веслах» від витоку до гирла Південного Бугу

Учасники еколого-просвітницької експедиції «Хвилі Гіпаніса-2012», які поставили за мету пройти на човні третю за величиною річку держави, так агітують за державну програму захисту Південного Бугу.

Експедиція у складі семи осіб стартувала в першій декаді травня на території Хмельницької області, де бере початок Південний Буг, а завершити сплав планують 3 червня у Миколаєві. Саме там річка впадає у Південно-Бузький лиман. Побачене на всій 806-кілометровій протяжності водної артерії і на її берегах екологи фіксують на фото- і відеокамери. Зібрані матеріали передадуть органам влади та екологам з проханням згуртувати сили на захист річки та добиватися прийняття державної програми з її захисту.

Учасники експедиції везуть з собою пересувну фотовиставку. На ній — красоти і біди річки, яку в давнину називали Гіпаніс. Це роботи переможців Інтернет-конкурсу, організованого членами організації «Гіпаніс» перед експедицією. Представили її також у Вінниці в одній з шкіл.

— Коли пропливали річку на території Вінниці, в очах аж рябіло від «хатинок» олігархів, що вмостилися по обидва її береги, — каже Олександр Ігнатьєв. — Бездумна забудова у природозахисній смузі — одна з проблем, що завдає шкоди екологічному стану річки.

Місцеві екологи пояснили гостям, що Вінницька міськрада зменшила встановлену величину прибережної смуги, в якій заборонено ведення будівництва. Чиновники виправдовуються тим, що право встановлювати довжину прибережної смуги місцевим радам надано чинним законодавством. Тому порушень у цьому не вбачають.

Гостей у Вінниці зустрічали на водній станції спеціалізованої спортивної школи олімпійського резерву з веслування імені Юлії Рябчинської. Саме тут пришвартувався їхній човен. Частину шляху на території міста з ними проплив-ли троє вінничан — В'ячеслав Красотченко, Олександр Кокряцький та Євген Ворона.

— Нас потішила інформація, яку почули від керівника вінницької екологічної організації «Зелений світ Поділля» Олени Яворської, — каже керівник експедиції Олександр Ігнатьєв. — Пані Олена надала нам неабияку допомогу під час перебування на Вінниччині. Сприяла в організації зустрічей, залучала на них громадськість і журналістів.

Приємно вразила інформація про те, що на згаданому острові збереглися два види рідкісних комах — стрічкарка блакитна та жук рогач. Це дослідження екологів взяли до уваги у міськраді і не стали забудовувати острів.

Члени експедиції «Хвилі Гіпаніса-2012» зафіксували чимало проблем.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

На знімку: члени експедиції подорожують під прапором своєї громадської екологічної організації «Гіпаніс».

Фото автора.

У Запоріжжі висадився літературно-художній десант

У місті триває Міжнародне Шевченківське літературно-мистецьке свято «В сім'ї вольній, новій».

У заході беруть участь понад шістдесят гостей зі всієї України, а також Казахстану, США та Канади — поети, літературознавці, художники. Урочисте відкриття заходу відбулося у театрі імені Магара. З вітанням до присутніх звернулися голова Національної спілки письменників (НСПУ) Віктор Баранов, Запорізький міський голова Олександр Сін, представники поетичного і художнього цеху. Опісля у переповненому залі пройшов концерт за участю Запорізького академічного симфонічного оркестру, Інни Гапон, Анатолія Сердюка, народних артистів Юрія Бакума та Івана Смолія.

— Ми зібралися, щоб не просто прочитати твори Кобзаря, а провести дискусію на тему «Ким є Шевченко для України?», обговорити значущість його творчості, — сказав керівник оргкомітету свята, заступник голови Національної спілки письменників Володимир Шовкошитний.

Також у виставковій залі Запорізької організації Національної спілки художників відбулася виставка майстрів пензля. Культурна акція завершиться сьогодні покладанням квітів до погруддя Кобзаря. Традиційного пам'ятника Тарасові Шевченку у Запоріжжі поки немає.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.
Запоріжжя.

Після смерті молодої мами перевіряють усі пологові будинки

Голова Одеської ОДА Едуард Матвійчук розпорядився перевірити всі пологові будинки області. Проінспектувати їх вирішили після того, як у пологовому будинку №4 померла 33-літня одеситка. Її родичі звинувачують медперсонал у непрофесіоналізмі. Медики заявляють, що жінці було надано всю необхідну допомогу. Тут почала роботу спеціальна комісія із залученням фахівців Одеського національного медуніверситету, обласного та міського управління охорони здоров'я. Результати стануть відомі протягом двох тижнів.

За п'ять днів до пологів майбутня мама пройшла медобстеження, яке не виявило патологій. Від операції кесаревий розтин вона відмовилася.

Однак після початку перейм лікарі змушені були вдатися до оперативного втручання. Коли ситуація стала загрозливою, через 10 годин після операції, її було доставлено в обласну клінічну лікарню. Незважаючи на вжиті медиками заходи, жінка померла.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.
Одеса.

Липові довідки допомагали нараховувати високі пенсії

А фабрикували їх у Теофіпольському управлінні ПФ. Начальник відділу пенсійного забезпечення і ще п'ятеро осіб на бланках з підробленими печатками та штампами підприємств району вносили неправдиві дані про стаж роботи та розмір зарплати майбутніх пенсіонерів. На підставі цих фіктивних документів 13 особам незаконно виплачено близько 152 тисяч гривень пенсій.

Це стало відомо після того, як прокуратура району провела слідство та спрямувала до суду кримінальну справу про обвинувачення колишнього начальника відділу в одержанні хабара, службовому підробленні та зловживанні службовим становищем, а також про обвинувачення ще п'ятьох осіб.

Ірина КОЗАК.
Хмельницький.

ФОТОФАКТ

У селі Медведівка Чигиринського району на Черкащині за інформаційної підтримки «Голосу України» відбулося відзначення 244-ї річниці національно-визвольного повстання під проводом Максима Залізняка та Івана Гонти (на знімку).

Фото Лідії ТИТАРЕНКО.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО...

...Іван Чендей залишається камертоном совісті закарпатців

У неділю, в день 90-літнього ювілею прозаїка, кіносценариста, лауреата Шевченківської премії Івана Чендея на будинку, де він жив і творив, встановлено і освячено меморіальну дошку **(на знімку)**. Її автор Богдан Корж.

У зв'язку з цією подією на ужгородську вулицю Високу, 15 приїхали і прийшли відомі представники влади, творчої й наукової інтелігенції Закарпаття, численні гості. Вів церемонію керівник письменників краю Василь Густі, а спогадами про ювіляра поділилися секретар Національної спілки письменників України Володимир Барна, заступник голови облради Андрій Сербайло, начальник обласного управління культури Юрій Глеба, в. о. ректора УжНУ Віталій Ніколайчук, близькі друзі І. Чендея — професор Іван Мешко, народний художник України, академік Володимир Микита, письменник Дмитро Кешеля, поет Михайло Носа... Всі вони говорили про значення Чендеєвої творчості, яку ставлять на один рівень зі Стефаником; про Чендея-співавтора шедеврального фільму «Тіні забутих предків», знятого Параджановим; про гоніння на письменника за повість «Іван»; про те, що Чендей і після смерті залишається високим моральним авторитетом, навіть — камертоном совісті закарпатців, як назвав його під час 70-річного вшанування автор цієї замітки.

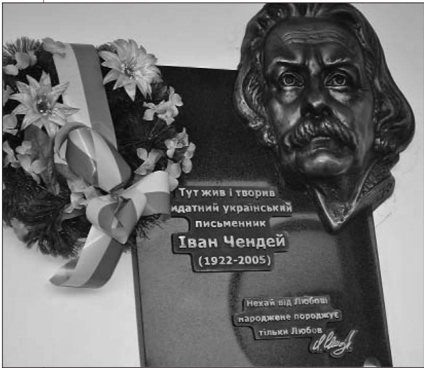

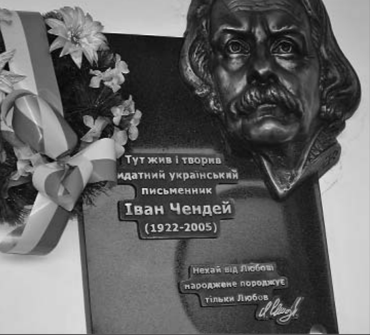

Усе Закарпаття широко відзначає це свято. Напередодні в Ужгороді відбулася презентація книги афоризмів І. Чендея «Спалахи іскрин», упорядкованої його донькою Марією; Тячівська райрада ухвалила рішення встановити пам'ятник знаменитому землякові в його рідному селищі Дубовому, заснувати районну літературну премію його імені, назвати навчальні заклади і вулиці Чендеєвим іменем тощо.

Словом, про цю видатну постать у культурі Закарпаття ХХ століття і українській літературі загалом нащадки ще говоритимуть довго.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ НА 21-Й СТОР.

Василь НИТКА.
Ужгород.

Фото автора.

...вшанували пам'ять жертв політрепресій

Біля барельєфа пам'яті невинно убієнних, встановленому на стіні колишнього приміщення НКВД у центрі Тернополя (нині тут обласний музей політв'язнів), минулої неділі відбулися молебень і мітинг. І хоч великий терор 1937—1938 років Західну Україну оминув, але у передвоєнні і особливо післявоєнні роки місцеві жителі випили його чашу сповна. Присутні згадали часи, коли у підземеллі колишньої катівні гинули тисячі жителів області, десятки тисяч були репресовані. В Українському домі «Перемога» відбулася науково-практична конференція. Сотні прочан молилися за душі невинно убієнних і у Марійському духовному центрі, що у Зарваниці. А ще митрополит Тернопільсько-Зборівської єпархії Василій Семенюк і голова облдержадміністрації Валентин Хоптян взяли участь у церемонії закладання каменю під споруду хатини Богоматері. Вона буде копією назаретської.

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.

Когорту столітніх ювілярів поповнила Анастасія Федорівна Прокопчук із села Півча Здолбунівського району Рівненщини. А ось її рідний брат на п'ять років старший. Утім, не родинні гени Анастасія Федорівна вважає секретом довголіття, а любов до людей, *повідомляє Євген Цимбалюк*

Голова Луганської облдержадміністрації Володимир ПРИСТЮК обіцяє, що 160 луганських родин отримають цього року квартири за програмою молодіжного будівництва, *інформує наш кореспондент Алла Антіпова*

...А музика звучить

БАЛАНС ТИЖНЯ

**** Аеропорт «Донецьк» розпочав прийом міжнародних рейсів — про «знай наших».***
**** Уряд затвердив програму дешевої іпотеки — про «нас тут згадали».***
**** Україна посіла 152-ге місце в рейтингу протидії корупції — про свою гру.***

Під ноти Євро

Мешканці Донбасу відтепер мають неабиякі підстави пишатися своїм міжнародним аеропортом «Донецьк». Відкритий за участі Президента країни Віктора Януковича новий термінал завершив готовність грандіозного комплексу для прийому іноземних пасажирів. Кажуть, цього року він очікує 1,2 мільйона осіб! Пхи, пропускна потужність нового термінала втричі більша! А обслужити по першому класу аеропорт готовий до 5 мільйонів! І голова не паморочиться. Усе, що бачиш, окриляє: триповерховий паркінг на 605 авто і відкритий — більш як на 1000 машино-місць; чотири телетрапи; злітно-посадкова полоса для «Боїнгів» та «Айрбасів». Як знак оклику — найвища (на 52 метри) аеродромно-диспетчерська вежа. Усе в купі потягло на рекордні капіталовкладення. З урахуванням виділених у березні 0,4 мільярда гривень на завершення реконструкції, вартість одного донецького термінала стала співмірною вартості цілого аеропорту «Львів» (за деякими оцінками, не вклалися у 4 мільярди гривень). Утім, хіба рахують гроші, якщо їх покладено на вівтар Вітчизни! Та і як порахуєш, якщо підрядникам ніхто ні в чому не відмовляв? За таких умов будують неспішно, з насолодою — так, наче слухають музику Прокоф'єва. Відтепер аеропорт «Донецьк» носитиме ім'я цього великого земляка.

Нарешті завершили і будівництво злітно-посадкової смуги на львівському летовищі. Не так важливо те, що будували її більше року, як те, що аеропорт відтепер прийматиме у 2,5 разу більше літаків, ніж раніше. Якщо, звісно, до нас прилітатимуть. У цьому знову сумнівалися. Прем'єр-міністр Микола Азаров привіз з Брюсселя три умови, за яких Євросоюз змінить гнів на милість — справедливе виборче право, невибіркове судочинство і проведення реформ. А Президент країни Віктор Янукович визнав, що від реформ людей уже нудить, тож тепер піде мова про перетворення. А хіба то інша музика?

Весняний марш

Авжеж, інша — вважають чиновники. Дешева іпотека, потребу якої так довго обстоювали «більшовики», здійснилася! Відновили програму доступного житла. Тепер квартиру можна придбати у розстрочку на 15 років під сміховинні 3 відсотки річних! Решту нібито компенсує держава. Голова Сумської облдержадміністрації Юрій Чмирь відзвітував, що продано першу таку квартиру за держпрограмою дешевої іпотеки родині, яка стояла у черзі 10 років! Але одна квартира у полі не мікрорайон. Вона лише свідчить, що оксамитові акорди витіснив бравурний політичний марш.

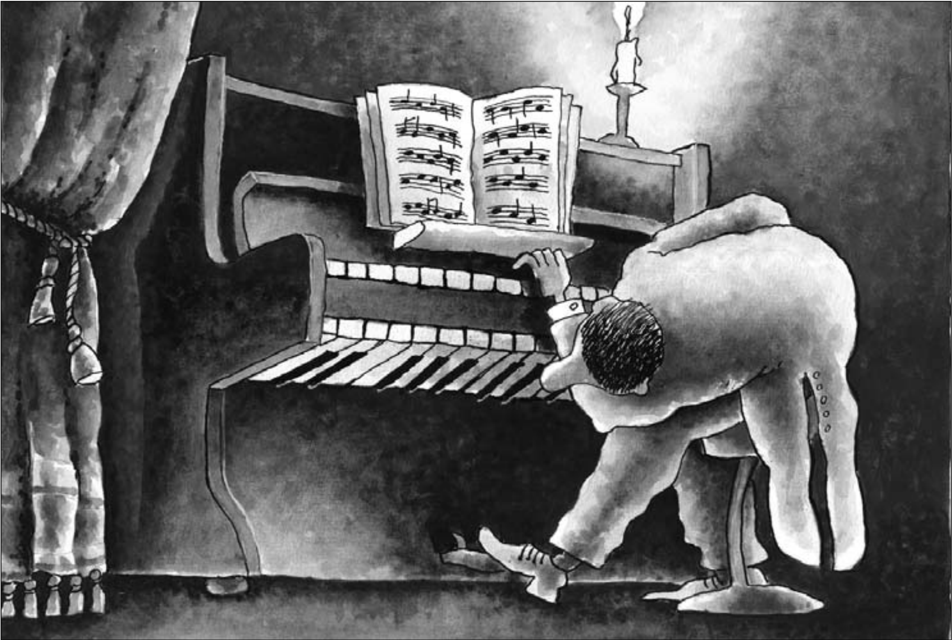

Підрахували, що виділених бюджетом коштів вистачить на компенсацію кредитів 30 тисячам сімей, якщо мільярд піде на будівництво і ще 10 мільярдів залучать у вигляді кредитів від інвесторів. Але щось не віриться. Банки не погоджуються видавати «довгі» (на 15 років!) кредити під 16 відсотків річних, бо вони дорожчі. Повірити ж у те, що центральний бюджет дограє «іпотечну партитуру» до кінця, означало б запідозрити дотаційні нині регіони у прибутковості. Або дефіцитний на сьогодні Пенсійний фонд у тому, що він не знає, куди гроші подіти. В першому кварталі за рахунок коштів держбюджету стало до ладу аж 1,3 тисячі квадратних метрів житла — 0,1 від загального обсягу: удесятеро менше, ніж було за цей період торік!

Що треба для того, аби сім'ї з трьох чоловік усміхнувся дешевий кредит, як у Сумах? Позику мають надати під 16 відсотків, а перший внесок має становити 25 відсотків від вартості квартири (40 кв. м на сім'ю з однієї або двох осіб плюс 18 кв. м на кожного наступного члена сім'ї, вважай — 58 кв. м). Якщо порахувати, то перший внесок кусається — від 40 тисяч гривень..

Для того, щоб зіграти політичний марш, треба мати музичний слух, якого явно бракує. Ціна квадратного метра дратує забудовників, бо не відповідає собівартості: від 7 до 4 тисяч гривень за кв. м, залежно від міста і регіону. Умови кредитування доступного житла не стосуються найбідніших: треба мати зарплату бодай 7—8 тисяч гривень на місяць. Банки не кредитуватимуть неплатоспроможних клієнтів, а місцеві органи влади не матимуть джерел для належних компенсацій ставок дешевої іпотеки. Кажуть, що це ще не марш, а прелюдія. До розподілу дешевої житлоплощі серед своїх для подальшого перепродажу? До зростання цін на житло внаслідок активізації попиту на нього? Чи для того, аби просто засвідчити, що граєш на водостічній трубі ноктюрни?

Нашим підходам нема переводу

Зрештою, буває і так: гадаєш, що граєш, як віртуоз, а інші такої думки не розділяють. До інших, мабуть, треба віднести експертів Transparency International, які опустили нашу країну на 18 позицій нижче у рейтингу корупціогенності. На 152-ге місце. Єврокомісія одразу ж вказала, що, попри прийнятий торік закон про запобігання цьому лиху, він не вповні відповідає європейським стандартам і ООН. Хтозна, може вони не чули, що архітектура це — застигла музика, а не розпилювання бюджетних грошей.

До відома, обсяги держзамовлень перед Євро-2012 проти торішньої весни зросли майже вчетверо. А, може, не знають, що їхні лінійні підходи нашому брату прищепити неможливо. От після падіння європейських цін на нафтопродукти в квітні всі експерти очікували травневого зниження цін на автозаправках. Експертно-аналітична група при Міненерговугілля навіть вказала, коли і на скільки: з 12 травня — на 5 копійок за літр, з 15 травня — ще на 5. Але нічого такого не сталося. 16 травня вартість 92-го бензину на моїй автозаправці коштувала навпаки — на 5 копійок дорожче, ніж два-три дні тому. Встояли на місці й середні ціни по країні. Цього ж дня законодавці надали уряду ще один важіль впливу на ціни — плаваючий акциз на нафтопродукти. І, ніби очунявши, ціни пішли на спад.

Віктор ГРИНЕВИЧ.

Мал. Костянтина КАЗАНЧЕВА.

«Щоб побачити малюнок і живопис, потрібне друге око...» (*Г. Сковорода*)

До 290-річчя від дня народження великого філософа

Дозволю собі парафраз: щоб розрізнити книжку і працю, потрібен час. Днями в Києві презентували документальну працю «Садівник щастя: Сковорода як дзеркало України» заслуженого журналіста, кандидата історичних наук, народного депутата І скликання Володимира Стадниченка. В ній створено справді об'ємний образ славетного філософа. Поважне видання приурочено до 290-ї річниці від народження Г. Сковороди, яке відзначаємо нинішнього року.

Сковородинознавець Володимир Стадниченко, перший заступник голови Державного комітету телебачення і радіомовлення України Анатолій Мураховський та заступник голови Українського фонду культури, народний художник України Леонід Андрієвський (зліва направо).

Водночас книгу анонсують як першу на шляху до вікопомного ювілею — 300 років від дня народження великого українця. Нагадаємо: цю річницю святкуватимемо 3 грудня 2022 року. Для цього створено громадський організаційний комітет «Григорій Сковорода — 300», який проводить низку культурних, економічних, господарських, духовних тематичних заходів. Комітет очолює земляк філософа — поет, академік НАНУ Борис Олійник. Серед учасників — знані вчені, музейники, викладачі вузів, журналісти. Діячі називають себе «сковородинським гуртом».

Презентована праця — ошатна та рясно ілюстрована фотонарисом «Сковорода серед нас». На форзацах — подорожня карта мандрівок і місць перебування письменника. У книзі — не лише життєпис та публіцистичне осмислення ідей моралiста. Важливою є проекція його філософії на виклики української сучасності. Праця В. Стадниченка актуалізує спадщину письменника, робить її доступнішою для широкої аудиторії. Натхненна образна оповідь, що плавно перетікає з минувшини в теперішнє, може зацікавити як дорослих, так і юних читачів. Школярі, котрі вивчають дещо з доробку Г. Сковороди на уроках, не завжди встигають самостійно зрозуміти та інтерпретувати матеріал. Важливим є «монтування» ідей та концепцій у реальне життя, показ впливу цих ідей на долі конкретних людей. Скидається на те, що нова книга з цими завданнями успішно впоралася.

В анотації автор окреслює місію праці: вона «звернена до вдумливого читача, який відчуває потребу приєднатися до сучасного сковородинівського руху, зробити свій внесок у духовну сковородинізацію України як тест на майбутнє нашої нації». Працю присвячено правнуку В. Стадниченка — ще одна символічна проекція книги на майбутнє. Малий Іванко, між іншим, зворушливо схожий на свого родича.

Аніта ГРАБСЬКА.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Репетиція спектаклю за назвою «Літо–2012»

Курортний сезон у Криму на низькому старті

РЕПОРТЕР

Порожні пляжі, набережні, зачинені кафе. Морський прибій ще не заглушає какофонія шлягерів упереміш із джазом і роком, що несеться з динаміків точок громадського харчування. Коктебель завмер в очікуванні курортного сезону. Втім, не тільки він. У подібному стані перебувають усі приморські містечка й селища. Хоча на травневі свята в цій східній частині півострова було вже по-літньому спекотно, і вода біля берегів прогрілася до 18—19 градусів, ажіотажу відпочивальників не спостерігалося.

На узбережжі триває підготовка до початку сезону. Не аврально, а якось розмірено, діловито. Господарі кафе упорядковують свої заклади: фарбують, розширюють літні майданчики, прикрашають інтер'єри. Потенційні покупці всіляких прикрас із каменю, бронзи, срібла й черепашок, кольорових хусток і сорочок, брелоків, кухлів та інших місцевих сувенірів ще не приїхали, але продавці вже розкладають свій товар і гріються на сонечку в очікуванні. Все це схоже на репетицію спектаклю за назвою «Літо». Але ще не генеральну.

Пам'ятник Максиміліану Волошину на коктебельській набережній навпроти будинку-музею письменника та художника.

...На території коктебельського пансіонату «Блакитна затока» дві жінки старанно виводять білою фарбою на асфальті розмітку паркування.

Весняні краєвиди Карадазького заповідника.

— А коли у вас починається сезон? — цікавлюся.

— Іра, коли відпочивалки наїдуть? — запитує одна з малювальниць свою напарницю.

— Та хто їх знає? Може, вже в червні. А так зазвичай у середині липня їх уже натовпи.

У зв'язку із проведенням міжнародного чемпіонату з футболу багато киян, та й жителі Харкова, Донецька і Львова намагаються спланувати відпустку так, щоб у червні виїхати з міста. Можливо, завдяки цьому контингенту відпочивальників курортний сезон у Криму стартуватиме раніше. Хоча ціни на житло й продукти вже в травні тут цілком літні. У приватному секторі за ліжко просять 50—60 гривень. Кажуть: на початку літа ціна підніметься, і зростатиме залежно від попиту. При цьому умови проживання, м'яко кажучи, далекі від євростандарту. Здебільшого пропонуються «зручності» у дворі, загальна кухня і в кращому разі «кліматконтроль» у вигляді вентилятора. За щось краще просять відповідно більше. Втім, асортимент апартаментів тут широкий: крім кімнат і халупок у хазяйок, до послуг гостей безліч невеликих приватних готельчиків з пансіоном і без. Але вартість скромного номера з душем, кондиціонером і холодильником від 250 грн. і вище.

На базарі, як і на набережній, порожньо. Але не дешево. Поодиноких покупців зазивають навперебій нудьгуючі торговці. Пропонують скуштувати вино, коньяк місцевого виробництва. Ризикувати не варто: часто всі ці напої розлиті, як то кажуть, з однієї бочки, але приправлені різними інгредієнтами. Краще купувати у фірмових магазинчиках. Їх тут багато в кожному населеному пункті. Хоча дивно — ціни навіть у них відрізняються. Так, у Коктебелі літр вина на розлив коштує 28 гривень, а в смт Щебетівка — 25. Утім, логіка в такій ціновій політиці є: що далі від моря, то дешевше. Наприклад, на коктебельському ринку бринзу пропонують по 80—100 грн. за кілограм, а на щебетівському — по 35 грн.

Місцевий аквапарк ще закритий. По його території снують люди в уніформі. Вони теж щось лагодять, діагностують, перевіряють. А от будинок-музей Максиміліана Волошина відкритий для відвідувачів. За 32 гривні (ціна вхідного квитка) вашій увазі експозиція трьох кімнат на першому поверсі й майстерні художника — на другому. Серед особистих речей, листів, фото, рукописів і художніх робіт Волошина можна побачити портрет Блаватської або фото Нестора Махно. До речі, дуже якісне, але безвідносне контексту музею...

Екскурсоводи ловлять самотніх перехожих, які гуляють на набережній, пропонуючи морські прогулянки на катері й подорожі по кримських визначних пам'ятках: Бахчисарайський ханський палац, Судацька фортеця, Ай-Петрі, Чуфут-кале, Воронцовський палац і т. д. Вартість таких вояжів залежить від відстані та пропонованого транспорту. Однак для українця із середньою зарплатою їх дешевими не назвеш.

За декілька кілометрів від Коктебеля — країни коньяків (як свідчить напис на в'їзді в селище) і джазового фестивалю — пробуджується до літнього сезону селище Курортне й Біостанція при Карадазькому заповіднику. Глядачів немає, і в дельфінарії ще вистав не дають. Курсує катер уздовж Карадага. За 60 гривень можна сходити на екскурсію екологічною стежкою заповідника.

А ось і перші глашатаї сезону — жінка у фартуху з тацею домашньої здоби заклично кричить на пляжі: «Пахлава, пиріжки, трубочки».

— Почім? — запитую.

— Пиріжки — по вісім, пахлава — сім. Братимете?

Не хочу. Про себе відзначаю — торік було дешевше.

— Торгівля погано йде? — співчуваю господині.

Вона охоче ділиться проблемами свого бізнесу. Мовляв, виходять із товаром тільки «під екскурсії». І жодної гарантії, що буде виторг.

— Люди тепер із собою їжу беруть. Пиріжків не хочуть, — скаржиться жінка з тацею. — Ну, нічого. Розігрію — завтра прийду...

Услід зникаючим пиріжкам сумно дивиться самотня біла чайка, що гуляє по крайці води. Потім злітає і ширяє над морем у пошуках риби. І в очікуванні людей. У сезон на заповненому відпускниками пляжі, які жують фрукти й булочки, на неї чекає сите життя.

Пляж Коктебеля.

Ольга ВІТЕР.

Фото Людмили ЄРЬОМЕНКО.

АКТУАЛЬНО

Чи готові медики рятувати людей від «поцілунків» отруйних комах?

Численним курортникам, які прагнуть до теплих морських пляжів і мальовничих дніпровських плавнів Херсонщини, варто пам'ятати, що довгоочікувані вилазки на природу можуть супроводжуватися й небажаними зустрічами з місцевими «аборигенами» — отруйними комахами. Вони сезон «полювання» на людей уже відкрили: прямо у дворі приватного будинку в райцентрі Новотроїцькому 56-літнього селянина атакувало щось, схоже на жирну волосату гусеницю.

Небажані зустрічі

Мнима гусениця, яка виявилася сколопендрою, не тільки вчепилася своїми жалами-хеліцерами в палець чоловіку, а й «почастувала» його отрутою, що міститься у волосках. До неї в людини виявилася алергія — місце укусу запалилося, у пацієнта почався біль, тож довелося терміново надавати медичну допомогу. Але аби почати, а там воно й піде: не виключено, що незабаром така допомога знадобиться десяткам місцевих жителів і гостей Таврії, як це трапляється майже щороку.

— Отруйні сколопендри зустрічаються не тільки в сільській місцевості, а й у Херсоні, «обживаючи» підвали й льохи, — попереджає ентомолог санепідслужби області Валерій Климентієв. — Однак значно небезпечніші павуки-каракурти — вони щорічно укладають на лікарняне ліжко від дев'ятнадцяти до чотирьохсот дітей і дорослих. Саме каракурт, або «чорна вдова», просто обожнює селитися в піщаних дюнах, куди курортники забрідають із сусідніх пляжів — позагоряти. І хоча останні п'ять років від укусу каракурта в нас ніхто не вмирав, небезпека летального результату все-таки є.

Якщо вас все-таки «поцілувала чорна вдова», старожили радять використовувати простий рецепт: посипати ранку сіркою із сірникової голівки і припекти її — і порівняно слабка отрута органічного походження при нагріванні знешкоджується. У лікарні полежати та пройти процедуру очищення крові через крапельницю однаково доведеться-таки.

На мільйон чоловік — десять доз ліків

Це ще півбіди: торік, приміром, на Херсонщині після укусу каракурта госпіталізувати довелося 33 людей (у тому числі відпочивальників з інших регіонів). Семеро з них були в тяжкому стані. Для порятунку життя їм увели спеціальну антикаракуртову сироватку. І те, що вона в потрібну мить виявилася під рукою, можна назвати скоріше щасливим збігом обставин, ніж звичайною практикою. Адже згаданий диво-препарат — велика рідкість. В Україні він взагалі не виробляється — його треба закуповувати в Середній Азії, причому за одну дозу платити до трьох тисяч гривень. Не дивно, що на всю Херсонську область із її мільйонним населенням (плюс більше шести сотень тисяч відпочивальників за літо), торік за бюджетні гроші місцева влада «спромоглася» придбати всього… десять доз ліків!

Заступник начальника управління охорони здоров'я Херсонщини Наталя Марченко каже, що на цей рік в обласному бюджеті також передбачені кошти для придбання цього препарату в кількості від семи до десяти доз для екстреної невідкладної медичної допомоги жертвам «чорної вдови». Однак фактично нічого не куплено: рідку сироватку ще треба відшукати в операторів фармацевтичного ринку.

Херсонці сподіваються не стільки на медиків і можновладців, скільки на те, що цього року «чорна вдова» зменшить завзяття.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Херсонська область.

Прокуратура Криму порушила кримінальну справу за фактом катастрофи товарного поїзда в Красногвардійському районі, що сталася 16 травня, *передає наш власкор Роман Черьомухін*

Київський районний суд Харкова переніс на 25 червня засідання у справі колишнього прем'єр-міністра Юлії Тимошенко стосовно порушень у діяльності корпорації «Єдині енергетичні системи України» (*УНІАН*)

Зйомки в суді без дозволу

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

На розгляді в* Комітеті з питань правосуддя *перебуває законопроект, яким пропонується надати особам, присутнім на відкритому судовому засіданні (включаючи представників засобів масової інформації), право без згоди на це суду чи осіб, які беруть участь у справі, використовувати на засіданні портативні та стаціонарні аудіо- і відеотехнічні засоби, проводити в залі судового засідання фото- і кінозйомку, відео-, звукозапис, а також транслювати відкриті судові засідання по радіо і телебаченню.

Як зазначається у пояснювальній записці до проекту, гласність судового процесу та його повне фіксування технічними засобами є однією з основних засад судочинства. Відкритість судового розгляду відіграє мало не ключову роль у забезпеченні верховенства права в сфері судової практики і прийнятті судами справедливих рішень. Однак на практиці процесуальне законодавство надає суддям широкі можливості для заборони здійснення фіксації відкритого судового засідання технічними засобами особам, присутнім у залі судового засідання. Норми процесуальних кодексів фактично встановлюють дозвільний характер використання на судовому засіданні засобів відеофіксації. При цьому кодекси не містять чітких критеріїв, що їх мають дотримуватися судді, дозволяючи або забороняючи відеофіксацію відкритого слухання у справі. Приписи процесуальних кодексів про дозвільну відеофіксацію засідання суду, серед іншого, ігнорують антикорупційний потенціал використання технічних засобів висвітлення діяльності судової влади.

Отже, чинне законодавство не містить механізмів протидії приховуванню від громадськості зловживань суддів та інших учасників процесів, не враховує публічного інтересу до ходу окремих судових справ, унеможливлює використання інструменту відкритості правосуддя як механізму захисту прав учасників судових справ від посягань на них. Законопроект покликаний частково вирішити проблему непрозорості чинної процедури ведення судових засідань шляхом встановлення режиму бездозвільного використання на судовому засіданні портативних та стаціонарних аудіо- і відеотехнічних засобів, проведення в залі судового засідання фото- і кінозйомки, відео-, звукозапису, а також транслювання відкритих судових засідань по радіо і телебаченню. Чи дійсно це сприятиме забезпеченню прозорості судових засідань, важко сказати наперед. Найголовніше, щоб право на можливість запису та його транслювання не перетворилося на зловживання правом та непоВагу до інших учасників процесу.

Чи можна відмовитися від кредиту?

ЗАПИТУЄТЕ — ВІДПОВІДАЄМО

З таким запитанням звернувся Олег Кутар з Черкаської області.

Насамперед необхідно уважно ознайомитися з умовами укладеного договору, особливо з пунктами, які стосуються умов розірвання договору. Відповідно до Цивільного кодексу України позичальник має право відмовитися від одержання кредиту частково або в повному обсязі, повідомивши про це кредитодавця до встановленого договором строку його надання, якщо інше не встановлено договором або законом. Водночас Закон України «Про захист прав споживачів» надає право споживачу протягом чотирнадцяти календарних днів відкликати свою згоду на укладення договору про надання споживчого кредиту — кошти, що надаються кредитодавцем (банком або іншою фінансовою установою) споживачеві на придбання продукції — без пояснення причин. Цей строк розпочинається з моменту передачі споживачеві примірника укладеного договору. Для цього необхідно до закінчення вказаного строку подати письмове повідомлення кредитодавцю особисто або надіслати поштою (однак в цьому випадку краще направити рекомендованим листом зі зворотним повідомленням). З відкликанням згоди потрібно одночасно повернути кредитодавцю кошти або товари, одержані згідно з договором, також необхідно буде сплатити відсотки за період між моментом одержання коштів і моментом їх повернення за ставкою, встановленою в договорі.

А кредитодавець, у свою чергу, зобов'язаний повернути споживачеві не пізніше, ніж через сім днів кошти, сплачені ним відповідно до договору про надання споживчого кредиту. За кожний день затримки повернення споживачу коштів, сплачених ним згідно з договором, споживачеві виплачується неустойка в розмірі одного відсотка суми, яку має повернути кредитодавець.

Водночас зверніть увагу, що право відкликання згоди не застосовується щодо споживчих кредитів: забезпечених іпотекою; на придбання житла; наданих на купівлю послуги, виконання якої відбулося до закінчення строку відкликання згоди.

Олена БЕСПАЛЬСЬКА, юрист.

Із сусідової ділянки вода заливає будинок

Мій сусід по дачі на свою ділянку навіз землі. За рахунок цього його ділянка майже на метр стала вища за мою. І зараз усі атмосферні опади з його ділянки зливаються на мою, іноді підтоплюючи будинок та льох. Сусід нічого не робить, аби унеможливити негативні наслідки своєї діяльності. Як діяти мені?

Ольга С.

Київська область.

Якщо сусід добровільно не хоче владнати конфлікт, то необхідно звертатися до суду за місцем знаходження земельної ділянки з позовом про спонукання до виконання певних дій, а саме — забезпечення лаштування необхідних інженерно-технічних заходів, що запобігатимуть стіканню атмосферних опадів із його земельної ділянки на вашу, або приведення її у попередній стан. Підставою для цього буде ст. 96 Земельного кодексу (ЗК) України, яка встановлює, що землекористувачі зобов'язані: забезпечувати використання землі за цільовим призначенням та ***за свій рахунок приводити її у попередній стан у разі незаконної зміни її рельєфу***, за винятком випадків незаконної зміни рельєфу не власником такої земельної ділянки; не порушувати прав власників суміжних земельних ділянок та землекористувачів; дотримуватися правил добросусідства та обмежень, пов'язаних із встановленням земельних сервітутів та охоронних зон. Відповідно до Земельного кодексу України (ст. 152) власник земельної ділянки або землекористувач може вимагати усунення будь-яких порушень його прав на землю, навіть якщо ці порушення не пов'язані з позбавленням права володіння земельною ділянкою, і відшкодування завданих збитків. Крім цього, законодавство (ст. 103 ЗК) встановлює, що ***власники та землекористувачі земельних ділянок повинні обирати такі способи використання земельних ділянок відповідно до їх цільового призначення, за яких власникам, землекористувачам сусідніх земельних ділянок завдається найменше незручностей*** (затінення, задимлення, неприємні запахи, шумове забруднення тощо). Вони зобов'язані не використовувати земельні ділянки способами, які не дозволяються власникам, землекористувачам сусідніх земельних ділянок використовувати їх за цільовим призначенням (неприпустимий вплив). Власники та землекористувачі земельних ділянок зобов'язані співпрацювати при вчиненні дій, спрямованих на забезпечення прав на землю кожного з них та використання цих ділянок із запровадженням і додержанням прогресивних технологій вирощування сільськогосподарських культур та охорони земель (обмін земельних ділянок, раціональна організація територій, дотримання сівозмін, встановлення, зберігання межових знаків тощо).

Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Реєстр підприємств: доступ обмежений

Український уряд, прагнучи спростити умови ведення бізнесу, активно скасовує різні «дозволи», «погодження», «сертифікати» та «ліцензії». Процедури стають зрозумілішими, робляться спроби звести все до «єдиного вікна», що покладе край чиновницькій бюрократії та корупції. Від цього і вітчизняним підприємцям мало б дихатися вільніше, і в іноземного інвестора — з'являтися більше підстав вкладати гроші в українську економіку. Та буває так, що щирі наміри та «високі цілі» нівелюються незначною дрібницею.

Саме про таке вітчизняне «непорозуміння», об яке щодня «спотикаються» мільйони підприємців, і поговоримо.

Обов'язковий «папірець»

Для того щоб увести читача в курс справи — трішки загальної інформації.

В Україні більше п'яти мільйонів підприємців та близько півтора мільйона різних юридичних осіб: підприємств, установ та організацій. Усі вони занесені до спеціального реєстру — Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців (далі — Єдиний реєстр).

Усій цій численній армії, щоб провадити свою діяльність — співпрацювати з партнерами, укладати контракти, спілкуватися з держорганами, повсякчас потрібне підтвердження того, що вони належним чином зареєстровані в Єдиному реєстрі, мають конкретне місцезнаходження, не є банкрутами. Таким підтвердженням, згідно з українським законодавством, є так званий витяг з Єдиного реєстру — документ на спеціальному бланку з печаткою та підписом чиновника, в якому міститься повна інформація про конкретне підприємство або підприємця.

Інформація у витягу чинна на момент його отримання, тож з часом документ застаріває, тоді потрібно брати новий витяг, із «свіжішою» інформацією. А може бути й таке, що нотаріус чи держчиновник, чи просто контрагент з бізнесу зажадає підтвердження вашої «легальності» та попросить надати витяг, тоді знову доведеться «обновити» документ.

Гладко тільки на папері

Отримати такий витяг, теоретично, зовсім не складно. Згідно із законодавством, видається він у день звернення, коштує недорого — близько 50 гривень. Але це тільки теоретично. На практиці все не так просто та невимушено.

Журналісти «Голосу України» побували в одній із столичних районних адміністрацій та спробували отримати той самий витяг.

Завітавши в адміністрацію о 9-й годині ранку, в момент її відкриття, ми з здивуванням дізналися, що прийшли... надто пізно, шансів встигнути отримати витяг до кінця прийому, тобто до 13-ї години, майже немає. Ми виявилися 65-ті в черзі. Звідки така точність? Черга щодня самоорганізовується — найперші відвідувачі, вони, до речі, починають збиратися під стінами адміністрації о 5—6 годині ранку, заводять список та ведуть облік усіх, хто стоїть у черзі. В кожного свій номер, майже як за часів продовольчого дефіциту.

Якщо записався в чергу, можна сходити випити кави. Хоча краще далеко не відходити, час від часу в черзі починають вирувати емоції, виникають непорозуміння. Люди сперечаються: хто за ким стояв, знаходяться незадоволені, рвуть списки, і тоді вже «кожен сам за себе».

Напрошується запитання: яка причина такого ажіотажу? Відповідь проста — держава створила правила, за якими витяг є невід'ємним атрибутом підприємницької діяльності, він потрібен скрізь і завжди, «малому» підприємцю та великій фірмі. Держава зробила витяг з Єдиного реєстру «продуктом першої необхідності» і при цьому не забезпечила цивілізованих умов для його отримання.

Приміром, у Києві десять районних адміністрацій, тож і витяг можна отримати лише в десяти місцях, і це при тому, що в місті зареєстровано близько 600 тисяч суб'єктів господарювання.

Крок уперед, крок назад

У 2008 році було зроблено спробу позбутися черг — Державний комітет з питань регуляторної політики та підприємництва скасував «монополію» районних адміністрацій. Згідно з наказом, доступ до Єдиного реєстру отримали: банківські установи, нотаріуси, Комісія з цінних паперів та фондового ринку, Комісія з регулювання ринків фінансових послуг, міліція, прокуратура, СБУ, Мін'юст тощо. Це давало можливість ідучи, скажімо, до нотаріуса не турбуватися про отримання витягу — нотаріус на місці звірявся з Єдиним реєстром по Інтернету.

Така відкритість, крім іншого, ще й протидіяла шахрайству. Адже прямий доступ до Єдиного реєстру унеможливлював фальсифікацію інформації.

Отже, здавалося б, суцільний позитив. Однак такий позитив чомусь виявився не до вподоби Міністерству юстиції. Маючи більше повноважень, ніж Комітет з підприємництва, міністерство скасовує «ліберальний» наказ та закриває доступ до Єдиного реєстру. Відтоді державні адміністрації, як і раніше, монополісти на доступ до реєстру та продовжують збирати навколо себе величезні черги підприємців.

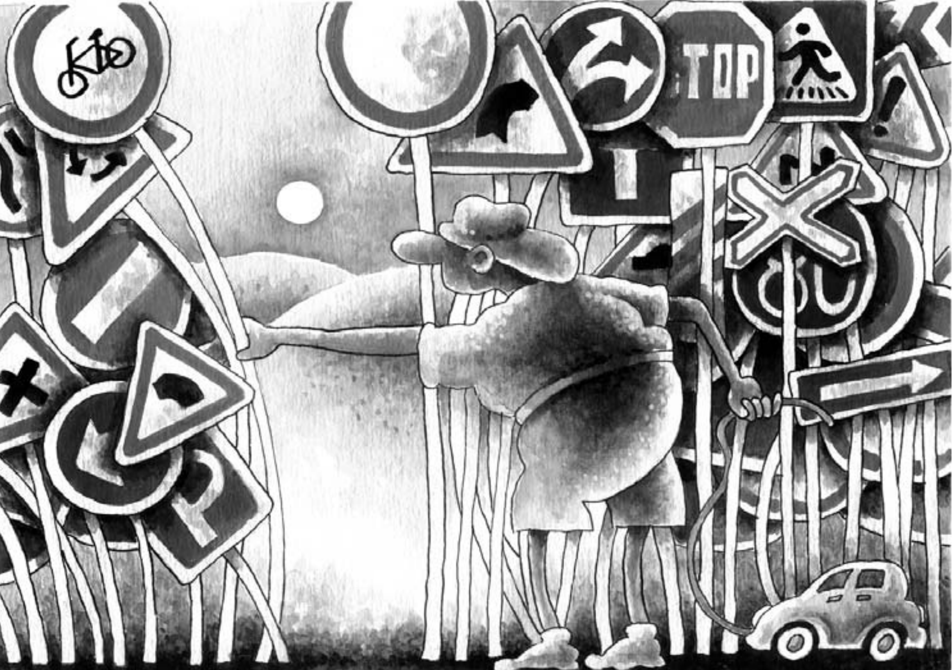

Інформація чи гроші?

«Хто володіє інформацією, той володіє світом» — беззаперечна мудрість. Чи, може, справа тут у грошах, в які ця інформація так легко конвертується? Що відомо напевне, це те, що всі районні адміністрації «обклеєні» пропозиціями «за лічені хвилини» надати витяг, звісно, не безплатно. Витяг без черги в Києві коштує близько 200 гривень.

І чому друк витягу на папері краще, ніж прямий доступ до Єдиного реєстру через Інтернет? Може, тому що друк відбувається не на звичайному папері, а на спеціальних бланках Держзнака.

А може, чиновники просто не зацікавлені в тому, щоб інформація про фірми та їхніх засновників була аж надто відкритою та доступною для суспільства.

Ярослав ГРУЩИНСЬКИЙ.

Мал. Костянтина КАЗАНЧЕВА.

Держава зробила витяг з Єдиного реєстру «продуктом першої необхідності» і при цьому не забезпечила цивілізованих умов для його отримання

День Європи вінничани відзначали з дипломатами та послами

Традиційне свято, День Європи, вінничани відзначали цього року разом з почесними гостями — послами та дипломатами 18 зарубіжних країн, очолюваних головою Представництва Єврокомісії в Україні Жозе Мануелем Пінту Тейшейрою, та міністром економічного розвитку і торгівлі України Петром Порошенком. Протягом двох днів перебування в місті над Південним Бугом гості мали низку зустрічей. І не лише з представниками обласної та міської влади, з якими спілкувалися півтори години. Гарне враження справила на гостей дискусія із студентською та учнівською молоддю, яка представляє Євроклуби. Немало інформації дізналися від членів Вінницької правозахисної групи та журналістів незалежних ЗМІ.

— Ми чули багато хорошого про Вінницю, про регіон, але хотілося переконатися в цьому особисто, тому охоче відгукнулися на запрошення взяти участь у Дні Європи, — зазначив під час зустрічі з молоддю Жозе Мануель Пінту Тейшейра. — Вінниччина дійсно має надзвичайний інвестиційний потенціал. Ми позитивно оцінюємо діяльність влади у залученні інвестицій, упровадженні енергоощадних проектів, створенні сприятливих умов для бізнес-клімату.

Вінниця справила на гостей приємне враження. «Хотів би особливо відзначити зусилля, яких докладає ваш надзвичайно динамічний міський голова до модернізації міста, — додав Жозе Мануель Пінту Тейшейра — Вражені також високим рівнем співпраці між обласною владою і владою міста».

— Не все так погано в Україні, як здається на перший погляд, — сказав вінничанам Надзвичайний та Повноважний посол Королівства Нідерланди в Україні Пітер Ян Волтерс. — Варто лише подивитися на Вінницю. Тут — високий рівень управління, активно ведеться залучення інвестицій. Дуже хотілося б, щоб цей приклад наслідували й інші міста.

Запитання дипломатам школярі та студенти задавали зовсім не дитячі. Вони запитували про їхнє бачення майбутнього України в об'єднаній Європі, про можливий бойкот Євро-2012 і навіть про справу Тимошенко та політичні репресії. Дипломати відповідали відвертістю. «Як в Європі, так, думаю, і в Україні, мало хто вірить в незалежну українську судову систему», — сказав посол Великобританії в Україні Лі Тернер. За його словами, в Європі хочуть, щоб Україна була більш демократичною, заможнішою, а найкращий спосіб досягти цього — інтегруватися в європейське співтовариство. Для цього слід дотримуватися правила: демократія — понад усе. Поки що ми не відчуваємо, що ситуація розвивається в правильному напрямку.

Іноземні гості за день до свята мали ще одну відверту розмову — з представниками Вінницької правозахисної групи та журналістами незалежних ЗМІ. Як зауважив після неї Жозе Мануель Пінту Тейшейра, шлях до євроінтеграції починається не в Києві, а тут, на місцях, де люди ризикують кар'єрою, а інколи — здоров'ям і життям заради обстоювання європейських демократичних принципів. Саме такі зусилля наближають той день, коли Україна стане повноправним членом європейської сім'ї, наголосив високий гість.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Пісні й танці теж об'єднують

Фестивалем національних культур завершили відзначення в Житомирі Дня Європи.

Протягом тижня в місті провели низку заходів. Зокрема, в облдержадміністрації відбулася зустріч лідерів молодіжного руху та учнів шкіл з працівниками Представництва Європейського Союзу, а в обласному академічному музично-драматичному театрі імені Івана Кочерги — урочистий концерт.

Фінальну акцію провели в парку культури і відпочинку імені Юрія Гагаріна. Вона розпочалася виступом фольклорного ансамблю національного обряду «Родослав». Далі естафету підхопили хор чеського національно-культурного товариства, об'єднання німців «Відергебурт» та росіян «Русское содружество». Кілька колективів представляли Спілку поляків Житомирщини. Родзинкою програми став виступ дитячого народного ансамблю польського танцю «Королiски». Він удостоєний звання заслуженого колективу польської культури, а його учасники пишаються перемогами в загальноукраїнських конкурсах.

Олексій КАВУН.

Житомир.

На знімку: діти виконують польський танець.

Фото автора.

У Росії заборонили українські організації

Верховний суд РФ ухвалив рішення про ліквідацію «Організації українців Росії» та «Федеральної національно-культурної автономії українців Росії», які об'єднували 67 регіональних українських співтовариств від Прибалтики до Камчатки.

Причина: «Форма звітності українських громадських організацій не відповідає нормам». Цікаво, невже бюрократична «звітність» являє загрози ракетно-ядерній Росії? А цивілізовано можна було зробити зауваження, надати юридичну допомогу, нарешті, оголосити попередження. Ні, закрили. І крапка!

Насправді ліквідували українські організації за організацію заходів пам'яті про голодомор в Україні, за конференцію «Українастика в Росії: історія, стан, тенденції розвитку». Ліквідували тому, що Кремль не бажає, щоб у Росії були українські організації, які об'єднували б етнічних українців.

Війна держави Росія зі своїми громадянами — українцями — велася не один рік. Ще 27 січня 2010 року рішенням Верховного суду РФ була остаточно припинена діяльність «Федеральної національно-культурної автономії українців Росії».

На захист українців став навіть уповноважений з прав людини в РФ Володимир Лукін. За цей час керівники українських організацій звернули увагу на всі зауваження, висунуті Мін'юстом РФ. Рік тому ОУР очолив відомий лікар, академік і директор Інституту реабілітації Тарас Дудко. До речі, він — племінник відомого українського режисера Олександра Довженка, похованого в Москві.

До слова, керівники регіональних відділень «Українців Росії», а вони створені у всіх регіонах і областях РФ, уже багато років не можуть консолідувати свої зусилля та домогтися від федерального уряду закону про діаспору і хоча б якогось фінансування українських гуманітарних програм у Росії.

Необхідно підписати угоду, в якій би юридичною мовою були декларовані права та обов'язки сторін відносно своїх діаспор. А поки що будь-яка допомога «своїм» розглядається «другою стороною» як втручання у внутрішні справи суверенної держави.

Віктор ТИМОШЕНКО.

Москва.

Таврійська театральна феєрія

Розпочався щорічний міжнародний театральний фестиваль «Мельпомена Таврії». В перший день глядачам показали вогняне шоу з елементами акробатики та естради за мотивами постановок всесвітньо відомого Цирку дю Солей. Протягом тижня городяни та гості міста насолоджуватимуться спектаклями театральних труп з України, Росії, Білорусі, Молдови, Азербайджану, Болгарії та Румунії. Всього у програмі — 23 вистави. Всі квитки розкупили ще за два тижні до початку культурної акції.

Родзинкою фестивалю став довгоочікуваний приїзд трупи київського театру імені Івана Франка, який представив глядачам свою прем'єрну роботу «Грек Зорба» із Анатолієм Хостікоєвим та Наталією Сумською в головних ролях. Її планували показати херсонцям ще на минулорічному фестивалі, однак через хворобу Анатолія Хостікоєва гастролі тоді довелося відкласти. З-поміж презентацій іноземних театрів чи не найцікавішим експериментом критики називають виставу Бакинського музичного театру «Алі і Ніно».

«Мельпомена Таврії» проходить у Херсоні уже вчотирнадцяте і завжди з аншлагом.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.

Херсонська область.

Півмільйона гудзиків пришили до прапора Єлизавети II

У Великобританії з 2 по 5 червня 2012 року відбудуться урочистості на честь діамантового ювілею — 60-річчя правління королеви Єлизавети II, **повідомляє Укрінформ.** Головною подією свята стане човновий парад. 3 червня королева пройде по Темзі на своїй розкішній баржі «Spirit of Chartwell», прикрашеній унікальним ювілейним прапором. Над ним трудилася ціла команда майстринь під керівництвом художниці та скульптора Енн Каррингтон: жінки за кілька місяців пришили до оксамиту більш як півмільйона золотих гудзиків. На прапорі зображено герб Великобританії, корона в оточенні лева та єдинорога, а також девіз «Бог є моє право».

Фото Photoshot/ Укрінформ.

ПЛАНЕТА

Тепер і в Польщі є вулиця Бердичівська

У польському місті Седльце урочисто відкрили вулицю Бердичівську. В церемонії взяли участь Бердичівський міський голова Василь Мазур і президент міста-побратима Войцех Кудельський. Після освячення вулиці відбувся велопробіг за участю великої групи гімназистів. Українська делегація подарувала герб свого міста, який тепер нагадуватиме полякам про східних сусідів.

Вулиця Бердичівська в Седльці — зовсім нова. На її спорудження пішло більше п'яти мільйонів злотих. Веде вона до спеціальної економічної зони, де за кошти іноземних інвесторів вже спорудили перше підприємство.

— Ми вже багато років докладаємо зусиль, щоб сюди вкладалися інвестиції, створювалися нові робочі місця, — сказав Войцех Кудельський.

Він наголосив, що створення інфраструктури — один з важливих елементів досягнення цієї мети, і навів приклад інших вулиць, які з'явилися саме заради цього.

Вл. інф.

На знімку: президент міста Сельце Войцех Кудельський (ліворуч) та міський голова Бердичева Василь Мазур під час відкриття Бердичівської вулиці.

Фото з сайту www.siedlce.pl.

ЄС і ПРООН підтримають місцеві громади

П'ять регіонів Криму підписали угоду про партнерство з представництвом Програми розвитку ООН. **Про це повідомили в Головному інформаційному управлінні Ради міністрів автономії.**

Угоду підписали керівники Євпаторії, Феодосії, Бахчисарайського, Кіровського і Нижньогірського районів. Стартувала друга фаза проекту «Підтримка регіонального розвитку Криму», що передбачає залучення коштів для розвитку територій.

Як зазначив заступник Голови Ради міністрів Автономної Республіки Крим Валерій Пальчук, тепер влада веде активну роботу з адаптації внутрішньої нормативної бази до європейського законодавства.

— Крим має успішний досвід роботи з міжнародними організаціями, у тому числі з проектом ЄС—ПРООН, — сказав Валерій Пальчук. — Підписання угоди про партнерство з ЄС—ПРООН передбачає надання підтримки в розробці проектів регіонального розвитку місцевим громадам республіки з боку європейських партнерів.

Роман ЧЕРЬОМУХІН.

Крим.

У Франції судять виробника таблеток для схуднення

Жертвами препарату «Медіатор» за 30 років стали від 500 до 2000 осіб. Засновнику компанії-виробника 90-річному Жаку Серв'єру загрожує до чотирьох років в'язниці, а його фірмі — штраф у 150 тисяч євро та заборона на діяльність. Йому інкримінують ненавмисне вбивство людей та приховування інформації про склад препарату.

«У 2000 році було науково підтверджено наявність побічних ефектів норфенфлюраміну, який входив до складу препарату. Він руйнує серцеві клапани. Жертви «Медіатора» досі потерпають від цієї патології», — каже адвокат потерпілих Мартін Вердьєр.

Препарат від діабету, який призначали і для схуднення, містив також психотропні речовини і викликав підвищення артеріального тиску. Він залишався на ринку до 2009 року, **нагадує Euronews.**

Кремль не бажає, щоб у Росії були українські організації, які об'єднували б етнічних українців

Кіровоградська область. Площа — 24588 квадратних кілометрів. Населення — 1000,9 тисячі осіб. Найбільші міста — Кіровоград (235,5 тисячі осіб), Олександрія (83,3), Світловодськ (47,4), Знам'янка (24,7), Долинська (19,3)

Тюльпан, уран, молочний кран

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Барвистий феєрверк 150 тисяч тюльпанів, розквітлих у міському парку. Це — не Голландія, це — Кіровоградщина.

Одні з найбагатших у світі поклади урану, який дає ядерну енергію і забирає енергію людського життя. Це теж Кіровоградщина, із найвищим в Україні рівнем смертності через онкологію.

Тут багато контрастів і див.

Корови сюди, на Кіровоградщину, їдуть аж з-за океану, із самої Канади. Щоб виробляти молоко на найбільшому в Україні молочнотоварному комплексі товариства «УкрАгроКом». Який має з'явитися восени.

А от село П'ятихатки, в якому залишилося чотири хати і десять пенсіонерів, вже є. Інші мешканці — і живі, і ненароджені — подалися світ за очі, може, й за той-таки океан.

А ще є вулиця, де майже всі дорослі — безробітні. Теж на Кіровоградщині, в Олександрії. Мабуть, тому, що вулиця Трудових резервів?

Голова Кіровоградської облдержадміністрації Сергій Ларін, який і сам вражає незвичною для керівного корпусу відкритістю та демократичністю (кажуть на останній телеефір «50 запитань Ларіну» він прийшов у джинсах та кросівках), обіцяє, що вже за якихось три роки на цій землі сумних контрастів поменшає. Яких саме і як він спроможеться на таке диво?

На це очільник області видає: «...У мене є чарівна паличка!». Опозиція одразу натякнула, що ця паличка надто вже скидається на авторитарну дубинку, а місцевий запопадливий чиновницький люд в один голос заволав, що це — програма «Центральний регіон-2015». **(До речі, саме вона надихнула до цього циклу матеріалів придумати рубрику для колонки — «Люди із Центру»).** Ця програма — своєрідна амбітна дорожня карта соціально-економічного розвитку краю, яка й має витягти область із трясовини. Доки роззяви розмірковували над цим і чухали потилиці, область торік несподівано показала третій економічний результат у країні! Диво? Але чому тоді немає салюту і шахтарі Олександрії не кидають на радощах догори свої каски? Та тому, що за підсумками 2011-го в області один із найвищих у державі рівень заборгованості у зарплаті, в перерахунку на одного працівника який становить 5737 гривень. До речі, це хронічна хвороба краю: за підсумками 2010 року Кіровоградщина також пасла задніх (із показником 4359 гривень на душу). І погнали борги (а це понад 60 відсотків сформованих підприємствами буровугільного комплексу Олександрії) шахтарів із простягнутими касками по світах, аби хоч якось прогодувати свої сім'ї. Чи знають про це в Мінпаливенерго? Мабуть, таки чули не раз стукіт касок і під своїми вікнами... Чи відає про це чарівник Ларін! Ще б пак! Він їздив у Китай і привіз звідти обіцянку: **«Підприємства Олександрійського буровугільного комплексу, можливо, не такі інвестиційно привабливі, як Криворізький гірничо-збагачувальний комбінат, але вже нині є дві пропозиції від інвесторів щодо їх розвитку... Буре вугілля може бути використане як енергетична і хімічна сировина. Тобто це стратегічне питання для області, і воно не залишиться без уваги влади».**

Що ж, тоді перед нами одна-єдина дорога — в Олександрію!

На вулиці Трудових резервів

А увага знадобилася одразу. Водієві — щоб на путівці не уграти-вбити машину, нам — щоб ущипнути себе: химерний пейзаж за вікном — це, бува, не з фільму Тарковського «Сталкер». (До реі, це батьківщина відомого кінорежисера. Хоч-не-хоч, а замислишся. Бува, не провидець?) Із того кадру випадала лише розкішна зелена хвиля, яка де-не-де накривала безіменні склепіння потужного колись державного холдингу «Олександріявугілля». Нині його ліквідовано, як і брикетну фабрику «Димитрівська», що своєю продукцією годувала дві місцеві ТЕЦ... Пручається, не ліквідовується лише робітниче селище Димитрове, що притулилося до Олександрії. Під копірку двоповерхові будинки, мрія будівника комунізму 60-х, тихо і непомітно вгрузають у землю, наче хочуть дістатися розрізу, де видавали колись на-гора вугілля їхні мешканці.

ЦИФРИ

За оцінками Інституту загальної енергетики НАН України, вітчизняні розвідані запаси бурого вугілля (лігніту) становлять від 6 до 8 мільярдів тонн, із них 3,5 мільярда перебувають на балансі, а 1,4 мільярда придатні до видобутку відкритим способом. Основні поклади цього ресурсу зосереджено в Дніпровському басейні (насамперед район Олександрії на Кіровоградщині), проте є перспективні родовища і у Львівсько-Волинському басейні, і в інших регіонах.

Ми на вулиці Трудових резервів! На ганку 4-го номера сидить із паличкою **Катерина Євгенівна *(на знімку вгорі)*:**

— Ні, прізвища не скажу, нащо воно вам? Боятися? Та я все життя мотористкою на фабриці пропрацювала, мене не злякаєш... Дітки, я тут з 54-го, всього надивилася. А що людей звідси розігнали, як собак, то правда. Але ми звикли до несправедливості... Ось тут живе дві сім'ї, там ондечки — ще три, а через дорогу — чотири. І у всіх майже чоловіки без роботи. Дітей, аякже, маю. Одна виходить вже на пенсію. Інша, слава Богу, працює медсестрою. А зять — у Головківці, в «АгроКомі», в Кузьменка. Доки є пенсія, мені гріх жалітися. Яка? Та 130, еге ж — 1300 гривень...

Володимир Панов, 59 років *(на знімку праворуч)*:

— Мені ще повезло, я встиг доробити до пенсії ще до того, як моя брикетна фабрика накрилася мідним тазом. Зятю ж Максиму, він працював на ТЕЦ, не пощастило — він тепер мотається у Бориспіль. Аеропорт строє. Трирічна дитина просить: «Папа, не треба їхати». І це ясно, бо доводиться по три місяці не бачити батька. З жінкою то свариться, то мириться. Тут нікого цим не здивуєш. Як повиганяли людей з фабрики і ТЕЦ, чоловіки поперва кучкувалися біля базару, щоб хильнути з горя, а потім збирали речі — і гайда на пошуки роботи. Хто куди, але найчастіше в Росію.

Олександр Дудко, 56 років *(на знімку праворуч)*:

— Тут ніде немає роботи. Спершу я шоферував на автобазі холдингу «Олександріявугілля»: КрАЗ, ще далі — БєлАЗ. Потім нас передали на Верболозівський розріз, оскільки за діло тоді вже взялося ЗАТ «Енерговугілля». Два роки «поруководило», не сплачуючи людям заробітної плати — і розвалилося. Мені винні 42 тисячі гривень зарплати, але судовий виконавець повсякчас повертає судові рішення на мою користь, бо в боржника катма майна. Брешуть, звісно, бо ті ж бізнесмени й тепер процвітають! А нині в Димитровову брикетну фабрику ріжуть на металобрухт, ходять чутки, викупив її якийсь бізнесмен із Сімферополя...

Єдині трудівниці, які день у день навідуються до ТЕЦ, що колись працювала на брикеті з бурого вугілля, — це корови і кози.

А ЯК У НИХ?

В Європі частка електроенергії, отриманої з бурого вугілля, становить 30—35 відсотків в Румунії, Іспанії, Угорщини і понад 50 — у Греції та Німеччини. Берлін наприкінці минулого століття побудував два великі енергоблоки (на 800 МВт і 930 МВт). Вони працюють винятково на лігніті. Схожі блоки, хоча й менші, є також в інших країнах ЄС. У нашої сусідки Польщі, приміром, п'ять теплових електростанцій побудовано біля буровугільних розрізів. Спільно вони споживають до 50—70 тисяч тонн вугілля на добу.

Олександр ДУДКО: мені винні 42 тисячі гривень зарплати... Коли отримаю — невідомо. А тут ще й захворів

ДОВІДКА З ВІКІПЕДІЇ

Олександрія — місто обласного підпорядкування. До нього входять Звенигородська сільська рада, селища міського типу Димитрове та Пантаївка. Площа — 55 квадратних кілометрів. Має 83,3 тисячі мешканців.

Олександрію називали містом вугільників. На підприємствах буровугільного комплексу працювали 15 тисяч людей. Розквіт припав на кінець 1980-х років. Тоді вугілля видобували на семи розрізах і трьох шахтах. На унікальному заводі гірського воску з бурого вугілля виробляли озокерит. На середину 2000-х кількість робітників скоротилася майже до 6 тисяч. До складу колишнього ДХК «Олександріявугілля» входило 12 структурних підрозділів та 6 дочірніх підприємств. Тоді видобуток вугілля вели лише найманловитратнішим відкритим методом — на вугільних розрізах «Костянтинівський» та «Морозовський». Вони були оснащені потужним гірничо-розкривним та добувним обладнанням: транспортно-відвальним мостом, роторним комплексом, багатоковшовими екскаваторами. Вугілля переробляли брикетні фабрики «Димитрівська» та «Байдаківська». Вони виготовляли й буровугільні брикети. На ТЕЦ-1-2 та на ТЕЦ-3 вироблялася теплова та електрична енергія. У складі «Олександріявугілля» працював Олександрійський рудоремонтний завод, який був оснащений унікальним металообробним обладнанням, гідравлічними пресами, ливарним виробництвом. Через тяжке фінансове становище підприємства було передано в оренду ТОВ «Енерговугілля» та «Експлерент». Проте становище це не поліпшило. До 2009 року практично всі підприємства припинили своє існування, а колективи було звільнено, часто із грубим порушенням законодавства.

Наша техніка шахтьорська у сто разів краща, ніж заморська...

Нам закортіло ці чутки перевірити, і вже за 10 хвилин завертаємо до прохідної брикетної фабрики. Біля неї — Москвич-пиріжок і БМВ з немісцевими номерами і брелком-цяцькою за склом — боксерськими рукавичками. Натяк?.. Представляємося худорлявому грізному чоловічку в уніформі на прохідній, якого, судячи з усього, наш приїзд захопив зненацька.

— Серьога, Серьога, тут якісь люди, кажуть із газети... Та не пускаю. Хай погуляють? — він прибирає від вуха мобільний.

— Сказано, чекайте, і в нервах грюкає дверима, зачиняє їх на гачок ізсередини.

Чекаємо довго, доки нашого фоторепортера не застають за клацанням на фабричних руїнах. Охоронець, зрозумівши, що піймав ґаву і допустив стороннього на об'єкт, знову зв'язується із «Серьогою», лається, жестикулює...

Далі чекати немає сенсу, вочевидь Серьожі зараз не до спілкування з пресою... Переконавшись у тому, що фабрику таки «ріжуть», нам згадалася розмова ще з одним старожилом, який пам'ятав часи, коли Димитрове жило повнокровним життям. Навіть без програми «Центральний регіон-2015»! Він просто, але зі смаком, поділив людей із Центру на дві категорії: на тих, хто забирає гроші у громади, і тих, хто їх дає. Голову облдержадміністрації Сергія Ларіна він записав до другої.

Нову програму маємо, тому й горя не знаємо...

Євген МАРМАЗОВ, народний депутат України, голова Контрольної комісії з приватизації:

— Буре вугілля дуже потрібне Україні. Тим паче що його запасів досить і в Кіровоградській, і в Дніпропетровській областях. У нього чимало достоїнств — воно калорійне, не таке газоносне, як кам'яне, нижче за собівартістю і значно доступніше. За радянських часів його видобували відкритим способом на двох розрізах до 10 мільйонів тонн на рік. Із нього виробляли до 4 мільйонів тонн брикетів для енергетичних потреб. Кожен третій олександрієць працював на підприємствах добувної промисловості. До слова, Німеччина, Нідерланди, Франція та інші країни сьогодні віддають перевагу саме видобутку бурого вугілля. А ми що? Ліквідувавши ДХК «Олександріявугілля», держава, по суті, відмовилася від такої перспективної галузі. Мало того, виходить, що через зумисні дії орендаторів ЗАТ «Енерговугілля» тамтешнім робітникам завинило близько 24 мільйонів гривень заробітної плати. Тепер позаводили кримінальні справи, порушили справу про банкрутство цієї компанії, але люди як сиділи, так і сидять без грошей.

Незрозуміло тільки, чому прокуратура Кіровоградської області в особі державного радника юстиції 3 класу Олега Левицького, реагуючи на запити Контрольної комісії Верховної Ради з питань приватизації, надсилає (за словами Євгена Мармазова) відписки замість належного реагування на депутатські запити. Цитуємо: «Ухвалою господарського суду Донецької області від 28.03 2011 р. порушено справу про банкрутство ЗАТ «Енерговугілля», введено мораторій на задоволення вимог кредиторів та вжито заходів до забезпечення вимог кредиторів. Ухвалою цього ж суду від 20.04.2011 р. розпорядником майна товариства призначено арбітражного керуючого Кириченко Є.О.».

То це за його дорученням ріжуть на останні друзки підприємство? І куди підуть грошики за спроданий метал? Можна не сумніватися, що наш знайомий Олександр Дудко, а з ним і решта його побратимів отримають чергову цидулку. Так, мовляв, і так, «про результат перевірки заявників повідомлено». Але скажіть, як цими «результатами» прогодувати сім'ї, як, урешті-решт, купити в аптеці ліки? Де знайти відповідь — в якій програмі?

Сергій БОРИСЕНКО,
Віталій СУДДЯ,
Олег ШВЕРНЕНКО.
Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Далі буде.

На брикетній фабриці нині хазяйнують «Серьоги», котрі в її руїнах добувають метал...

Автобусна зупинка у Димитровому. Квиток в один кінець...

ЛЮДИ ІЗ ЦЕНТРУ

Той, хто бачить ліс за деревами

За площею Кіровоградщина — майже як Македонія, тільки ресурсами багатша.

Ми не знаємо, хто в Македонії місцева влада. А от голову Кіровоградської облради **Миколу Ковальчука** ***(на знімку)*** — знаємо. Чули про нього чимало доброго. Передусім — принциповий. Кажуть, він став гендиректором об'єднання «Кіровоградліс» у 1997 році, коли на місцевій деревині через різні тіньові схеми заробляли шалені гроші. Сировина вартістю по 100—120 доларів США за куб розтікалася по приватних каналах за 50—60 гривень. А новий керівник лісгоспу поклав край і тіньовим схемам, і заборгованості у зарплаті лісничим, і шанобливе ставлення до лісу при ньому стало нормою.

Тепер перед ним — ліс проблем, густіший за попередній.

Він каже: я — виробничник. Але ж у нього в трудовій книжці тільки записи, пов'язані з лісгоспом і депутатством (з 1991-го — в Жовтневій райраді Кіровограда, з 1998-го — в обласній). А він каже, що виробничник. Чому? Бо мислить, як виробничник. Він вважає: збалансованість обласного бюджету, на жаль, умовна. Бо низка райцентрів ще потребує доходів на зарплату і закупівлю енергоносіїв. Підвищити зарплату в аграрних районах можна, але треба, щоб вона зростала рівномірно, а не лише в розпал польових робіт. Каже, що, дякуючи голові ОДА Сергію Ларіну, дніпропетровський бізнес реалізував намір десятирічної давності — одержав землю під розробку Бирзулівського родовища ільменітових руд і завод в Новомиргородському районі. Звідси вже відвантажено першу партію ільменіту. А це сировина для виробництва титану і продукції на експорт. Село Коробчине (це там родовище) отримало від інвестора мільйон гривень на будівництво дитсадка і 250 робочих місць. Районний і державний бюджети розділили 1 мільйон 800 тисяч за землю, що пішла під ільменіт. Чи не прогадала громада?

Микола Михайлович переконує:

— Перемножте кількість робочих місць на 2,7 (середній показник членів сім'ї) і ви отримаєте закріплених за годувальниками мешканців.

Він знає, про що каже, бо зайнятість — головна проблема. І агітує за програму «Центральний регіон-2015» не тому, що немає іншої. Великий бізнес став для влади соціально відповідальним партнером. Але Ковальчук вважає, що треба тримати око гострим. Сказано ніби між іншим, але це вбиває у ньому номенклатурника і виказує хазяїна регіону з колосальним сировинним та економічним потенціалом. Він готовий не просто контролювати ці ресурси, а використовувати їх на загальне благо.

Визнає: деякі програмні зобов'язання із капіталовкладень у програмі Сергія Ларіна завищені, але має бути залізна мотивація. Мало того, він допускає, що область могла б обійтися і без такої програми. Якби, приміром, замість фонду розвитку Кіровоградщини був фонд сприяння органам місцевого самоврядування. Як той, що має Верховна Рада, тільки нижчого рівня. Але, на жаль, такого фонду поки що немає.

Ковальчук вбачає неабиякий сенс і користь у тому, щоб купувати кіровоградське, екологічно чисте, енергозберігаюче, конкурентоспроможне. Звичка висловлюватися по суті, мабуть, сформувалася за двадцять літ його керівництва постійною комісією з питань бюджету і податків. А тим часом він одержав другу освіту і став магістром фінансів.

При його послідовності він чоловік несподіваний. Наприкінці розмови раптом каже:

— А знаєте що? Давайте почнемо ваше знайомство з Кіровоградом із бібліотеки. Там такі стародруки з приватних колекцій, що дух перехоплює!

В Україні завершується сівба ярих зернових

Площі під соняшником цьогоріч становитимуть близько 5 млн. га, валовий збір сягне 9 млн. тонн *(«Укроліяпром»)*

За що давить жаба одноосібника

Чого більше у благій справі розширення фермерських площ — самозахвату чи землевпорядкування

РЕАЛІЇ

Про те, як місцевий фермер два роки тому переорав майже гектар ячменю, що рясно зійшов на ділянці мешканки села Стрільча Городенківського району Дарії Лучак, «Голос України» вже писав («На межі», 13.05.2010 р.). Нагадаємо: наділ цієї господині посередині великого масиву. Перед тим, восени, представники сільської влади зверталися до землекористувачів, яким свого часу було виділено ділянки для ведення особистого селянського господарства, щоб надати їм взамін рівноцінні площі на краю поля. Хтось погодився, а ось Дарія Лучак — ні, й засіяла своє поле ячменем. Та навесні озимі, що зеленіли густим килимом, було переорано. Як пояснював згодом фермер — випадково.

Жінка одразу подалася до суду. Було кілька комісій з району, які й довели факт фермерської помилки. Щоправда, той і сам зрозумів, що має справу із зубастою селянкою, тож довелося піти на поступки та ще й виплатити Лучакам компенсацію за втрачене (3,5 тонни зерна), а також судові витрати.

Дарія Лучак розповіла, що її сім'ї вигідніше самотужки обробляти цю земельну ділянку, яку подружжя вже й приватизувало: «Торік з дев'яноста соток зібрали майже чотири тонни ячменю. Щось іде на власні потреби, а решта — наша «валюта». Треба було, приміром, грошей на посівну, міндобрива тощо — повіз син на базар зерно і продав. Збут є, щоправда, ціни дещо знизилися — до двохсот гривень за центнер. Добре, що сільська рада пішла нам назустріч: після конфлікту проклали до нашої ділянки польову дорогу, яку теж було переорано. Нині на полі пшениця — любо глянути: як взірець. Звичайно, дбаємо, щоб добре вродило, вчасно й сіяли, і підживлюємо. Маємо надію на добірний урожай».

Стрільченський голова Василь Танасійчук, колишній землевпорядник, з розумінням ставиться до таких ситуацій:

— Таких господарів, що самі обробляють наділи, нині не так багато, задовольняємо всі заяви на безплатну приватизацію земельних ділянок. Та більшість не поспішає: хтось не хоче витрачатися на оформлення приватизаційних документів, інші просто байдуже чекають чи виїхали з села. Цілі площі заростають бур'янами, а то й хащами. Ось погляньте, попри дорогу — наче ліс. За допомогою одноосельців, зареєстрованих у центрі зайнятості, викорчовуємо зарослі. Так було і з отими полями, що поруч — на одному масиві нині вже цвіте ріпак, на іншому — посіяна кукурудза. Ми зверталися до господарів із проханням обробити свої наділи, а ті відповіли, що не мають змоги. Звичайно, можна було б вилучити ділянки через суд за неналежне землекористування, але ж люди сплачують податки. Тому й запропонували місцевому фермерському господарству окультурити площі. Газди спочатку ніби й не претендували на свої хащі. А коли навесні побачили розчищені й зорані та засіяні поля, жаба задавила. Ось днями звернулася мешканка села, в якої фермер нібито переорав конюшину. Пригадую, що торік, коли посуха випалила поля, там лише пирій ріс, і господиня погодилась віддати наділ. Біда, що то була усна домовленість, навесні жінка передумала, тож фермер пішов їй на поступки та віддав уже оброблену й засіяну кукурудзою площу. Таке ж рішення — й щодо іншої подібної ділянки... Якщо по правді, то селяни не хочуть нічого робити, не думають на перспективу, поля стоять необроблені. Виходить так: нехай ліпше виростає на землі ліс, а їм — і сам не гам, і другому не дам.

Василь Танасійчук: «За цей окультурений «ліс» знову когось жаба давитиме!».

Є ще одна проблема, яку доводиться розв'язувати сільським головам: треба наповнювати сільську казну. А фермери, розширюючи оброблювані площі, сплачують більше й за оренду землі та надають спонсорську допомогу на розвиток села. Зрештою, й екологічні служби мають претензії до сільської влади за неналежне землекористування. Он окремі ділянки, де роками «не ступала нога» аграріїв, мають ще одну напасть: укриваються комашиними купинами. Така ж доля й тих площ, що віддані під будівництво та з якихось причин не окультурені: ці «забудови» давно перетворилися на хащі, успішно освоєні мільйонами мурашок. Подекуди це стосується й ділянок для ведення особистого селянського господарства. Ніби ніхто й не має права позбавляти селян землі, але давно назріла проблема її впорядкування.

Людмила СТРАЖНИК.
Івано-Франківська область.

Фото автора.

Світлана Проців громадські роботи виконує, зрізуючи хащі на городах.

ДО РЕЧІ

Завідувач сектору взаємодії із ЗМІ та зв'язків з громадськістю Головного управління Держкомзему в Івано-Франківській області Володимир Бурденюк:

— Громадяни України мають право приватизувати землю, надану органом місцевого самоврядування для ведення особистого селянського (підсобного, за старим Земельним кодексом) господарства, в межах площі приватизації, тобто не більше двох гектарів, та якщо не використали своє право. Звичайно, для приватизації мають бути підтверджуючі документи, що громадянин є добросовісним землекористувачем: рішення про надання ділянки, протокол сесії чи засідання виконкому, квитанції про сплату земельного податку. Долучають і картисхеми розподілу масивів городів, що, можливо, зберігаються в сільській раді.

Франція визначається: в АПК ми конкуренти

ПЕРСПЕКТИВА

Олексій Гранджан, аспірант економічних наук з Діжонського аграрного університету Франції, протягом року збиратиме матеріали про те, як розвивається аграрний сектор України після ліквідації колгоспів. Навіщо французам знати про наше село?

Аспірант Діжонського університету Франції Олексій Гранджан.

Молодий науковець обрав для дослідження п'ять областей України. Вінниччина — другий регіон, куди приїхав француз. Перед цим він ознайомився з ситуацією в деяких селах Тернопільської області. Ще планує побувати на Черкащині, Полтавщині та Чернігівщині. На основі зібраних матеріалів писатиме наукову роботу. Якщо в інших регіонах Олексій працював і далі працюватиме сам, то до Вінниці разом з ним приїхав професор з його рідного університету Жан-Крістоф Кролл.

— Мою поїздку в Україну фінансує міністерство сільського господарства Франції, — уточнює співрозмовник. — Професор виступає у ролі перевіряльника. Він мене добре знає, бо я був його студентом. Коли захищатиму роботу, професор виступить у ролі опонента. Тому має особисто переконатися, як просуваються мої дослідження. Французи зацікавилися сільським господарством України, бо знають, що приблизно через 20 років ваша держава буде або партнером, або конкурентом Франції у сільському господарстві. Після того, як розформували колгоспи, у нас дуже мало писали про те, що робиться у вас у сільському господарстві. Тільки тепер почали казати, що ви виробляєте дедалі більше зерна. А що буде через 15—20 років?

Відповіді на ці та багато інших запитань намагається знайти аспірант з Франції. Якщо його річну поїздку фінансує французький уряд, значить, така робота потрібна не лише йому для здобуття вченого ступеня...

Юстас—Алєксу

На запитання, чим зумовлено такий значний термін відрядження, Олексій пояснив, що він має заглибитися в суть проблеми. Для цього потрібні конкретні матеріали. За декілька місяців їх не вдасться зібрати. Тим паче що вивчає ситуацію у різних регіонах, щоб побачити схожість чи відмінність розвитку процесів у різних селах.

— Вірю, що це буде ґрунтовна і, безперечно, цікава робота, — каже професор Жан-Крістоф Кролл. — Я переконаний, що вона матиме інтерес не тільки у Франції. Чи не найбільше зацікавить чиновників з Брюсселя. Чому? Бо саме там ухвалюють рішення про надання дотацій на сільське господарство для країн Євросоюзу.

Французький науковець спілкується в селах з різними людьми — від старенької бабусі до керівника господарства. Розмовляє з фермерами, які мають у власності, чи оренді, від 20 гектарів землі і більше. Його цікавить все, що «крутиться» навколо землі, всі галузі, які є нині в сільському господарстві — урожайність, надої, прирости ваги тварин тощо. Зокрема, вивчає думки селян про можливість продажу землі. У кожному селі роботу починає з вивчення історії того чи іншого агропідприємства. Збирає інформацію про розвиток тієї структури, що утворилася на місці реформованого колгоспу.

Найбільше здивування у француза викликав факт оренди земель холдингами. Він зіткнувся з ситуацією, коли одна структура орендує 10 тисяч гектарів, інша — 15 тисяч. Олексій каже, що найважче дослідити, звідки у холдингів капітал, який вони вкладають в обробіток землі.

Кожному фермеру півсотні гектарів

— У нас у Франції землю обробляють фермери, — розповідає професор Кролл. — У середньому кожен з них може отримати у власність 45—50 гектарів землі. Тобто сім'я фермерів (чоловік і дружина) разом мають не більше ста гектарів. У такий спосіб багато людей отримали роботу. Держава постійно підтримує фермерів. Без такої підтримки вони б не вижили. На гектар дають дотацію 250 євро, а на тварину — 200 євро. Крім того, фермери об'єднуються в кооперативи, щоб можна було у складчину, наприклад, купити техніку. Кредити банки дають їм під зовсім незначні відсотки — 1—2% річних.

У вашій країні фермерам складніше — дотації здебільшого тільки обіцяють, або вони дуже мізерні, кредити дорогі. Навіть не уявляю, як фермери конкурують з холдингами? Все одно працюють, вирощують врожаї. Робити це за таких умов можна тільки за великого бажання і любові до землі.

— У вас добротні ґрунти, — із захопленням каже Олексій. — У Франції цим не можна похвалитися. Тому у нас дають багато хімії, щоб мати високі врожаї. Українські чорноземи можуть забезпечити державі лідерство у вирощуванні аграрної продукції, а людям — гарне життя.

За словами співрозмовника, у Франції знають, що Україна експортує зерно, а країни об'єднаної Європи купують багато вашої олії. А ось продукція переробки маловідома на Заході. Не тому, що вона гіршої якості. Скоріше за все, відсутні можливості визначення встановлених стандартів контролю за якістю.

— Визначення параметрів якості продукції у нас коштує дуже дорого. — Зате в разі потреби маємо можливість за короткий час встановити виробника або походження сировини,

Найважче дослідити, звідки у холдингів капітал, який вони вкладають в обробіток землі

Лист до прем'єра від власника корови

SOS!

Його написав Андрій Власюк — пенсіонер, ветеран праці, колишній сільський голова із Бачманівки, що в Славутському районі Хмельниччини. Переживає Андрій Олександрович не так за себе і навіть за своїх односельців, як за всіх тих, для кого корова стала чи не єдиним джерелом фінансових надходжень. Тож, звертаючись до Прем'єр-міністра, не забув нагадати: багато тепер говорять про те, що уряд працює над проблемою забезпечення внутрішнього ринку м'ясом та молоком власного виробництва, занепокоєний скороченням поголів'я великої рогатої худоби і закликає владу на місцях подбати про власників корів. Все це, зізнається чоловік, вселяє надію. Проте в реальному житті він частенько бачить те, що не допомагає збільшенню поголів'я.

Змиритись можна. А як жити?

«Вводиться плата за пасовище, чого раніше не було. За одну голову тепер доводиться платити близько 200 гривень. Крім того, з власників худоби збирають гроші на виготовлення документації на пасовище. А це ще по три тисячі гривень, — пише Андрій Власюк. — Виходить, що до проблеми заготівлі кормів на зиму долучається ще й клопіт про випас літом. Тож хіба це заохотить тримати худобу?»

Заробити гроші в селі практично ніде. А витрат не менше, ніж у міського жителя — і на навчання дітей, і на лікування, і на оплату газу треба чимало. Але до цього потрібно додати, що зовсім старі та немічні мусять наймати пастуха, а ще — підмогу, щоб виорати, обробити город, накосити сіно, привезти його...

На все має вистачити пенсії, а ще тих грошей, що вдається заробити на здачі молока. Заробітки ці, ні для кого не секрет, просто мізерні. Тож і просить ветеран у Прем'єр-міністра, аби втрутився і допоміг сільському люду не витрачатись хоча б на пасовиська.

На перший погляд, прохання може видатись аж надто дрібним у загальнодержавному масштабі. Але саме із тисяч таких проблем і складається те багатотисячне стадо, яке дає молоко для всієї країни.

Формально про підтримку ось такого господаря із коровою говорять багато. Але що реально отримує від того сільський дядько? Розмови про низьку ціну на сировину просто набили оскому. Здається, сільський люд уже змирився з тим, що є, і не сподівається на більше.

Великих цін ніхто не обіцяє

Голова облдержадміністрації Василь Ядуха вкотре збирав засідання робочої групи із керівниками молокопереробних підприємств Хмельниччини, щоб знову обговорити проблему навіть не підвищення, а хоча б стабілізації рівня закупівельної ціни на молоко. Та одними проханнями, хоча б які щирі вони були, проблему не розв'язати.

На молокопереробних підприємствах краю накопичилось понад 1,3 тисячі тонн нереалізованого сиру та 700 тонн масла. Сирні війни, начебто, і закінчились, але проблему із реалізацією вітчизняних молочних продуктів так і не вирішено: широка дорога на світові ринки перед нами не простелилась. А якщо не продається товар, то де ж взяти гроші на підвищення вартості сировини? Тут не про вищу ціну мову вести, а хоча б про те, щоб молочарі розрахувались за вже зібране молоко. На тому самому засіданні директор Хмельницької маслосирбази Людмила Бесєда пообіцяла: підприємство вживатиме усіх заходів, аби утримати мінімальну закупівельну ціну на рівні 1,80 гривні за літр. «Але сплатити всі податки та збори і при цьому не допустити зниження закупівельної ціни — завдання майже нереальне. В таких умовах підприємство впритул підходить до межі нерентабельності, — зауважує керівник. — А тому потрібно лише в спільному діалозі молокопереробних підприємств та влади шукати шляхи виходу із проблемної ситуації».

Але яким, а головне — між ким має бути цей діалог на місцях? Адже очевидно, що тут всі зацікавлені не просто в дружніх стосунках, а у вигідному партнерстві. І досягти його не вдається не так через незговірливість сторін, як через ті правила, що діють в сучасній економіці.

І все одно перші

Поки знизу йдуть постійні розмови та дискусії, що і як змінити в галузі тваринництва, згори ситуація бачиться по-іншому. Минулого місяця, коли область заслуховували на засіданні Кабміну, робота тваринників не просто була визнана стабільною, Хмельниччина розділила перше місце із колегами з Черкащини.

Сказати, що така оцінка — перебільшення, було б неправдою. Область і справді звітує про постійне зростання обсягів виробництва тваринницької продукції. Лише за минулий рік її випущено на півтора мільярда гривень, причому виробництво молока і м'яса зросло на 7 — 8 відсотків. Та й цінова ситуація вважається однією з кращих у державі. Значною мірою цьому допомогло те, що в краї почали з'являтись великі тваринницькі комплекси.

Поки що їх не так багато. Торік було побудовано і реконструйовано півтора десятка тваринницьких ферм. А це означає, що за статистикою навіть по одній на кожен район не припадає. І все-таки добра справа започаткована. Вже нинішнього року планується реалізувати понад чотири десятки таких проектів, а загальна сума інвестицій із торішніх 102 мільйонів гривень має піднятись до 857 мільйонів. Серед найвагоміших — чотири тваринницькі комплекси майже на три тисячі голів великої рогатої худоби і п'ять свиновідгодівельних на 17 тисяч голів. Якщо вдасться здійснити все заплановане, у тваринницької галузі краю з'являються непогані перспективи.

А потенціал — ще більший. В області залишається понад півтисячі закинутих ферм, свинокомплексів, кошар та пташників. Тільки-но знайдуться інвестори, готові вкладати кошти в їх реконструкцію і розвиток, вони істотно додадуть до валового виробництва м'яса і молока. До цього ми всі прагнули довгі роки. Бо у виграші не просто аграрна економіка, бюджет, а кожне конкретне господарство і, врешті-решт, покупець, який має отримати більше, а значить, і дешевшої продукції.

Та не можна не запитати: а що ж від цього матиме селянин, котрий таки залишить у своєму хліві корову?

Повернімось до листа Андрія Власюка: *«Незважаючи на нестабільність цін на сільгосппродукцію, селяни вимушені тримати худобу, бо це єдиний заробіток на селі. Перед молодими вибір: або їхати на заробітки на чужину, або тяжко працювати на землі без надії на пенсію, залишаючись другим сортом у суспільстві. Тож прохання до Прем'єр-міністра втрутитись та допомогти».* Попервах хоча б у тому, щоб зняти плату за пасовища.

Витримувати конкуренцію із великими тваринницькими комплексами хліви біля хати не зможуть ні за обсягами, ні за якістю молока. Тож сподіватись, що ціни на їхню сировину зростатимуть, справа марна. Але все одно людям потрібно якось жити. І вони досі не можуть зрозуміти, як.

Ірина КОЗАК.
Хмельницька область.

На знімку: перед початком чергової сесії Хмельницької облради перед її приміщенням відбулась акція партійних активістів та селян, що вимагали від влади навести лад із закупівельними цінами на молоко. Організатори лили молоко прямо на сходи біля адмінприміщення. Так вони демонстрували те, що молоко стало дешевшим від води. Під час виступів пролунало: в кількох селах люди відмовились здавати заготівельникам надоєне через падіння цін.
Доки в сесійній залі приймалось звернення з цього приводу до Кабміну, п'ятьох активістів затримали співробітники міліції. Розливання молока на сходах було розцінене як хуліганські дії.
Фото Віталія ТАРАНЕНКА (УНІАН).

чи партнери

тобто звідки, наприклад, завезено м'ясо, і навіть з якої тварини воно взято, — наголошує Олексій. — Друга причина — українські виробники не можуть конкурувати за ціною, бо їхня продукція не має таких значних дотацій, які отримують фермери в об'єднаній Європі.

Науковець з Франції не розголошує прізвища тих, з ким спілкується в наших селах. Навіть назви сіл не погоджується називати. Каже, обіцяв співрозмовникам залишати це у секреті. Очевидним висновком для нього стало те, що всі землі сільськогосподарського призначення обробляються. Принаймні у тих селах, де йому довелося побувати, не бачив незораних площ. Років десять тому приблизно половина з них заростали бур'янами. Ще один висновок — українці надзвичайно гостинні люди. Повсюди з ним щиро спілкуються, відверто й охоче діляться думками, незалежно від того, якого віку людина, або на якій посаді вона працює.

ДОСЛІВНО

— Французам дуже цікаво, яким буде сільське господарство України вже в найближчі десятиліття, — каже Олексій Гранджан. — Скільки і якої саме продукції виробляти ваша держава? Чи її вистачить лише для власних потреб, чи буде експортувати на зарубіжні ринки? Хто в майбутньому господарюватиме на землі — 5—10 великих холдингів чи сотні фермерів? У Франції вже не приховують прогнозів — ви будете в майбутньому або нашими партнерами, або конкурентами.

Професор цього самого університету Жан-Крістоф Кролл у Вінниці разом з вінничанкою Уляною Панько, яка після закінчення магістратури в Діжонському університеті працює у Франції.

— Тому я дуже хочу, щоб все це відчула ще й мама, — каже Олексій. — Адже вона жодного разу не була на землі своїх батьків. Я вже так зацікавив її побаченим і почутим, що, гадаю, доки буду тут, вона таки наважиться приїхати, щоб побувати хоча б у селах, звідки родом бабуся й дідусь.

Який же він іноземець? Типовий західняк!

Олексію Гранджану легко спілкуватися, бо він знає українську. Незважаючи на те, що його мати народилася в Америці, її коріння в Україні. Дід по материній лінії з Івано-Франківської області, а бабуся — з Тернопільської. Під час війни перебралися до США. Там народилася мати, яка після одруження з французом переїхала на його батьківщину. «Мама дотепер зі мною розмовляє українською, — поділився Олексій. — Вона й навчила мене рідної мови». Співрозмовник нарікає, що писати йому по-українськи складніше, ніж розмовляти. Зате його вимова чудова. А ця поїздка — гарна нагода вдосконалити знання мови. «Мене у вас сприймають як галичанина, — усміхається Олексій. — Бо розмовляю з акцентом. Дивуються, коли кажу, що приїхав із Франції. Дехто навіть не вірить». Не повірили в це, зокрема, у Літинському районі, де побував Олексій. «Який же він француз! — зауважив керівник одного з господарств. — Він типовий західняк, а не француз».

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.
Фото автора.

СИТУАЦІЯ

Уже й дотації не рятують

Молоко — хоч виливай: заводи не зацікавлені його переробляти

На Херсонщині продовжує погіршуватися ситуація в сфері переробки тваринницької продукції. Так, маслосирзаводи області катастрофічно «затоварені». Майже на кожному з них накопичилося від 100 до 150 тонн твердих сирів, які ніяк не вдається збути. А відсутність збуту стала економічною підставою для зниження обсягів виробництва та закупівель сировини для нього.

За даними Головного управління статистики Херсонської облдержадміністрації, **за січень—березень переробні підприємства виробили 1327 тонн обробленого молока для постачання до мережі роздрібної торгівлі, що на 7 відсотків менше, ніж за перший квартал 2011 року, 149 тонн масла (на 35,9 відсотка менше) і 1409 тонн жирних сирів (скорочення на 8,4 відсотка).**

Закупівельні ціни на молоко в краї й так упали нижче від собівартості, отож від масового вирізання худоби селян стримує лише поновлення з лютого нинішнього року виплат бюджетної компенсації (в 2011-му її не виплачували взагалі) з коштів, що їх перераховують переробники як ПДВ. «З тих 2,18 гривні за літр молока, які нинішньою весною одержують від скупників хазяї корівок, дотація становить, у середньому, 27 копійок, що виплачуються раз на місяць за окремою відомістю. Це небагато, але нині навіть такі гроші хоч якось допомагають звести кінці з кінцями», — каже заступник начальника Головного управління агропромислового розвитку Херсонської облдержадміністрації Надія Ланкіна.

Елітний продукт дешевший за «мінералку»

Втім, найприкріше те, що в ціні падає не тільки не завжди якісне молоко з індивідуальних господарств, що зберігається без дотримання температурного режиму, а й продукція великих агрофірм, яка відповідає європейським стандартам безпеки та якості — за жирністю, вмістом білка, нормами бактеріологічного забруднення. Але ж таких ферм у нас — не більш як по одній-дві на район, і їх, як центри племінного тваринництва й носіїв передового досвіду, треба було б усіляко підтримувати!

— Ми щодня поставляємо в Миколаївську область десять тонн свіжого молока високої 3,9-відсоткової жирності. Товар елітний, однак за його собівартості в 2,6 гривні за літр торік одержували не менше 5 гривень, а нині закупівельна ціна впала до 3,6 гривні. У самому селі Тавричанка Каховського району Херсонщини, де розташоване наше господарство, становище набагато гірше — селянські родини просто позбуваються від великої рогатої худоби. У тому ж минулому році вони тримали 140 корів, а тепер — 38. Копійчана дотація не рятує. До того ж з'явилася проблема з кормами — через раннє настання спеки і відсутність дощів трава вигоріла, не встигши піднятися, — розповідає директор дослідного господарства «Асканійське» Національної академії аграрних наук Віра Найдьонова.

Попиту немає — розвитку не буде

Мабуть, гарантувати стабільний попит на молоко в Таврії може і збільшення кількості власних переробних підприємств, і зростання купівельної спроможності населення. Але, ні з тим, ні з іншим на Херсонщині поки що не складається. За рівнем доходів регіон на одному з останніх місць в Україні: із зарплатою менше двох тисяч гривень на місяць купівлю до сімейного столу сиру по 80—100 гривень за кілограм мало хто може собі дозволити. Розвитку переробних потужностей теж жодного: з одинадцяти молочних і маслосирзаводів в області нині працюють лише дев'ять, а нові не будуються — інвестиційна привабливість краю приблизно на тому ж рівні, що й купівельна спроможність її жителів.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Херсонська область.

Через раннє настання спеки й відсутність дощів трава вигоріла, не встигши піднятися

Механізм згоди

Про ефективність соціального замовлення нехай говорять справи...

12 років тому з ініціативи доктора філософії Володимира Брудного, депутатів міської ради Андрія Крупника та Олексія Орловського було розроблено концепцію соціального замовлення. Першим містом, яке втілило концепцію в реальний механізм, стала Одеса. Сьогодні цей досвід поширений на 16 областей України.

Боротьба зі стереотипами

Механізм соціального замовлення з перших днів існування зустрів не просто активний опір, а, скоріше, агресивне нерозуміння. У самому тільки факті появи цієї ініціативи злостивці перш за все вбачали нові можливості дерибану міського бюджету. Зруйнувати стереотипне сприйняття нових ініціатив виявилося непросто.

Отже, що таке соціальне замовлення? Передусім це інструмент найефективнішого розв'язання тієї або іншої соціальної проблеми. Воно ініціюється й реалізується не через виконавчі органи, а через міську раду й спеціальну конкурсну комісію, в якій — депутати та представники громадських організацій. Така схема дає змогу звести до мінімуму залежність переможців від виконавчої влади.

А як реалізується соціальне замовлення? Володимир Брудний, один з авторів ініціативи, стверджує, що існує два шляхи: по-перше, через затвердження владою пріоритетних проблем, під розв'язання яких виділяються кошти з наступним проведенням конкурсу проектів. І, по-друге, через участь громадських організацій у проведенні конкурсу на кращого виконавця вже існуючих програм.

Звичайно, бюджетне фінансування не дає змоги повною мірою розв'язувати всі проблеми великого міста. Але починає працювати так званий механізм громадської згоди й розуміння — активно залучаються спонсорські, донорські та особисті кошти громадян. За 12 років цей механізм дозволив залучити майже 12 мільйонів гривень. По суті, соціальне замовлення стало однією із складових у формуванні громадянського суспільства, влада почала ділитися з територіальною громадою відповідальністю за людей.

Ділимо гроші під наглядом громадськості

Сьогодні до бюджетного пирога рвуться багато хто — громадські організації, благодійні фонди, місцеві осередки політичних партій. Гасла у всіх приблизно однакові — турбота про людей, про підростаюче покоління, про незаможних і безробітних. А соціальне замовлення — це за великим рахунком підряд, що громадські організації одержують від міської ради на розв'язання найгостріших проблем. Здавалося б, все зрозуміло — замовник зацікавлений у тому, щоб виконавці працювали ефективно. Але так в Одесі було далеко не завжди. Кілька років тому, приміром, Управління внутрішньої політики міської ради на чотири місяці спізнилося з укладенням соціальних контрактів із громадськими організаціями, які перемогли в конкурсі. Така непрощенна нерозторопність чиновників спричинила те, що 300 тисяч бюджетних коштів, виділених на реалізацію соцзамовлення, не були реалізовані.

Але, як відрізнити рвачів від волонтерів-ентузіастів? Як не помилитися під час вибору цілей соціального замовлення і його виконавців? Як не допустити банальної крадіжки бюджетних коштів? На ці та багато інших питань довелося шукати відповіді Володимиру Брудному та Андрію Крупнику. Ними було підготовлено й видано нормативно-методичне обгрунтування соціального замовлення. У ньому — методика зі збору інформації про зміст майбутніх соціальних проектів, конкретні форми роботи, терміни оформлення документів, умови надання на конкурс, а також контроль над ходом виконання соціального замовлення.

Найголовнішою проблемою було правильне визначення організацій, що мають право на участь у конкурсі соціального замовлення. Це мають бути насамперед некомерційні організації, в статутах яких участь у розв'язанні відповідних соціальних проблем передбачена як основна діяльність. А комерційні організації мають право брати участь у конкурсі тільки через засновані ними благодійні організації. Некомерційні організації допускаються до участі в конкурсі за наявності гарантії, що вони здатні самостійно або за наявності спонсора внести необхідну суму додаткового фінансування соціального замовлення (до 25% від суми соцзамовлення, включаючи витрати на проведення конкурсу).

Передбачати — значить управляти

«Міські болячки», лікування яких можна проводити за допомогою інструмента соціального замовлення, у принципі не нові й відомі. Це — соціальний захист пенсіонерів, інвалідів, знедолених дітей, членів багатодітних і неповних родин, профілактика бездомності, підтримка становлення та розвитку молоді, охорона навколишньої природи, боротьба з алкоголізмом і наркоманією, трудова зайнятість населення. Складність — у визначенні виконавців і організації виконання. Так виник один із головних девізів соціального замовлення: передбачати — значить управляти. Йдеться про те, щоб за допомогою соціологічних досліджень визначити пріоритетні напрями соціального замовлення на рік, два, п'ять років уперед.

Коли старість не в радість.

Серед волонтерів — підростаюче покоління, що не забуває ветеранів.

Сьогодні вже зрозуміло, що соцзамовлення може реалізовуватися винятково в тісному взаємозв'язку із програмою соціально-економічного розвитку міста, бо воно формується запитами територіальної громади, а не є інструментом самовираження діяльності тієї чи іншої громадської організації.

Чи траплялися «проколи» у формуванні та реалізації ідеї соціального замовлення? Траплялися, звичайно. Носили вони в основному, скажімо так, організаційний характер і є вже пройденим і успішно переборении етапом. Щоб уникнути таких «проколів», було розроблено форму так званого пілотного проекту. Його суть — в реалізації локальної проблеми. На них і відпрацьовувалася методика соціального замовлення в масштабах Одеси. Такий метод проб і помилок дав змогу надалі цих самих помилок благополучно уникати.

Три — в кишені, дванадцять — на думці

За 12 років на соціальне замовлення в Одесі вже витрачено понад три мільйони гривень із міської скарбниці. Близько 12 млн., нагадаємо, залучено до розв'язання соціальних проблем міста зі сторони. Проведено 11 щорічних конкурсів, розглянуто понад 500 соціальних проектів, понад 170 з них — підтримані міською радою.

Цього року вже два департаменти та три управління Одеської міської ради є замовниками соціального замовлення, яке фактично почало виконувати роль бюджетної цільової програми. На розв'язання соціальних проблем Одеси з використанням механізму соціального замовлення в 2012 році було виділено з міського бюджету 825 тисяч гривень. Переможці в 11 номінаціях представили програми соціального захисту інвалідів, з боротьби з бездомністю, дитячою безпритульністю, з профілактики СНІДу та наркоманії, сприяння зайнятості й активному довголіттю людей похилого віку, сприяння з розвитку самоорганізації, створення умов для збереження національної самобутності та етнічної ідентичності національно-культурних товариств. Серед переможців — Одеське міське товариство інвалідів, регіональне відділення Асоціації міст України, молодіжний громадський рух «Партнер», громадська організація «Пересипчанка», благодійний фонд «Хесед Шаарей Ціон», інститут реабілітації осіб з порушенням психофізичного розвитку імені Януша Корчака, фонд «Милосердя», орган самоорганізації населення (ОСН) «Балтський».

Сьогодні соціальне замовлення перетворилося на інструмент реалізації нової соціальної політики в Україні. Так, суто одеська ініціатива перетворилася на загальнонаціональну ідею. Економічні переваги «механізму громадської згоди» сумнівів уже не викликають ні у кого. Економічна ефективність впровадження соцзамовлення в практику роботи державної влади та місцевого самоврядування дає змогу ефективно вирішувати організаційні та технологічні завдання в області реалізації соціальної політики за найактивнішої участі територіальної громади.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.
Фото Олександра ШЕПЕЛЄВА.
Одеса.

АКТУАЛЬНИЙ КОМЕНТАР

Володимир БРУДНИЙ, заступник директора Одеського суспільного інституту соціальних технологій:

— Ідея соціального замовлення почала формуватися 1994 року зі створенням центру соціальної допомоги населенню. Цей центр став ядром громадської системи соціальної підтримки одеситів. Центр працював за договорами про спільну діяльність більш як з 100 підприємствами Одеси, що надають соціальні послуги підопічним. З 2000 року діє механізм соціального замовлення. Одним зі шляхів його реалізації в життя стало створення в регіонах мережі центрів соціального партнерства. Тоді ж і були реалізовані перші пілотні проекти соціального замовлення.

Волонтери соціального замовлення завжди прийдуть на допомогу тим, кому важко.

Я буду довго гнати мотоцикл...

Так, перефразувавши відомий шлягер Олександра Барикіна, можна сказати про Валерія Кришня* (на знімку) *з Полтавщини: він здійснив навколосвітню мотоциклетну подорож.

Це була його заповітна мрія. Валерій каже, що готувався до подорожі цілий рік, але насправді — все своє життя. Може, ще відтоді, як школярем у рідному Світлогірську на Кобеляччині вперше побачив по телевізору Арнольда Шварценеггера: «Це був перший мотоцикліст на «Харлей Девідсон Фет Бой» («Товстун»), якого я побачив на екрані. Мені він навіть близький за духом...»

— Узяв мапу, подивився, де хотів би побувати, намалював олівцем маршрут, — пригадує Валерій Кришень. — Зв'язався з посольствами всіх країн, які планував відвідати. Та клопоти все-таки виникли. У Колумбії ледь не сів до тюрми на 5 років із конфіскацією майна через відсутність візи. Хоча на початку подорожі у представництві цієї країни повідомили, що за наявності американської та шенгенської віз колумбійська не потрібна. Мені дали 24 години, щоб усе владнати. Терміново подзвонив у Федерацію мотоспорту України, вони вночі вийшли на службу екстреного реагування МЗС, яка й владнала цей конфлікт.

Проблеми також були у Коста-Ріці, де громадянам деяких країн (зокрема, й України) заборонене пересування на транспортних засобах за кермом.

— Пояснив, хто я і для чого приїхав. Для мене зробили виняток, дозволили їздити, — каже Валерій. — Ще при в'їзді в Панаму мотоцикл обробили якимось хімічним засобом. Так роблять з усім транспортом, щоб у країну не завезли сказу чи ще якоїсь хвороби.

Найгостиннішими Валерію видалися мексиканці й колумбійці: «Мене зустрічали дуже тепло. У них європейців мало, латиноамериканські курорти непопулярні в Європі, бо переліт коштує дорого. Для тамтешніх жителів було незрозуміло, що в них може робити людина з України, ще й на мотоциклі. А от у Перу, де люди мають войовничі гени, діти кидали в мене камінням, коли їхав між великими містами».

У подорож брав речі за списком по 100 позиціях — усе, що треба для автономного пересування. Усе привіз додому, лиш загубив чотири пари капців, що були причеплені до дорожніх сумок. Спав у своєму наметі, зрідка зупинявся у недорогих готелях.

— Кілька разів ночував у справжніх джунглях. Якось у Гватемалі поставив намет, примус і почав готувати вечерю. І чую, що десь в полі працює трактор. Думаю собі: що ж це трактор робить уночі у джунглях? Тоді здогадався, що то були мавпи-крикуни. Їх там багато, вони маленькі, а кричать наче кінг-конги.

Найвищі ціни, за спостереженнями Валерія Кришня, — у Європі, а в Латинській Америці, наприклад, у Бразилії, літр бензину — 1 долар 30 центів. Найменше коштує пальне в Еквадорі — 30 центів за літр, харчі теж досить дешеві.

— Полюбив аргентинську кухню. У них дуже багато м'яса, воно схоже на смак на українське, — каже він. — Звичайно, сподобалися корейські страви, бо дуже люблю морепродукти. А в Гондурасі отруївся якоюсь гидотою. Це була мексиканська страва з курятиною, що має багато модифікацій. Зовні це схоже на їжу, а що насправді — невідомо. У спальному мішку лежав цілу ніч з температурою 39 градусів. Нічим не лікувався, просто перележав. За всю подорож узагалі не хворів, тільки у Казахстані зламав ногу, а в Перу боліло горло й піднялася температура.

Мандрівник двічі перетнув екватор: раз — на мотоциклі в Еквадорі, вдруге — вже у літаку, бо точка екватора в Бразилії знаходиться дуже високо в горах і туди немає автодоріг.

— З Бразилії відправляв літаком і мотоцикл, фірма-посередник півтора місяця оформляла документи, а потім виявилося, що якихось паперів не вистачало, і мою «Афричку» (так Валерій називає свій мотоцикл «Honda Africa Twin») у Лісабон відправили за три дні після того, як я вже прилетів. З бразильцями добре попити чаю, потанцювати, але бізнес із ними вести неможливо.

У серйозні аварії в дорозі Валерій не потрапляв. Кілька разів пробивав колесо, через що в Казахстані ще на початку подорожі зламав ногу.

— У Коста-Ріці впіймав на трасі осколок каменюки. Дякувати Богу, втримався на колесах. А в запасній камері — дірка. Біля мене зупинився німець, в якого була нова, фірмова. Він мені подарував її, і ми разом поїхали далі до Панами.

Найнедисциплінованіші водії Валерію траплялися у Перу, в департаменті Ліма.

— Таких ненормальних не бачив ніде. Їздять без правил і навіть не вмикають сигнали повороту. Можуть зупинитися посеред проспекту, бо заманулося щось зробити чи кудись зайти. Абсолютно абсурдний трафік. Намагався їздити так, як вони, без правил. Дуже некомфортно себе почував.

Валерій шкодує, що в Каліфорнії не вдалося зустрітися з Арнольдом Шварценеггером, на фільмах якого він виріс.

— Через зламану в Казахстані ногу спізнився до Америки на два тижні, вибори минули, й Арнольд уже не був губернатором. Його секретар повідомив, що в шефа багато справ, які треба завершити на посаді. Однак я заїхав у Білий дім в Сакраменто (штат Каліфорнія), побував у його кабінеті, залишив диплом Федерації мотоспорту України, пару сувенірів, свою наклейку. Він обіцяв цього року приїхати до Києва, сподіваюся, тоді й побачимося.

Свій 29-й день народження Валерій святкував у Португалії, на березі Атлантики. Його зустріла українська родина, що живе там уже 15 років. Подарували кепку, брелок, торт і пригостили черешнями.

Валерій Кришень планує випустити книгу про свою подорож — російською, англійською та іспанською, презентувати її в Україні, Росії, США і Південній Америці. І хоче створити фонд «Мрії збуваються», бо він тепер добре знає: коли віриш у себе, то мрія стає реальністю. А поки що у кількох містах країни відбулися його фотовиставки. Цього року Валерій мріє підкорити й Африку, де ще не бувало колесо його мотоцикла.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Фото з особистого архіву В. Кришня.

Чи врятує товстолобик озеро Нечимне?

Цими днями в озеро Нечимне, що біля Ковеля, випущено 400 кілограмів (близько двох тисяч особин) товстолобика. Ця риба, яка активно поїдає озерну і річкову рослинність, на думку ініціаторів акції, має очистити водойму від бездумно висадженого кілька десятиліть тому дикого рису.

Організатори акції мали благі наміри: мовляв, рис приваблює на озеро диких качок. Та вийшло все навпаки. Невластива для Волині рослина розмножувалася такими темпами, що незабаром заполонила майже всю площу Нечимного. Щовесни народжуючись, а восени вмираючи, вона своїми донними відкладеннями у кілька разів прискорила вмирання цього легендарного озера. Води в Нечимному нині майже немає, а відтак — і качки минають це місце.

Так нині виглядає озеро Нечимне.

Вже майже вісім років автор цих рядків на сторінках «Голосу України» порушує тему відродження заповітного озера. Надійним союзником редакції нашого видання в цій благородній справі увесь час є Державна агенція водних ресурсів на чолі з його головою Василем Сташуком та Волинське обласне управління водних ресурсів. Отримано всі дозволи на проведення рятувальних робіт, розроблено проект, та немає головного: волі обласного керівництва на його реалізацію. На словах влада ніби й «за», а на ділі... Ось і в проханні до уряду України про виділення на 2012 рік коштів на проведення меліоративних робіт знову немає ані слова про Нечимне. А воно тим часом вмирає.

Колись площа лісового озера становила дванадцять гектарів, за часів Лесі Українки — приблизно сім—дев'ять, сьогодні — трохи більше гектара, й те за дощової погоди або після танення снігу. У тривалу ж літню спеку Нечимне майже пересихає. Замість кількаметрової глибини (а геологи стверджують, що подекуди і 7—8-метрової) тепер маємо таку собі калюжу (хай Нечимне вибачить) завглибшки 20—50 сантиметрів.

Тож, чи порятує його товстолобик? Фахівці скептично дивляться на цю ідею. Та і чи виживе ця риба там, де більше десятиліття нічого окрім жаб та п'явок не може прописатися?

Через два місяці, в першу неділю серпня, на берегах Нечимного на обласний фестиваль поезії «Лісова пісня» знову зберуться шанувальники творчості нашої славетної землячки Лесі Українки. І може статися, що замість описаного поетесою озера гості свята (а вони приїздять з усієї країни) побачать на лісовій галявині лише покрите сірою драговиною дно колишнього Нечимного.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

Фото Сергія ДЕМСЬКОГО.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО

...прикордонний «їжак» не зупинив контрабандиста

Справжній бойовик розгорнувся днями на митному посту «Бачівськ» (Сумська область). Таран на український кордон було здійснено з боку російського прикордонного посту «Троєборноє». Звідти, ігноруючи попереджувальні сигнали, прикордонну зону на шаленій швидкості пролетів «Міцубісі-Паджеро». Не зупинив його навіть попереджувальний «їжак», встановлений українськими оперативниками.

Зупинити порушника, яким виявився 60-річний москвич, переслідувачам вдалося лише за 11 кілометрів від державного кордону на трасі Київ—Москва. В авто виявили дорогий човен, двигун зарубіжного виробництва і... переляканий на смерть молоду білявку.

Автомобіль, човен і двигун вилучені, на порушника складено протокол. Його долю невдовзі вирішуватиме суд.

Владислав ЖМУРКОВ.

...податкового міліціонера підозрюють у хабарництві

Співробітниками СБУ затримано першого заступника голови управління податкової міліції Тернополя Андрія К. Щодо нього порушено кримінальну справу за одержання хабара в особливо великому розмірі. Якщо вину буде доведено, йому загрожує позбавлення волі терміном від восьми до дванадцяти років із конфіскацією майна. Нагадаємо, що 34-річного податківця підозрюють у вимаганні 750 тисяч гривень у місцевого підприємця, котрий сам заявив про це до Служби безпеки України.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

...«свободівці» не спалювали червоний прапор на Говерлі

Нещодавно в мережі Інтернет з'явилося відео, на якому представники ВО «Свобода» та ГО «Люстрація» 9 травня на Говерлі спалюють прапор Партії регіонів і червоний прапор СРСР. Депутат облради, член ВО «Свобода» та ГО «Люстрація» Віктор Неміш детально коментує на камеру, як була здійснена акція. На відео показали банки з написами «На Межигір'я» та «На Кремль», в які учасники акції зібрали попіл від спалених прапорів. Також зафіксовано, як банку «На Межигір'я» відправляють для Віктора Януковича потягом на Київ. Банку з написом «На Кремль» нібито збираються передати Володимиру Путіну.

Прокуратура Івано-Франківської області спростовує інформацію про те, що представники ВО «Свобода» 9 травня нібито піднялися на Говерлу і спалили там червоний прапор та прапор Партії регіонів. Таке повідомлення від імені окремих представників ВО «Свобода» Івано-Франківщини було розповсюджене через мережу Інтернет та місцеві ЗМІ. **За інформацією правоохоронних органів, які патрулюють Говерлу,** вранці до підніжжя гори прибули кілька осіб на чолі з депутатом облради від ВО «Свобода». «Ці особи на вершину не піднімалися, жодних акцій, у тому числі спалення прапорів, не чинили і через кілька хвилин поїхали з даної території», — йдеться в повідомленні, поширеному прес-службою прокуратури області. «Вважаємо за необхідне наголосити на недопущенні політичних провокацій, а також розповсюдженні неправдивої інформації та умисного введення громади в оману», — наголошує прес-служба прокуратури.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

Лікар–травматолог винен 94735 гривень... за рибу

ЗА ЛИСТОМ ЧИТАЧА

Лікар-травматолог Чернігівської міської лікарні №2 Андрій Кислий потрапив у добрячу халепу. Згідно з постановою Новозаводського районного суду міста Чернігова від 12 березня 2012 року його притягнуто до адміністративної відповідальності та вирішено стягнути на користь держави 94735 гривень 88 копійок за... 20 тонн свіжомороженої риби.

Здавалося б, що за нісенітниця? Лікар займався браконьєрством? Як з'ясувалося, ні. Як стверджував лікар на суді, а також нам, він нічого про рибу не знав і знати не хоче. Як же таке трапилося? Про цю парадоксальну історію молодий медик і написав до редакції «Голосу України».

У Андрія Борисовича на основній роботі (у травмпункті він працює на 1/4 ставки) та підробітках загальний дохід становить близько 1500 гривень. Мало! Це при тому, що чоловік має активну життєву позицію, займається політичною діяльністю. Донедавна був депутатом обласної ради. Зрозуміле його бажання підзаробити!

— У 2007 році мені запропонували роботу директора підприємства «Консульт» обласної профспілки «Чернігівщини», — розповів він про свою неприємність. — Ми з головою профспілки думали займатися автоперевезенням пасажирів за маршрутом Чернігів—Київ. Мали на це ліцензію. Але з того нічого не вийшло.

— Ви мали якусь ставку? — запитую.

— Ні, мене призначили із формулюванням — директор «за сумісництвом, на добровільних засадах».

— А якась була винагорода?

— Ніяка. Я жодного разу не отримував зарплату. Вона планувалася, якби підприємство мало якісь обороти...

«Консульт» після багатьох місяців бездіяльності усе ж таки мав спробу розпочати вдалий бізнес на завезенні прісноводної риби із Казахстану.

— На жаль, я про це дізнався вже від митників, — повідомив А. Кислий, — коли мене, як директора, звинуватили у контрабанді рибопродукції, порушенні митних правил. Але ж я не укладав і не підписував договір про її поставки в Україну! Я нічого не знав про цю бізнесову операцію!

Лікар-травматолог надав при цьому підтвердження — висновок №771к судово-почеркової експертизи Чернігівського відділення Київського науково-дослідного інституту судових експертиз. У ньому зазначається: «Підписи від імені А. Б. Кислого в договорі №17 від 24.05.2010 р., в листі до Чернігівської митниці від 20.12.2010 р. виконані не Андрієм Борисовичем Кислим, а іншою особою». Хто ж діяв від його імені?

Як з'ясувалося, голова профспілки «Чернігівщина» Борис Бойправ і не приховував, що договори підписував він. Ми з ним зустрілися в його офісі. Він показав протокол №66 засідання президії обласної ради профспілки від 08.12.2008 року. У ньому написано: «...надати право представлення інтересів підприємства «Консульт» ЧОПО «Чернігівщина» в будь-яких інстанціях, право підпису на договорах, фінансових документах та інших документах підприємства «Консульт» ЧОПО «Чернігівщина» замість директора в разі його відсутності — голові обласної ради профспілки «Чернігівщина» Борису Степановичу Бойправу».

— У нас намітилася співпраця з однією фірмою на поставки прісноводної свіжомороженої риби з Казахстану, — повідомив керівник профспілки. — Перша партія 20 тонн влітку 2010 р. пройшла митницю без проблем і була реалізована. А з наступними 60 тоннами виникла проблема. Митники оцінили її в 2,47—2,49 долара за кілограм (19,76—19,99 гривні). Зрозуміло, що ми не погодилися з цим і почали оспорювати все це. Адже продати щуку, ляща, краснопірку, сома, сазана з торговою націнкою стало б проблематично, бо ціна підскочила б до 30 гривень. Така оцінка не відповідає дійсним цінам на ринку оптової торгівлі на цей вид товару. Неправомірні дії посадових осіб Чернігівської митниці призвели до простою товару на митному терміналі та значних витрат та збитків при цьому з нашого боку. Зрештою, фактично ми довели свою правоту. Експерт експертної фірми «АС-Експерт» 12 квітня 2011 року оцінив 80 тонн завезеної риби в 545843 гривні, тобто в 6,7 гривні за кілограм. Та митники не відступили. Вони присікалися до укладеного нами договору з постачальниками. Якби Андрій Кислий сказав, що я його підписував, то не було б проблем. Адже у мене на це є відповідні повноваження! А так виходило, що хтось невідомий за нього підписався. Одне слово, вийшла контрабанда, хоча її не було. Бо риба завозилася легально. За помірною ціною.

Та процес пішов. Риба була конфіскована, і 60 її тонн продано за 157307 гривень (фактично по 2,5 гривні за кілограм!). І все це на основі того, що були, як зазначається в аргументації звинувачення, «неправдиві дані щодо суті угоди в частині дійсного продавця товару та способу оплати».

«Крім того, зазначені товари переміщені через митний кордон України через автомобільний пункт пропуску «Бачівськ» Сумської області», — читаємо далі, — а не через «залізничний пункт пропуску через державний кордон «Квашино». Хоча Державний комітет ветеринарної медицини України і дав 9 грудня 2010 р. відповідне доповнення до цього дозволу. Згідно з ним рибу можна було перевозити і через «Бачівськ».

— Завдяки цій ситуації учасники нормальної бізнесової операції зазнали збитків майже на 600 тисяч гривень, — зазначив Б. Бойправ. — Держава не отримала значні кошти від надходження мита, податків. Мене турбує, що конфіскований рибу без суду продали за такі мізерні смішні кошти. Хоча вона навіть експертом була оцінена в 6,7 гривні за кілограм. Усе це викликає не лише подив, а й непрості запитання: хто на цьому заробив?

Це непокоїть й лікаря-травматолога Андрія Кислого:

— Припускаю, що цей, м'яко сказати, «процес» місцевим високопосадовцям був необхідний ще й для того, щоб будь-яким шляхом через нехай для них і запізніле, але рішення суду домогтися конфіскації 60 тонн риби, які вони вже на момент судової постанови давно продали. Але в мене зустрічне запитання: на якій підставі вони без санкції суду продали 60 тонн за 157 000 гривень, а на 20 тонн ставиться вартість вже 95000 гривень, які хочуть стягнути з мене. Не треба бути великим математиком, щоб зрозуміти: одне з двох — або вартість 60 тонн сильно ними занижена, або ціна 20 тонн сильно ними завищена. Але, знаючи, яка висока ціна зараз на ляща (близько 14 гривень за кілограм) і на сома (близько 25 гривень за кілограм), можна здогадатися, що наші доблесні чиновники від правоохоронних органів офіційно показали державі дуже низьку суму від продажу конфіскованих 60 тонн риби. Звідси запитання: куди і в чию кишеню пішла різниця між реальною сумою, за яку продали рибу?

Справді, у цій справі є, схоже, поки що один крайній — А. Кислий. Через свою довірливість він потрапив у велику неприємність. Останній просить редакцію «Голосу України» ініціювати через Генеральну прокуратуру України перевірку вищезгаданих фактів для вжиття відповідних заходів. У свою чергу він оскаржує штрафні санкції щодо нього у вищестоящих судових інстанціях.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

На знімку: лікар-травматолог Андрій Кислий: «За цей абсурд відповідати повинен лише я?».

Фото автора.

Індустріальні парки поліпшать інвестиційну привабливість Закарпаття

Українські експерти, представники влади і менеджменту на черговому тренінгу вивчали досвід угорців у рамках проекту «Створення транскордонних центрів з інвестицій, інновацій та трансферу технологій».

Угорський партнер із проведення заходу є керуючою компанією створюваного (шостого в області Саболч-Сатмар-Берег) індустріального парку «Фийнешлітке», який розміщений на території 170 гектарів, а серед його учасників — і українські суб'єкти.

У створення цього парку Державний банк Угорщини з інвестицій та розвитку вклав майже 100 млн. євро. До слова, в Угорщині за останні роки виникло понад 200 індустріальних парків різних форм власності, представники яких готові поділитися досвідом.

Тренінг-навчання «Логістика та індустріальні парки» проведено Закарпатським регіональним центром з інвестицій та розвитку і ТОВ «Розвиток регіону Загонь та території». Як розповів керівник нашої делегації, директор «Карпатського регіонального центру інновацій розвитку» Василь Матій, угорський досвід вивчав один з керівників Держінвестпроекту України Василь Федюк. Він запевнив, що угорський досвід стане у нагоді й під час підготовки українських документів (В. Федюк очолює групу експертів з підготовки проекту закону України про індустріальні парки, зокрема, щодо транскордонних. — **Авт.**).

Торік у рамках проекту за методикою ЄС проводився аудит для майже півсотні малих і середніх підприємств Закарпаття та сусідньої області Угорщини. Були визначені п'ять тем, за якими варто підвищити знання (інноваційний розвиток економіки, оцінка якості, логістика та індустріальні парки, маркетинг, менеджмент). Навчання проводяться як в Україні, так і в Угорщині.

Заступник голови Закарпатської ОДА Володимир Приходько, підсумовуючи значення навчального тренінгу для закарпатців, наголосив, що створення індустріальних парків, у тому числі транскордонних, значно поліпшить інвестиційну привабливість.

Василь НИТКА,
Ганна ТАРКАНІЙ.

Ужгород — Ніредьгаза.

Фото Ганни ТАРКАНІЙ.

Учасники тренінгу.

ВІСТІ З КРИМУ

Республіка витратить 5 мільйонів гривень на розвиток туризму

Рада міністрів Автономної Республіки Крим затвердила план заходів у сфері курортів і туризму на поточний рік, а також порядок використання коштів бюджету півострова на їх реалізацію. План передбачає роботу з підвищення рівня професійної підготовки кадрів у галузі та розвиток інфраструктури. Також передбачається розробка й впровадження науково обґрунтованої цілісної системи регулювання, що забезпече реформування та розвиток санаторно-курортного і туристського секторів економіки автономії; здійснення ефективної іміджевої і маркетингової політики, спрямованої на популяризацію кримського курорту та збільшення тривалості сезону. Усього на реалізацію плану цього року планується витратити 5 млн. гривень.

Улітку доїхати буде простіше

АРК розвиває транспортне сполучення з регіонами України й близького зарубіжжя напередодні «високого» курортного сезону. Про це на прес-конференції повідомив голова Республіканського комітету АРК з транспорту та зв'язку Микола Черевков. За його словами, з 1 червня по серпень почне діяти новий розклад, що передбачає не менше шістдесяти пар поїздів далекого слідування в Росію, по Україні й дві додаткові пари поїздів приміського сполучення. Так, буде введено три нові залізничні маршрути сполученням Санкт-Петербург—Керч, Сімферополь—Тамбов, Воркута—Євпаторія.

Крім того, з 1 червня в Криму відновлять рух 10 автобусів міжнародного сполучення (у Кишинів, Краснодар, Геленджик, Ставрополь, Ростов). Також курсуватимуть 29 міжобласних автобусів: у Маріуполь, Донецьк, Луганськ, Кіровоград, Полтаву, Харків, Кривий Ріг, Київ та інші міста. Микола Черевков додав, що в рамках заходів з підготовки до курортного сезону розглядаються питання організації виконання авіакомпанією «Аеросвіт» нових авіарейсів у міста Російської Федерації та близького зарубіжжя (Перм, Уфа, Самара, Санкт-Петербург, Єкатеринбург, Єреван).

ЦИФРА

3,6 млн. грн.

буде спрямовано на популяризацію кримських курортів і продовження курортного сезону. Загалом на заходи в сфері туризму в Криму в 2012 році планують витратити 5 млн. гривень.

Розпочали реалізацію проекту використання сонячної енергії

Рада міністрів АРК дала дозвіл на розробку проектів землеустрою з відведення п'яти земельних ділянок під будівництво сонячних електростанцій. Відповідне рішення було ухвалено під час засідання Радміну 15 травня. Загальна площа виділених ділянок становить 100 га. Зокрема, у Сакському районі компанія «Тета-Солар» одержить 10 га під будівництво сонячної електростанції біля села Веселівка, компанія «Лямбда Піві» — 20 га біля с. Крайнє, компанія «Йота Піві» — 30 га біля с. Іванівка. У Ленінському районі землі виділені компаніям «Епсілон Солар» (20 га) і «Омікрон Солар» (30 га). Раніше Рада міністрів Криму вже дала згоду на розробку низки проектів землеустрою з відведення ще близько 20 земельних ділянок загальною площею понад 467 гектарів під будівництво сонячних електростанцій.

В Євпаторії побудують спортивний комплекс

В Євпаторії планується зведення спортивного комплексу з футбольними полями, будівництво якого розпочнуть в популярному місці — неподалік озера Мойнаки.

За даними прес-служби виконкому Євпаторійської міськради, будівельні роботи проводяться на площі в чотири гектари. У проекті нового спортивного комплексу — три великі футбольні поля й два менші за площею поля для футбольних змагань. Нові футбольні поля відповідатимуть всім сучасним вимогам. Тут можна проводити міжнародні змагання й навчально-тренувальні збори. Біля полів планується створити спортивний комплекс із кімнатами відпочинку, душовими, роздягальнями й конференц-залом. Надалі передбачається благоустрій території. Введення комплексу в експлуатацію відбудеться орієнтовно через рік, уточнюють в прес-службі.

Роман ЧЕРЬОМУХІН.

Крим.

Куди і в чию кишеню пішла різниця між реальною сумою, за яку продали рибу?

Олімпійський день на Тернопільщині

У Тернополі закладено камінь під спорудження спортивного палацу національного економічного університету. У церемонії взяли участь голова облдержадміністрації Валентин Хоптян, президент Національного олімпійського комітету Сергій Бубка і ректор ТНЕУ, керівник Тернопільського регіонального відділення НОКу Сергій Юрій. Будівництво планують розпочати у вересні цього року і ввести в дію через два роки. Палац служитиме не лише університету, а й загалом місту, тож сподіваються, окрім власних коштів, залучити бюджетні. Палац стане окрасою міста: оригінальне архітектурне вирішення, великий басейн, приміщення для ігрових та інших видів спорту...

Водночас в одному з університетських гуртожитків відкрито сучасний зал єдиноборств.

— Наші студенти брали участь у чемпіонатах світу із дзюдо, самбо, вільної боротьби, а Роман Гонтюк — срібний призер Олімпійських ігор в Афінах, бронзовий — у Пекіні, виборює право на участь у Лондонській олімпіаді, — розповідає Сергій Юрій *(на знімку праворуч)*. — Молодь цікавиться єдиноборствами, тепер для занять створено всі умови. Придбати спортивні знаряддя, форму допомогла страхова компанія «Скайф», у якій страхуються наші спортсмени. Зал служитиме не лише студентам університету, а й усім, хто хоче займатися цими видами спорту.

До речі, в університеті напрацьовано традицію залучення школярів до художньої самодіяльності, спорту. Для дітей тут працює чимало студій, секцій. Особлива увага — важким підліткам, дітям вулиці, тим, хто на обліку у правоохоронних органах. На підтвердження — проведення вже третього турніру з міні-футболу саме серед таких дітей. У ньому взяли участь команди з Тернополя, Києва, Львова, Одеси, Кременчука і Тарнува (Польща). Треба було бачити очі хлопчиків, коли на перемогу їх надихали футбольні «зірки» Володимир Безсонов, Олександр Заваров, Ігор Яворський і сам Сергій Бубка.

— Робота з такими дітьми є пріоритетною для Національного олімпійського комітету, — каже його президент Сергій Бубка. — Що більше їх залучимо до спорту, то здоровішим у прямому і переносному значенні буде наше суспільство. Ми також взяли шефство над будинками-інтернатами.

Ці та інші заходи відбувалися на Тернопільщині у рамках «Олімпійського дня-2012». Тут тривало виїзне засідання наради-семінару НОКу, в якому взяли участь спортивні менеджери з усієї України. Вони обговорили питання з підготовки національної олімпійської збірної України до участі у XX літніх Олімпійських іграх у Лондоні, ознайомилися із спортивною інфраструктурою області, досягненнями місцевих спортсменів, прослухали лекції провідних науковців університету, обговорили актуальні питання роботи регіональних відділень. Оскільки НОК робить наголос на залученні до оновлення спортивної інфраструктури спонсорських коштів, то доктор економічних наук, професор Сергій Юрій запропонував внести зміни до законодавства з тим, щоб не оподатковувати кошти спонсорів, які спрямовуються на спортивно-масову роботу. Він також поділився досвідом роботи із здібною до спорту молоддю. Щороку до університету приймають 100—150 таких юнаків і дівчат. Звичайно, з добрими знаннями. Адаптуватися першокурсникам допомагають студенти старших курсів, вони стають їхніми наставниками у навчанні, спорті, художній самодіяльності. Можливо, тому в університеті так багато талантів. Створено добру базу не лише для навчання, а й для виховання всебічно розвиненої особистості: високопрофесійної, духовно багатої, фізично здорової, патріотичної. Останнім часом немає жодних Олімпійських ігор, у яких не брали б участі студенти і випускники університету. Не менше чотирьох студентів (можливо, й більше) поїдуть до Лондона.

На Тернопільщині власними силами оновлено 16 стадіонів у райцентрах, із залученням бюджетних грошей реконструйовано центральний стадіон Тернополя, область має серйозні досягнення у зимових видах спорту, а ось база для підготовки спортсменів цього напряму застаріла. Оскільки Україна претендує на участь у боротьбі за проведення зимової олімпіади-2022, то необхідно оновити біатлонну базу в Підгородньому і санну трасу в Кременці, до речі, єдину в Україні. Вони підтримуються за кошти місцевого бюджету, але з докорінною реконструкцією цих об'єктів власними силами не впоратися.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

На знімку: Сергій Бубка дає автограф на пам'ять.

Фото автора.

До міліції потрапила випадково і на... сорок років

Понад сорок років Антоніна Єгорівна Козир віддала міліцейській службі і продовжує працювати досі! Так вийшло, що серед своїх трьох братів і двох сестер у правоохоронці потрапила саме вона. До того ж практично випадково.

Учорашня школярка проходила Подолом, де на той час мешкала її велика родина, і звернула увагу на оголошення: в Управління позавідомчої охорони потрібна друкарка. Незадовго до цього Тоня закінчила курси з діловодства й тому вирішила, що цілком упорається. 18-річну киянку прийняли на роботу, довіривши «основне знаряддя виробництва» — друкарську машинку. Нині таку побачиш хіба що в музеї. А молоді, вихованій в епоху комп'ютерів, взагалі навряд чи поясниш, навіщо для отримання копій документів використовували копірку... Але саме так зненацька в 1971 році розпочалася її робота, а потім і служба в «органах». І якщо батьки — прості робочі люди — спочатку не дуже схвалювали такий вибір, то через деякий час уже пишалися донькою!

Через три роки Антоніна перейшла до Управління міліції на повітряному транспорті, яке розташовувалося в Жулянах. Там їй довелося пропрацювати цілих 17 років. За цей час побувала начальником канцелярії, заочно закінчила Київську вищу школу міліції, вийшла заміж (чоловік теж був міліціонером), отримала своє перше офіцерське звання — молодшого лейтенанта, працювала в карному розшуку, відповідаючи за «важких» дітей і підлітків.

Аеропорт — це вічна метушня й напружений ритм життя. Сюди як магнітом тягнуло юних утікачів, які з різних причин залишали свої родини. Цей «контингент» завдавав стражам порядку, в особі Антоніни Козир, чимало турбот. Потрібно не тільки «виловити» мандрівника, а й, незважаючи на всі підліткові фантазії, встановити його реальну адресу і, зрештою, повернути батькам. Але навіть у тих ситуаціях бували досить курйозні моменти.

Якось пацани із села, що прилягало до злітно-посадкової смуги, вирішили пограти у війну. Залягли збоку від полоси й почали цілитися зі своїх іграшкових автоматів по літаках, імітуючи стрілянину. Хтось із пасажирів побачив цей цікавий процес під час зльоту (звісно, не розгледівши деталей — юний вік «стрілків» та їхню несправжню зброю). Переполох зчинився неабиякий — спецслужби були готові починати операцію із знешкодження терористів...

Але все-таки веселого було мало, а завдань — непочатий край. Вона згадує, що особливо важкий був 1986 рік, коли рвонула Чорнобильська АЕС. В аеропорту було справжнє стовпотворіння — нескінченний людський потік, а міліціонерам доводилося цілодобово жити на роботі...

Маленького сина Сергія брала на службу дуже часто. «Він, напевно, половину дитинства провів там», — посміхається Антоніна Єгорівна.

А що накажете робити, якщо батьки-міліціонери допізна на службі, а дитячий садок у такий час уже не працює. Трохи забігаючи наперед, можна сказати, що, ймовірно, ті дитячі враження Сергія Козиря зіграли свою роль. Він закінчив Суворовське училище, Національну академію внутрішніх справ, а нині вже у званні підполковника.

У 1991 році Управління міліції на повітряному транспорті реорганізували. У цей час у МВС з'явилася нова служба — Головне управління з боротьби з організованою злочинністю. Антоніна Козир, тоді вже капітан міліції, була серед перших співробітників нової правоохоронної структури. Доводилося все починати з нуля. У створеному підрозділі, розкиданому по декількох кабінетах міністерства, не було навіть письмових столів і сейфів! Але поступово все налагодилося, а убозівці продемонстрували, що здатні приборкати кримінальне свавілля й розплутувати найскладніші справи. Цій службі вона віддала 14 років, працюючи старшим референтом, начальником секретаріату, аналітиком, помічником заступника міністра...

Пішовши на заслужену пенсію, ветеран органів внутрішніх справ полковник міліції Антоніна Козир відпочивала недовго. Багаторічний досвід виявився затребуваним, і її запросили до рідної служби, але вже на «цивільну» посаду.

Нині Антоніна Єгорівна — помічник першого заступника міністра внутрішніх справ, і це — визнання її безперечного професіоналізму.

До речі, не лише син Антоніни Єгорівни пішов дорогою батьків, ставши правоохоронцем, двоє племінників також обрали міліцейський шлях. Сьогодні вона вже бабуся двох онуків — 6-річного Артема і 8-річного Микити. І хтозна, можливо, через десяток років саме ці хлопці продовжать міліцейську династію родини Козир...

Дмитро ЛЮБЧЕНКО.

На знімку: Антоніна Єгорівна Козир.

Фото автора.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО...

...на Сумщині дають доступне житло

Місцева влада почала реалізацію одного з основних напрямків соціально-економічної програми «Нова Сумщина-2015» — доступне житло для кожного громадянина. Голова Сумської ОДА Юрій Чмирь підписав перший в Україні договір із компенсації відсоткової ставки позичальнику за здешевленою вартістю іпотечних кредитів. У такий спосіб родина 36-річного сумського будівельника Н. з чотирьох чоловік отримає до кінця року двокімнатну квартиру в Сумах.

Люди перебували в черзі на житло понад 10 років. Термін кредитування та отримання компенсації — 15 років. За договором про компенсацію відсотків громадянин сплачує повну вартість місячного платежу, який складається з тіла кредиту та відсотків. А облдержадміністрація коштом держбюджету компенсуватиме різницю між відсотковою ставкою за кредитом (16%) та трьома відсотками річних. Кошти позичальнику повертатимуть на спеціальний поточний рахунок.

Владислав ЖМУРКОВ.

Сумська область.

...створили бібліотеку для безпритульних

В Івано-Франківському будинку нічного перебування з'явилася книгозбірня. Тут зібрано історичні романи, детективи, фантастику, поезію, публіцистику й навіть дитячі твори, фольклорні збірки, посібники й підручники — понад сто книжок. Бібліотеку створили волонтери, серед яких — студенти, письменники, журналісти, активісти молодіжних організацій. Збирати літературу допомагав і міський голова Віктор Анушкевичус. Ідею подали івано-франківські письменниці Ольга Деркачова та Любов Загоровська. Книжки — переважно з домашніх бібліотек волонтерів, та є й нові, магазинні. Директор будинку нічного перебування Іван Боберський дуже вдячний за подарунок. За його словами, до нічліжки потрапляють чимало людей, котрі люблять читати. «По-різному складаються долі. Я часто повторюю, що не можна сміятися з бідності й безпритульних. Адже ніхто не знає, що з нами може статися завтра», — зауважує директор.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківськ.

...стратегію розвитку розроблятимуть у спеціальній лабораторії

Восени цього року Тернопіль може мати стратегію свого розвитку на найближчі 10—15 років. Над цим працюють міська влада, громадські організації, представники бізнесу, науки, духовенства. Залучать і молодь, адже великий відсоток населення міста — студенти. Їх влада закликає подавати свої проекти і обіцяє врахувати найцікавіші, найоригінальніші ідеї. Окрім того, університети напрацьовуватимуть пропозиції в окремих напрямках: економічний — розвитку економіки та ощадливості, педагогічний — екології і туризму тощо. Не гребуватимуть і досвідом міст-побратимів. Усі пропозиції опрацьовуватимуть у спеціально створеній міжуніверситетській лабораторії розвитку міста — колегіальному органі, який діятиме на громадських засадах. Координатор проекту «Громада і місто» Ігор Ковалик обіцяє зробити процес створення стратегії розвитку Тернополя максимально прозорим для громади. А сама стратегія, вважає міський голова Сергій Надал, має бути гнучкою, адже ситуація в державі та світі змінюється.

Вл. інф.

Тернопільська область.

Минулої суботи у місті Вишневому, що під Києвом, відбувся фестиваль етнічної та сучасної музики «Обнова»

24 травня виповнюється 100 років з дня народження українського письменника Михайла Стельмаха (1912—1983)

Життя в трьох діях з одним антрактом

Чернігівському глядачеві запропонували прожити життя за три дії з одним антрактом. Завдання не з легких, але режисер Андрій Бакіров виконав його на відмінно. Глядачі, що потрапили до Чернігівського обласного академічного муздрамтеатру ім. Шевченка на прем'єру «Нашого містечка» Торнтона Уайлдера, пережили незабутні враження.

Завдяки таким виставам можемо нагадати собі: де, що, для чого і навіщо ми? Це — своєрідна сповідь. Тут кожен упізнає себе в якомусь із героїв... Це — марка якості. З порожньою душею вийти після вистави просто неможливо, байдужих не буде, бо, коли зроблено з душею, то це помітно — глядача не обманеш. Це вибух емоцій, до яких ти можеш доторкнутися, це те, що ти можеш відчути.

Ось він — живий театр. Ти разом з героями плачеш, смієшся, одружуєшся, старієш, помираєш і знову народжуєшся. Театр — живий організм, і Андрій Бакіров щоразу це доводить не словом, а ділом і влучає прямо в глибину твоєї душі.

На сцені — величезний екран з відеорядом подій, що відбуваються в житті наших героїв. Але головне — акторські дуети, на яких у Бакірова тримається дійство. Це вже не перша вистава, в якій вони грають саме таким складом, ці дуети добре відомі глядачеві по кількох попередніх виставах — »Французький вечері» та «Одруженню Фігаро». Саме вони залишаються постійно діючими провідними акторами театру. І глядач може бути спокійний, бо коли вони на сцені, то є шарм, почуття, характер — є життя. Перед нами на сцені — артист Валентин Судак у ролі доктора Гіббса і Наталія Максименко — в ролі місіс Гіббс, Олександр Куковєров — у ролі містера Уебба і Оксана Гребенюк — у ролі місіс Уебб. А їхніх дітей грають молоді актори. Хочеться відзначити нове обличчя театру, а саме: Олексія Щевельова в ролі Ведучого вистави, який розповідає про події, що відбуваються в «нашому містечку». Нібито роль неважка: ходить собі, розповідає, але щирість переживання робить актора невід'ємним учасником усього дійства.

Андрій Бакіров вміє здивувати глядача, ідучи на виставу, знаєш: на тебе чекає щось цікаве. Але цього разу на нас чекало не просто «цікаве», а щось надзвичайне для Чернігівського театру. Гостям запропонували перейти на малу сцену, що розрахована на 100 глядачів. Тож перша дія відбулася просто на сцені, де глядачі були безпосередньо наближені до акторів. У цій виставі є певна специфічна уявність предметів. На сцені нема нічого, крім кількох стільців, столів і пари драбин (це ніби сходи на небо, а ще ці драбини виконують роль огорожі, стін, предметів для опори). Актори обігрують усе умовно: газети, їжу, каву, домашніх тварин. А тим часом нам показують живе життя нашого міста, перше кохання, яке стане єдиним, а потім — смерть, що теж у кожного — вперше...

Після антракту сценічний майданчик переноситься у величезний зал, а глядачі залишаються на сцені. Місце дії — цвинтар, де відбувається похорон молодої жінки, що лишила на цьому світі чоловіка і дитину. Ми бачимо, як по всьому величезному залу в глядацьких стільцях сидять люди в білих костюмах. Хто це? А це — мертві. Вони сидять і бесідують між собою. Життя зупинилося, час зупинився. Вони чекають на нову мешканку їхнього світу («того світу»), але вона ще не готова. Бо до цього неможливо підготуватись, а зворотної дороги вже нема. Бачимо, як їй хочеться підбігти до свого чоловіка, відчути його обійми, як їй хочеться жити... але це кінець її історії. А життя продовжує свій рух. Будуть з'являтися нові мешканці *нашого міста*, буде знову кохання, що стане єдиним, перше освідчення, весілля. Життя йде по колу...

А поки що — глядач аплодує стоячи, овації — довгі, дуже довгі...

Микола БИЧУК.

Чернігів.

Фотоколаж з вистави «Наше містечко» надано театром.

Нація, що читає, змінить країну

Щодня бачу, як дорослі ведуть дітей у дитсадок. Малі пригортають до грудей м'яку іграшку, ляльку Барбі, машинку. А то навіть ноутбук. А чому не улюблену книжечку? Бо в багатьох родинах дітям просто не читають. Поговоріть з дошкільнятами — і почуєте. Коли вони сядуть за парту в школі, час на формування потягу до книжок уже буде втрачено. В Україні інтерес до читання виказують лише 27 відсотків населення, вважають фахівці. Багато хто стривожений цією тенденцією в молодого покоління.

— Стверджувати, що школярі не читають, не можна, — переконана Ніна Худик, методист Управління освіти та науки Кам'янця-Подільського. — Багато інформації вони отримують з Інтернету, люблять читати книжки в електронному варіанті. Та й не завжди в бібліотеках є ті новинки, що доступні он-лайн. Далеко не всі видання відповідають вимогам до дитячої літератури, а її якість має бути бездоганною. Такі книжки в Україні є, але чи доступні вони більшості родин? Батьки щоразу стоять перед дилемою: купити книжку чи подбати, щоб дитина не ходила голодною, а вже чи буде вона начитана — то як Бог дасть.

Дарувати книжки перестало бути модно. А хіба заборонено вітати новонародженого гарною дитячою літературою? Чи не краще порадувати вчительку замість парфумів чи чайного сервізу примірником нового українського роману чи збіркою поезії? Багато освітян мріють про них, та це недосяжно для вчительської зарплати.

А книгарень на душу населення у нас — одна на 54 тисячі. Це нижче європейської норми в 27 разів! Порівняно з першими роками незалежності книгарень стало вшестеро менше. Скажете: попит формує ринок. У нас, окрім попиту, це 20 літ робить безгрошів'я. Тому й стали нащадки Шевченка нечитаючою нацією. Мабуть, не у нас народилася мудрість: той, хто читає, керуватиме тими, хто дивиться телевізор.

Соціальні стандарти, закріплені в законодавстві, дають змогу ледь підтримувати фізіологічне функціонування людини, а не духовність і культуру. Стільки за ці роки написано про ганебний споживчий кошик — мінімальний набір товарів і послуг, який затверджує уряд щороку для громадян, та не пригадується, щоб навіть за найосвіченнішого Прем'єр-міністра та найдуховнішого Президента в тому списку була книга. Може, для влади нечитаючий народ зручніший?

«Як не бути бидлом»

Українські видавці не перестають борсатися в морі, де їх щоразу накривають потужні хвилі російського книговидавництва. Ці відважні люди могли б давно обрати вигідніший бізнес, а вони намагаються просвітити націю. А в росіян давно така потужна підтримка книгодрукування, що у них нині — перевиробництво. У Росії діє національна програма підтримки читання, чинна до 2020 року. Чого ж дрімає український уряд?

Подружжя Алли та Віктора Панькових, що заснували в Кам'янці-Подільському видавництво «Аксіома», пройшло увесь тернистий шлях, як і більшість українських видавців. Довго орендували чужі «кутки». Нині переїхали у власний офіс, де невдовзі відкриють книгарню, тоді в місті їх стане аж чотири на сто тисяч громадян. Починали Панькови з підручників, посібників, охоче видають популярну документальну літературу, що нині дуже потрібна. Віктор Паньков із дружиною щороку їде до Львова на Форум видавців. Не так з комерційного інтересу, як за духовної потреби. Дуже радіють кожному здобутку колег по цеху. «Окрім того, у Львові можна відчути пульс читача», — каже Віктор. Панькови з форуму додому повертаються з мішком книг.

— Вірю, — каже Алла, — що в українській нації ще настане новий пік зацікавлення власною літературою. Тож книги продукувати треба. Хоча б тому, що хтось повинен донести до народу передові думки. Моя улюблена письменниця Ірен Роздобудько дала дуже влучну рекомендацію, як не бути бидлом: «Найпростіший спосіб — відчути під собою землю, за собою — націю чи хоча б спільноту однодумців, а над собою — Бога. Але ця мить прозріння настає для веселої спільноти споживачів в останню мить існування».

Обговорюємо проблему з Людмилою Геплюк, заступником директора централізованої бібліотечної системи Кам'янця-Подільського. Бібліотека виручає при безгрошів'ї:

— Ми маємо 27 тисяч читачів, це понад чверть населення міста. У радянський час, коли нас називали найбільш читаючою нацією, було значно більше. Але тоді кожна школа мала по чотири—п'ять паралельних класів по 30 учнів у кожному. Був графік, коли який клас відвідує книгозбірню. Нині шкільні бібліотеки багатші за наші. Сучасної літератури, особливо української, в нас замало. Ми розуміємо свою відповідальність перед суспільством і намагаємося привабити читачів найрізноманітнішими методами. Бо нині, як колись за наказом, ніхто читати не буде. Часом, коли приносимо учню книги, чуємо: «А у вас немає видання «150 (250) найкращих творів»? То дайте мені його замість оцього стосу!» Ми зауважуємо: інколи назви, авторів молоді люди плутають, у них немає того класичного багажу знань із літератури, який має старше покоління. Тож мусимо змінювати звичні форми роботи. Під час всеукраїнського семінару бібліотекарів у нашій дитячій бібліотеці запросили виступити вихованців дитсадка №16. Для них провели екскурсію старовинним приміщенням, показали наші полиці. У багатьох загорілися очі. А назавтра один хлопчик привів до бібліотеки маму і попросив записати його в читачі. Якби сім'я і бібліотека разом взялися розвивати інтерес до літератури, думаю, успіх не забарився б. Ми приєдналися до проекту «Україна читає дітям», на обговорення книг із дітьми запрошуємо відомих людей. У нашому місті живе кращий юний читач України — Василь Ракочій. Виграли грант у програмі «Бібліоміст». Маємо отримати комп'ютерну техніку, що допоможе нам працювати на сучасному рівні, причому з різними цільовими групами. Це й молодь, яка навчається, і молоді родини, і люди «елегантного» віку. Для останніх, до прикладу, на базі книгозбірні відкриваємо клуб «На крилах душі». Зацікавимо і кулінарними рецептами, за якими спільно готуватимемо частування, і порадами садівникам, городникам. Усе для того, щоб виникло об'єднання, в яке захочеться приходити спілкуватися. Люди відвикли від цього, а якщо обговорюють, то хіба що ціни на ринку, хвороби, родинні проблеми. Згадаймо Екзюпері: «Людське спілкування — найбільша розкіш». Через нього прийдемо й до книг.

Справді, самому читати — приємно, а ділитися здобутим благородно. Так вважає Богдан Дубильовський, студент Києво-Могилянської академії. Він розробив унікальний проект заохочення українців до читання, удостоєний премії V Всеукраїнського молодіжного конкурсу «Новітній інтелект України» в 2011 році. Якби його втілити в життя повсюдно, моральний занепад нації був би не страшний. Так вважають у клубі української інтелігенції міста, яке завжди називали духовною столицею Поділля. Шкода тільки, що українська влада не поспішає скористатися напрацюваннями юного інтелектуала.

Віра ШПИЛЬОВА.

Фото автора.

МОВОЮ ЦИФР

Щороку в нашій країні видається приблизно 1,2 книги на душу населення, включно із шкільними підручниками. У 2008-му з'явилося 29 тисяч нових літературних назв, це пристойно навіть порівняно з Європою. Але українська книга має мізерний наклад.

Розіп'ятий на хресті совісті

20 травня минуло 70 років з дня народження письменника Петра Скунця

КАЛЕНДАР

На Чернечій горі, де знайшов вічний спочинок Тарас Шевченко, раював травень 1997-го. Щойно з рук Президента України отримав найвищу мистецьку нагороду — Національну Шевченківську премію — письменник з Ужгорода Петро Скунць. Отримав за збірку поезій «Спитай себе». Звертаючись до співвітчизників, яких зібрав Кобзар на високому березі Дніпра, він сказав: «Я схвильований найбільше тим, що вже не вперше отримує цю високу нагороду — премію імені Тараса Шевченка — представник малої гілки народу за Карпатами, яка жила окремо, однак зберегла український дух. І, вірячи у свій закарпатський маленький народ (це, звісно, треба сприймати як метафору, бо закарпатського народу, як і волинського чи буковинського, не існує. — Авт.), вірю у весь народ України, вірю, що незалежність ми вже більш ніколи не втратимо». А далі ми почули його поетичні рядки, продиктовані часом. Зболено-гнівні, відверто-нищівні, з шевченківською інтонацією. І той біль відлунював у його голосі, коли він він читав поезію «Тарасова мати».

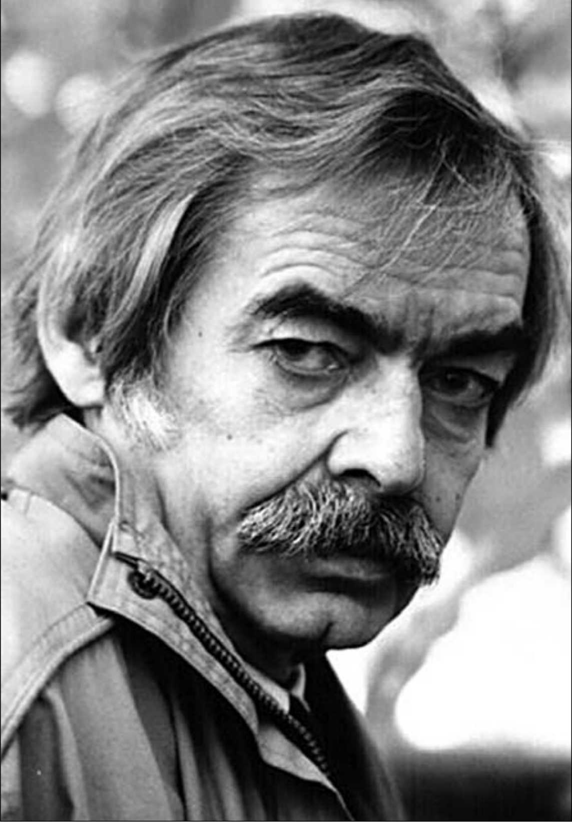

Ми землю і воду, і
кров отруїли,
чорнобильські думи,
вітри і дощі.
І проситься в душу
свобода Вкраїни,
Та зраджено душу,
немає душі.
Які ми синове? —
ми тіні Вкраїни.
«сьогодні» нема в
нас, є тільки «колись».
Чуття пропили ми,
а землю проїли
і жебрати щастя у
світ подались.

Літературна доля Петра Скунця, який народився у воєнному 1942 році на околиці карпатського містечка Волове (сьогодні — Міжгір'я), розпочиналася майже фантастично як для радянських часів: у дев'ятнадцять років він — автор першої поетичної збірки «Сонце в росі», а в двадцять — член Спілки письменників України. До речі, наймолодший професійний письменник на теренах тодішнього Союзу. Після цього з'являються одна за одною книжки «Верховинська пісня» (1962), «Полюси Землі» (1964), «Погляд» (1967), «На границі епох» (1968), «Всесвіт, гори і я» (1970). Він багато перекладає, друкується в періодиці, працює редактором у видавництві «Карпати».

На відміну від своїх багатьох колег по літературному цеху, ніколи ревно не служив системі, не підлаштовувався під ідеологічну кон'юнктуру, не удавав із себе святішого за Папу Римського. Він писав, як жив, і жив, як писав.

Звісно, що ідеологічним церберам та їхнім прислужникам з письменницької братії це не подобалось. І тоді його намагались зламати, вдарити якнайболючіше. Як це сталося в 1971 році, коли вже видрукуваний тираж його чергової поетичної книжки «Розп'яття» (1971) пускають під ніж. Це вже згодом, під час горбачовської перебудови, Петро Скунць напише у своїй автобіографії: «У літературу я вступив побожно, як у храм. Радянський — але храм. І побачив у тому храмі многих розіп'ятих. Не на хрестах, а на звіздах — наших, п'ятикутних.

І декотрих ще капала кров.

І побачив тих, що розпинають... Вони були елегантні, цілували прибиральницям ручку, плакали, співаючи про матір, давали обідраним циганчатам на цукерки, допомагали незабезпеченим студентам і молодим поетам — і знову поверталися до свого ремесла чи, може, й покликання: розпинати».

Що ж так налякало літературних церберів того часу? Можливо, певним смисловим підтекстом, за яким проглядалася тодішня мряка політичного застою, де людська особистість була притлумлена ідеологічними постулатами тоталітарного режиму, де розпинали тверезомислячих за вільну думку. Насамперед — морально, а найнепокірніших — психушками і в'язницями. Хоча сама поема присвячена конкретній особі — світлій пам'яті воїна-добровольця із Закарпаття, народного героя Чехословаччини Івана Кубинця, розіп'ятого фашистами 18 квітня 1945 року. Але тільки цією втратою — знищенням тиражу — не обійшлося. Поета на вісім років відлучили від літературного процесу — складалося враження, що його просто немає в українській літературі. Принагідно зауважу, що під загрозою знищення опинилась і наступна книга Петра Скунця «Розрив-трава» (1979), і тільки заступництво письменника Бориса Олійника, який підтримав творчість свого закарпатського колеги, більше того — рекомендував автора збірки (і цілком заслужено) на здобуття Шевченківської премії, відкрила книзі дорогу до масового читача.

Як слушно зазначала критика, поезія Петра Скунця стала синонімом мужності, чесності, принципової громадянської позиції. І, звісно, високого професіоналізму. Митець з Ужгорода відверто, без найменшої лукавості та пристосуванства вів поетичну розмову зі своїм читачем, а згодом, коли редагував газету «Карпатська Україна», — і публіцистичну. Поезія Скунця наділена реальним змістом з виразними філософськими акцентами, вона — повчальна й цікава, бо є яскравим відображенням того часу, який дав їй мускульну силу. Але не тільки... Бо в ній маємо сильне мобілізуюче начало. Вона випростовує читача, ідентифікує з тією землею, де він народився і виріс, з тим народом, чиєю музикою і словом він вихований і вигартований.

Поезія Петра Скунця — українська за духом, за своїми смисловими інтонаціями, отож і пробуджує в наших душах усе найкраще, найсокровенніше, що дає право нам називати себе українцями.

Хоча поет, попри велику любов до свого народу, не співає йому дифірамби, а, наслідуючи славних своїх попередників Пантелеймона Куліша, Івана Франка, Євгена Маланюка, з болем говорить про українські вади, національні комплекси, яких нам треба позбуватися:

О земля Шевченкова й Франкова! —
це сини вже б'ють її під дих.
І ридає наша рідна мова
до глухих, а значить — до німих.

Або:

Моя земля, осиротіла й груба,
від кольорів історії ряба —
вона могла терпіти лісоруба,
та вже не годна стерпіти раба.

Буквально цими днями прочитав слушну думку своєї колеги, де йдеться про те, що українці мають навчитися захищати своїх висококласних інтелектуально сильних людей. Бо інакше не вибудуємо повноцінної європейської держави. Такого національного захисту потребує і добре ім'я автора «Розп'яття» і «Сейсмічної зони», його неперсічна творчість, з якої до нас озивається своїми проблемами і сподіваннями сучасна Україна, яку він так любив і працював заради її майбутнього. Маю на увазі передусім присутність його творчості на наукових імпрезах, його імені — в музейних експозиціях, у назвах вулиць, бібліотек, літературних премій і поетичних фестивалів. Добре прислужиться як літературному процесу, так і кожному читачеві, якого цікавить українське красне письменство, якнайповніше зібрання творів Петра Скунця з грунтовною передмовою. Та й книга спогадів про цю неординарну людину наблизить до сучасників образ одного з найвиразніших українських поетів другої половини XX століття.

...П'ять років минуло з тих пір, як відійшов у вічність письменник, котрий, без перебільшення, був (і залишається!) совістю нашого народу, та досі чуємо його зболено-щирий голос:

Але ж, рідна Вкраїно,
в мене очі по-давньому сині,
і по-давньому плаче
над твоїм безталанням душа.

Поезія Петра Скунця — жива і вічна, як і вічний наш український народ.

Володимир **ВИТВИЦЬКИЙ.**

Спляча красуня XXI століття

У видавництві «Грані–Т» вийшов роман Олеся Ільченка «Моя кохана К'яра»

Смерть коханої людини іноді штовхає на зовсім несподівані вчинки. Або, буває, суперечать здоровому глузду. І тоді виходить на сцену те, що досі було приховане у темних закутках душі.

Саме про такі темні сторони людського буття йдеться у романі відомого українського прозаїка та поета Олеся Ільченка «Моя кохана К'яра».

Олесь Ільченко, автор понад 30 книг для дітей і дорослих, численних публікацій в пресі на культурологічні теми. Він — лауреат телепремій «ТЕФІ» й «Телетріумф», переможець конкурсу журналу «Кореспондент» «Краща книга року-2010», член Асоціації українських письменників, Національної спілки письменників України, Національної спілки журналістів України. Пише вірші та сценарії (за одним із знято художній фільм «Я той, хто є», 1990). Вірші Ільченка перекладено в США, Сербії, Литві, Росії.

«Моя кохана К'яра» — другий роман письменника. Починається все так: від рук вуличних злочинців гине дівчина успішного крутого бізнесмена Олександра. Чоловік, божевіллючи від страшної втрати, не може примиритись зі смертю коханої і йде на відчайдушний вчинок. За допомогою двох працівників моргу Олександр вирішує забальзамувати тіло К'яри, щоб утримати кохану біля себе, немов таку собі «сплячу красуню» зі старої казки.

За словами автора, задум роману з'явився ще 1999 року, але несподівано доповнився розповіддю однієї молодої лікарки про страшну історію її кохання. Тоді виявилося, що вигадка письменника збігається з правдивою історією молодої жінки. Втім, через певні моральні причини, автор не міг олюднити текст аж до 2011 року (прототипів головних героїв книги вже немає серед живих).

«Моя кохана К'яра» своєрідно поділена на дві частини. Одна — це основна оповідь, а інша — листи, сни і роздуми головних героїв. Ці сни і роздуми викладені дещо специфічно і місцями нагадують невеличкі філософські та гострі соціально-політичні есе.

У цілому ж «Моя кохана К'яра» — несподіване свідчення аморальності сьогоднішнього суспільства, зацикленого на фізично-матеріальних цінностях. Це маленький світ, де загинуло духовне і відродилося тілесне, а сама любов перетворилася на хворобливу одержимість.

Юрій **МОСТОВИЙ.**

РЕФЛЕКСІЇ

Остаточне вирішення турецького питання

Нещодавно у столичній Російській драмі відбулася прем'єра вистави «Бешеная кровь». Ця вистава дивним чином зачіпає за живе — навіть не так, як зазвичай буває в театрі, а так, як гострий телевізійний чи газетний репортаж. Це п'єса Нуркана Ерпулата і Йєнса Хіллье, її поставлено Аллою Рибіковою в рамках спільного Міжнародного театрального проекту «Нова німецька драматургія» (Україна — Німеччина — Росія). В одній з головних ролей — актриса Російської драми Наталя Шевченко, в інших — студенти Київського театрального університету Юлія Смушкова, Єлизавета Бакуліна, Анастасія Дерюгіна, Олександр Крючков, Данило Мірешкін, Гліб Мацибора, Володимир Невельський, Фелікс Аброскін, Роман Магрицький.

Дія відбувається в німецькій школі, в районі компактного проживання «мігрантів зі Сходу», а простіше — турків. Вчителька-німкеня приходить у клас і пропонує молодим туркам тему «Шіллер-гуманіст». Але як говорити про Шіллера в клітці з шакалами? Вони зайняті своїми справами. В їхніх шкільних ранцях, вочевидь, є наркотики або й щось гірше. В якийсь момент з торби одного турка випадає пістолет. Фрау-вчителька підхоплює його. Їй не залишається нічого іншого, як навчати цих дикунів гуманізму під дулом пістолета. Коли не допомагає постріл угору, вона продірявлює кулею плече одного з учнів-турків. І, о диво, — до них таки доходить сенс гуманізму Шіллера.

Це справді зачіпає, бо ми живемо в такому світі, де навчити чогось доброго можна хіба що насильно, бо старі норми моралі здаються наївними. Адже якщо, припустімо, в якій-небудь «східній країні» президент має дві судимості за хуліганство та розбій, то школярів важко переконати в тому, що Шіллер, а не цей президент — кращий приклад для наслідування. Тут без пістолета не обійдешся.

Але ця сценічна притча — неоднозначна й мимоволі викликає багато інших асоціацій. Тут Шіллер і велика німецька культура — нібито взірець цивілізованості для «народів Сходу». Але наша генетична пам'ять нагадує нам, що нас вже колись приручали до цієї цивілізації саме отак — під дулом пістолета. До речі, фрау-вчителька, що її грає актриса Наталя Шевченко, часом невловимо зовні нагадує Геббельса (а це саме йому приписують знамениту фразу «Коли чую слово «культура», — хапаюся за пістолет!»). Гаразд, Шіллер — справді велика постать великої культури. Але мігрантам-туркам тут відмовлено в наявності культури взагалі. Все, що в них є поганого, походить від їхньої «турецькості», від звичаїв та віри їхньої батьківщини. Тут є певна натяжка. Мовляв, перестаньте бути турками — і ви станете нормальними людьми. Цікаво, що у фіналі виявляється: фрау-вчителька, закохана в Шіллера, — теж колишня туркеня-мігрантка, але вона вийшла заміж за німця і стала до невпізнанності цивілізованою. Отака собі, на глобалістський лад перевернута, ситуація «Запорожця за Дунаєм» — «тепер не турок я...»!

Можливо, ця п'єса по-своєму актуальна там, де написана, і де у тих самих німців є певні проблеми з новітніми остарбайтерами-мігрантами. Але ми дивимося п'єсу у себе вдома — і нам вона нагадує передусім про наші клопоти. Як казав колись Драгоманов під час війни з Османською імперією: є турки зовнішні, а є турки внутрішні. І саме ці, останні, окупували країну, в якій ми живемо й думаємо, — як же визволитись і чи треба нам заради цього відмовлятися від самих себе заради великого Шіллера чи якогось іншого чужого пророка. А головне — з пістолетом чи без?

Віталій **ЖЕЖЕРА.**

Універсальна товарна біржа "Суми"
оголошує аукціон з продажу активів, які належать АТ "КБ "Володимирський"

№ лоту	Найменування	Коротка характеристика	Рік випуску	Початкова вартість продажу лоту, грн. (з ПДВ)
1	Крісло	оф.GENOA-1G	19.11.2004	1860
2	Стіл	офісний PECASO 1503/77	19.11.2004	2712
3	Стіл	офісний Конференц.GM 1502/8	19.11.2004	3501
4	Тумба	PGS/3 1503/791005	19.11.2004	1341
5	Шафа	метал.2-х створчатий з трейзером	13.04.2005	2457
6	Шафа	офіс.3-х секційний	16.05.2005	8768
7	Шафа	офіс.3-х секційний "Горка"	16.05.2005	4880
8	Стіл	керівника	16.05.2005	5360
9	Стіл	для переговорів	16.05.2005	4388
10	Тумба	під TV	16.05.2005	1948
11	Крісло	подвійне	18.05.2005	1540
12	М"який куточок	правий	18.05.2005	3608
13	Диван	м'який	18.05.2005	1788
14	М"який куточок	лівий	18.05.2005	3157
15	Сейф	В 120К	16.01.2003	1298
16	Шафа	металева (195-100-45) ригельное запирание 4 полки	10.04.2006	2295
17	Офісна стінка	в комплекті	22.11.2004	8440
18	Шафа	метал. двухдверний (1950-100-45) ригельное запирание 4 полки	13.08.2007	2160
19	Сейф	ШМ2Д	27.09.2007	1483
20	Сейф	ШМ-108-11К	27.09.2007	139
21	Сейф	сертифікований 2-й клас	10.12.2007	3570
22	Сейф	ШМ-112-11	11.02.2004	1056
23	Сейф	офісний метал."Бізнес леді"	07.07.2003	2250
24	Сейф	В 120/К 120/код	16.01.2003	1755
25	Сейф	ШМ-112 ключ	30.01.2006	1264
26	Шафа для серверної	з вент.без стінок в компл.з панел.розв.кабелей та рамками	08.03.2004	1227
27	Шафа	з трейзером	08.04.2004	2268
28	Шафа	без трейзера	08.04.2004	1992
29	Сейф	ШМ -112 (ключ)	12.05.2004	1264
30	Шафа	метал. з трейзера(ключ та реле)	11.06.2004	2268
31	Комп'ютер	ноутбук Toshiba Satellite A210-15K	30.05.2008	2162
32	Комп'ютер	48Port Stackable Fast Ethernet Switch with	15.12.2008	2195
33	Комп'ютер	Intel Celeron E1200	25.04.2008	971
34	Комп'ютер	HP dx2400 (2043363)	29.01.2009	1110

Місцезнаходження майна: м. Суми, пл. Незалежності, 10.

Умови продажу:

1. Реєстраційний внесок - 17,00 грн. та гарантійний внесок в розмірі 10% від початкової вартості продажу кожного лоту, вносяться на рахунок організатора аукціону: **п/р 26004000100914 в ПАТ "Столичний", МФО: 397133, одержувач - Універсальна товарна біржа "Суми", код ЄДРПОУ 37186792.**

2. Крок аукціону - 10% (десять відсотків) від початкової (стартової) вартості лоту.

3. Оплата послуг Організатора аукціону - Універсальній товарній біржі "Суми" здійснюється продавцем.

4. Переможцю аукціону, який відмовився від підписання протоколу аукціону, або сплати коштів за покупку майна в установлений термін, грошові кошти у розмірі 10% початкової ціни продажу лоту, внесені учасником для участі в аукціоні, не повертаються.

5. Розрахунки із продавцем за придбане майно мають бути здійснені протягом терміну вказаному у договорі купівлі-продажу.

Прийом заяв на участь в аукціоні буде проводитись починаючи з дня публікації з 9:00 до 17:00 кожного робочого дня за адресою: м.Суми, вул.Петропавлівська, 61, оф.31.

Кінцевий термін прийому заяв - за три дні до початку аукціону.

Ознайомитись з майном можна щодня, крім вихідних днів, з 9.00 до 17.00 за місцем знаходження майна.

Аукціон відбудеться "14" червня 2012р. об 11:00 у залі АТ "КБ "Володимирський", за адресою: м. Суми, пл. Незалежності, 10.

Бажаючим придбати майно звертатися до служби з організації аукціону:
Універсальна товарна біржа "Суми" - м. Суми, вул. Петропавлівська, 61, оф.31.
Відповідальна особа - Брага Володимир Іванович. Тел./факс (0542) 655-761, моб. 050-724-73-98

Універсальна товарна біржа "Суми"
оголошує аукціон з продажу активів, які належать АТ "КБ "Володимирський"

Лот №1. Двокімнатна квартира №3 на 2-му поверсі 3-х поверхового цегляного житлового будинку загальною площею 70,8 кв.м, жилою площею - 26,3 кв.м, що розташована за адресою Сумська область, м.Шостка, вул.Привокзальна, будинок 7.

Початкова вартість продажу - **278 100,00 грн. з урахування ПДВ.**

Умови продажу:

1. Реєстраційний внесок - 17,00 грн. та гарантійний внесок в розмірі 10% від початкової вартості продажу лоту - 27 810,00 грн., вносяться на рахунок організатора аукціону: **п/р 26004000100914 в ПАТ "Столичний", МФО: 397133, одержувач - Універсальна товарна біржа "Суми", код ЄДРПОУ 37186792.**

2. Крок аукціону - 10% (десять відсотків) від початкової (стартової) вартості лоту.

3. Оплата послуг Організатора аукціону - Універсальній товарній біржі "Суми" здійснюється продавцем.

4. Переможцю аукціону, який відмовився від підписання протоколу аукціону, або сплати коштів за покупку майна в установлений термін, грошові кошти у розмірі 10% початкової ціни продажу лоту, внесені учасником для участі в аукціоні, не повертаються.

5. Розрахунки із продавцем за придбане майно мають бути здійснені протягом терміну вказаному у договорі купівлі-продажу.

Прийом заяв на участь в аукціоні буде проводитись починаючи з дня публікації з 9:00 до 17:00 кожного робочого дня за адресою: м.Суми, вул.Петропавлівська, 61, оф.31.

Кінцевий термін прийому заяв - за три дні до початку аукціону.

Ознайомитись з майном можна щодня, крім вихідних днів, з 9.00 до 17.00 за місцем знаходження майна, попередньо узгодивши бажаний час ознайомлення з майном за телефоном (0542) 675-137.

Аукціон відбудеться "12" червня 2012р. об 12:00 у залі АТ "КБ "Володимирський", за адресою: м. Суми, пл. Незалежності, 10.

Бажаючим придбати майно звертатися до служби з організації аукціону:
Універсальна товарна біржа "Суми" - м.Суми, вул.Петропавлівська, 61, оф.31.
Відповідальна особа - Брага Володимир Іванович.
Тел./факс (0542) 655-761, моб. 050-724-73-98

Постановами Господарського суду Запорізької області визнано банкрутами таких суб'єктів господарювання

● від 14.05.2012 по справі № 5009/1668/12 про банкрутство ТОВ "Адея Кепітал" (м. Запоріжжя, вул. Червоногвардійська 40 код ЄДРПОУ 37317539)

● від 14.05.2012 по справі № 5009/1639/12 про банкрутство ТОВ "Бізнес Столиця" (м. Запоріжжя, вул. Червоногвардійська 40 код ЄДРПОУ 37414168)

● від 25.04.2012 по справі № 5009/1399/12 про банкрутство ФОП "Билиба Валерій Васильович" (м. Запоріжжя, вул. Горького 159-Б код ЄДРПОУ 2458020736)

● від 17.04.2012 по справі № 5009/1295/12 про банкрутство ТОВ "Віндекс - Т" (м. Запоріжжя, вул. Червоногвардійська 40 код ЄДРПОУ 36678271)

● від 18.04.2012 по справі № 5009/1288/12 про банкрутство ТОВ "Енерго - Пов" (м. Запоріжжя, вул. Червоногвардійська 40 код ЄДРПОУ 36555561)

● від 20.04.2012 по справі № 5009/1369/12 про банкрутство ТОВ "Листбуд" (м. Запоріжжя, пр. Леніна 111 код ЄДРПОУ 37222112)

● від 14.05.2012 по справі № 5009/1647/12 про банкрутство ТОВ "Нафтогазові українські технології" (м. Запоріжжя, вул. Червоногвардійська 40 код ЄДРПОУ 32667015)

● від 10.04.2012 по справі № 5009/981/12 про банкрутство ТОВ "Новостаханівське" (м. Запоріжжя, пр. Леніна 77 код ЄДРПОУ 34526214)

● від 14.05.2012 по справі № 5009/1661/12 про банкрутство ТОВ "Оллерус Буд" (м. Запоріжжя, вул. Червоногвардійська 40 код ЄДРПОУ 36925769)

● від 14.05.2012 по справі № 5009/1671/12 про банкрутство ТОВ "Папірус Сервіс" (м. Запоріжжя, вул. Гоголя 113 код ЄДРПОУ 34761645)

● від 18.04.2012 по справі № 5009/1293/12 про банкрутство ТОВ "С.Дж.Р.Груп" (м. Запоріжжя, вул. Червоногвардійська 40 код ЄДРПОУ 34981754)

● від 14.05.2012 по справі № 5009/1669/12 про банкрутство ТОВ "Селестін Консалт" (м. Запоріжжя, пр. Леніна 77 код ЄДРПОУ 37194274)

● від 25.04.2012 по справі № 5009/1142/12 про банкрутство ТОВ "ТД Оса" (м. Запоріжжя, вул. Червоногвардійська 40 код ЄДРПОУ 35995417)

● від 14.05.2012 по справі № 5009/1641/12 про банкрутство ТОВ "Техно Лайф" (м. Запоріжжя, вул. Червоногвардійська 40 код ЄДРПОУ 37095900)

● від 18.04.2012 по справі № 5009/1291/12 про банкрутство ТОВ "Технобудкомунікація" (м. Запоріжжя, вул. Червоногвардійська 40 код ЄДРПОУ 34000141)

Відкрито ліквідаційні процедури, ліквідатором боржників призначено арбітражного керуючого Клименко О.Ю. (ліцензія АВ 600780 від 14.05.2012). Вимоги кредиторів приймаються протягом одного місяця від дати публікації за адресою: 69063 м. Запоріжжя, пр. Леніна 44 оф. 33

Господарський суд Дніпропетровської області постановою від 15.05.2012 р. по справі № 34/5005/12596/2011 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру у відношенні Приватного підприємства "ОПТТОРГ-Сервіс", код ЄДРПОУ 33563391, адреса: 49000, м. Дніпропетровськ, вул. Артема, 92.

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Морозов Ігор Анатолійович, т. (056)770-27-40 , поштова адреса: 49044, м. Дніпропетровськ, а/с 2734.

Господарський суд Кіровоградської області постановою від 03.05.2012 р. по справі № 5013/796/11 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру у відношенні Товариства з обмеженою відповідальністю "Ірімар", код ЄДРПОУ 31562490, адреса: 25006, м. Кіровоград, вул. Володарського, буд. 41.

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Морозов Ігор Анатолійович, т. (056)770-27-40, поштова адреса: 49044, м. Дніпропетровськ, а/с 2734.

Постановою господарського суду Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) № 5006/27/50б/2012 від 10.05.2012р. визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю "ІК КОРТЕС", ЄДРПОУ 36694775, юридична адреса: 83086, м. Донецьк, вул. Артема, буд. 27.

Ліквідатором по справі призначено ініціюючого кредитора - Товариство з обмеженою відповідальністю "Спецукробладнання" (83086, м. Донецьк, вул. Артема, 27, код ЄДРПОУ 36811514.

Вимоги кредиторів приймаються протягом одного місяця від дня опублікування оголошення.

Статутні документи , печатка та штампи підприємства-банкрута вважати недійсними.

Постановою господарського суду Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) № 5006/5/27б/2012 від 14.05.2012р. визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю "ТКП ДОМІНАНТА", ЄДРПОУ 37380569, юридична адреса: 83049, м. Донецьк, вул.Воїнська, буд. 16 "А". Ліквідатором по справі призначено ініціюючого кредитора - Товариство з обмеженою відповідальністю "КФ АДАМАНТ" (83086, м. Донецьк, вул. Постишева, 30, код ЄДРПОУ 37491090, керівник - Курусь А.О.

Вимоги кредиторів приймаються протягом одного місяця від дня опублікування оголошення.

Статутні документи , печатка та штампи підприємства-банкрута вважати недійсними.

Ухвалою господарського суду Волинської області (м. Луцьк, пр. Волі, 54-а, 43010) від 04.04.2012р. у справі №5004/407/12 порушено провадження у справі про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю "Ковельрембуд" (45000, м. Ковель, вул. Театральна, 37а, код ЄДРПОУ 30739485, р/р 260050351 у Волинській філії ВАТ "Кредитпромбанк", МФО 303741).

Ухвалою господарського суду Волинської області від 10.05.2012р. введено процедуру розпорядження майном та призначено розпорядником - арбітражного керуючого Василюка Ігоря Миколайовича (Луцький район, с. Боратин, вул. Центральна, 80, ідентифікаційний номер 2948502855, ліцензія Державного департаменту з питань банкрутства серії АВ №347333 від 19.12.2007р.).

Постановою господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Тюленіна, 21/Шаумяна, 4/ від 10.05.2012 у справі №21/152/10 визнано банкрутом Відкрите акціонерне товариство "Південдизельмаш" (71700, Запорізька область, м. Токмак, вул. Леніна, 1, код ЄДРПОУ 00210986) та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Полторацьку Оксану Валентинівну, ліцензія АВ №499007, адреса; 49044, Україна, м. Дніпропетровськ, вул. Запорізьке шосе, 68, кв.212.

Постановою господарського суду Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, б. 157) від 14.05.2012р. по справі про банкрутство №27/176Б Товариство з обмеженою відповідальністю "МБС ІМПОРТ" (83059, м. Донецьк, вул. Сеченова, буд. 3, код ЄДРПОУ 31872415, р/р 26005002000010 в АТ "Родовід Банк", МФО 321712) визнано банкрутом, відкрита ліквідаційна процедура. Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Несвіт Людмила Пилипівна (ліцензія АВ 566940, 83056, м. Донецьк, вул. М.Маметової, 8/2).

Постановою господарського суду Івано-Франківської області (76000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 16) від 08 травня 2012 р. у справі №5010/2187/2011-Б-26/85 про банкрутство Приватного виробничо-комерційного підприємства "РАДУГА" (вул. Івана Франка, 58А, смт. Печеніжин, Коломийський р-н, Івано-Франківська обл., код ЄДРПОУ 22190656) боржника визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Мартинюка Василя Миколайовича (76010, Південний бульвар, 42, кв. 9, м. Івано-Франківськ).

Ліквідатор проводить реалізацію цілісного комплексу ВАТ "Тростянецький Комбінат Хлібопродуктів" (Сумська обл., м. Тростянець, вул. Горького, 58, код 00955897), в тому числі нерухоме майно -55 одиниць., обладнання - 182 одиниці. Загальна площа будівель та споруд 12,0 тис. кв. м. Можливий обсяг зберігання зерна 42,0 тис. тонн. Продуктивність комбінату 206 т продукції на добу. Земельні ділянки належать місцевим радам.

Заявки приймаються за тел. (0542)65-04-95, (050)307-88-21.

У зв'язку з ліквідацією Комерційного банку "Українська фінансова група"-товариства з обмеженою відповідальністю (Постанова Правління Національного банку України №784 від 28.12.2009р.) проводиться продаж майна: офісні меблі, касова техніка, комп'ютерна та оргтехніка з терміном експлуатації до 8 років.

Детальну інформацію щодо продажу майна можна отримати за місцезнаходженням КБ "УФГ"- ТОВ за адресою: м. Київ, вул. Горького, 48, тел.: 287-03-18, моб. тел. (095) 219-12-22; час роботи: щоденно у робочі дні з 9-30 до 17-30.

Ухвалою господарського суду Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) від 03.05.2012р. порушено справу про банкрутство № 5006/27/53б/2012 відносно Товариства з обмеженою відповідальністю "ТРІО-ЛАЙН", ЄДРПОУ 34723374, юридична адреса: 83008, м. Донецьк, вул. Умова, буд. 1, рахунок № 26002001000428 у ТОВ КБ "Український фінансовий світ" м. Донецьк, МФО 377777. Ухвалою господарського суду Донецької області від 14.05.2012р. № 5006/27/53б/2012 введено процедуру розпорядження майном. Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Лозинського Олександра Валерійовича (ІНН 2834300271, Донецька область, м. Макіївка, вул. Тітова, буд. 10, кв.2 , ліцензія № АГ № 594816 від 07.04.2011р.).

Вимоги кредиторів приймаються, протягом одного місяця від дня опублікування оголошення.

Господарський суд Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) постановою від 14.05.2012 р. по справі №5009/1649/12 в порядку ст. 52 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" визнав банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю "Київський завод по ремонту комутаційних систем "Комутатор" (69035, м. Запоріжжя, вул. Маяковського, 11, код ЄДРПОУ 35921146, р/р 26006000331001 в ПуАТ "ТАСкомбанк" м. Київ, МФО 339500) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Швеця Дмитра Івановича (ліцензія на право здійснення діяльності арбітражного керуючого серія АГ №594917 від 08.09.2011р.), 69124, м. Запоріжжя, а\с7338, тел. (067) 611-06-20).

Виклик до суду

Суддя Голопристанського районного суду м. Гола Пристань Циганій С.І. повідомляє про слухання цивільної справи за позовом Вільфрід Бончик до Бончик Тетяни Яківни, Свириденко Анатолія Анатолійовича про визнання правочинів недійсними, яке відбудеться 01.06.2012 року о 08.00 год. За адресою: м. Гола Пристань, вул. Горького, №19, та викликає до суду відповідачів:

- Бончик Тетяну Яківну м. Ківерці, Волинської області, 2-й провулок Козацький,2.
- Свириденко Анатолія Анатолійовича с. Київ, вул. Котельникова - 12, кв.64.
- Приватного нотаріуса Назарчук О.В. м. Київ, вул. Ігоревська - 14А.

У разі неявки у судове засідання відповідачів справа буде розглядатися за їх відсутності.

Замість 30 відсотків — лише 7

Я — дитина війни і давня передплатниця «Голосу України». Зверталася в суд через надбавку до пенсії. За 2008, 2009, 2010 роки присудили все, що належить. А в 2011-му, в серпні, документи в Пенсійний фонд здала, виконавчий лист отримала, а гроші — досі ні. Тож мене цікавить єдине питання: коли Президент України дасть команду на виплату повноцінної надбавки для дітей війни?

Людмила ФЕДОРЧЕНКО.

Хорол Полтавської області.

Цей лист редакція надіслала до Міністерства соціальної політики України. А оскільки це запитання бентежить багатьох наших передплатників, друкуємо відповідь:

«Шановна Людмило Іванівно!

Законом України «Про соціальний захист дітей війни» передбачено, що **дітям війни пенсії підвищуються на 30% мінімальної пенсії за віком.**

Розмір мінімальної пенсії за віком визначається Законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» та застосовується виключно для визначення розмірів пенсій, призначених згідно з цим законом, і не може застосовуватися до інших законодавчих актів, в яких будь-які норми (у даному випадку — підвищення до пенсії дітям війни) визначаються залежно від мінімального розміру пенсії за віком.

Законом «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2011 рік», зокрема, встановлено, що у 2011 році норми ст. 6 Закону «Про соціальний захист дітей війни» застосовувалися в порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів, виходячи з наявного фінансового ресурсу бюджету Пенсійного фонду на 2011 рік.

На виконання зазначеного закону 06.07.2011 урядом було прийнято постанову № 745 «Про встановлення деяких розмірів виплат, що фінансуються за рахунок коштів Державного бюджету України», відповідно до якої дітям війни (крім тих, на яких поширюється дія Закону «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» та «Про жертви нацистських переслідувань») підвищення до пенсії проводилось у розмірі 49,80 грн.

Законом «Про Державний бюджет на 2012 рік» встановлено, що у 2012 році норми ст. 6 Закону «Про соціальний захист дітей війни» застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного бюджету країни та бюджету Пенсійного фонду на 2012 рік.

На виконання вимог Прикінцевих положень Закону «Про Державний бюджет на 2012 рік» прийнято постанову Кабінету Міністрів від 28.12.2011 № 1381 «Про підвищення рівня соціального захисту найбільш вразливих верств населення», відповідно до якої з 1.01.2012 року **передбачено виплачувати підвищення до пенсії дітям війни у розмірі 7% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.**

Зі збільшенням розміру прожиткового мінімуму збільшуватиметься і підвищення до пенсії дітям війни.

Слід зазначити, що міністерством розроблено план заходів на 2011—2015 роки щодо підвищення рівня соціального захисту найвразливіших категорій громадян. Зокрема, передбачено поетапне підвищення доплат до пенсії дітям війни. Видатки для реалізації зазначеного плану на 2012 рік враховані у державному бюджеті на 2012 рік.

Додатково інформуємо: оскільки питання виплати підвищення до пенсії дітям війни за рішеннями судів належить до компетенції Пенсійного фонду України, ваше звернення направлено за належністю.

З повагою,
директор Департаменту соціальних послуг
Ірина ТАРАБУКІНА».

ДОВІДКОВО

Прожитковий мінімум у 2012 році для осіб, які втратили працездатність, становить: з 1 січня — 822 гривні, з 1 квітня — 838 гривень, з 1 липня — 844 гривні, з 1 жовтня — 856 гривень, з 1 грудня — 884 гривні.

Залишилось вирахувати: 7% від 838 грн. = 58,66 грн.

До 1 вересня дошкільнята можуть відвідувати садок

Моя дитина відвідує старшу групу дитячого садка. Наприкінці травня керівництво садочка планує організувати святковий випуск для старших груп, а вже з червня дітей відправити «на канікули», а нашу групу закрити. Для нас, працюючих батьків, це проблема: вдома дитя не залишиш, непрацюючих бабусь нема. Не на роботу ж із собою водити?..

Чи може керівництво закладу заборонити дітям відвідувати садок після випуску — у літні місяці?

Олександр ТКАЧЕНКО.

Київ.

Відповідає директор департаменту загальної середньої та дошкільної освіти Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України Олег ЄРЕСЬКО:

— Відповідно до п. 1 ст. 12 Закону України «Про дошкільну освіту» право на перебування у дошкільних навчальних закладах гарантовано дітям віком від двох місяців до шести (семи) років. Діти, яким станом на 1 вересня поточного року є 6 років, мають право за бажанням батьків перебувати в дошкільних навчальних закладах до 7 років.

Положенням про дошкільний навчальний заклад, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 12.03.2003 № 305, визначено, що навчальний рік у дошкільних навчальних закладах розпочинається 1 вересня і закінчується 31 травня, а оздоровчий період триває з 1 червня по 31 серпня.

Відтак, переведення дітей з однієї вікової групи до іншої здійснюється з 1 вересня поточного року. Одночасно звертаємо увагу, що діти шести (семи) років, які ідуть до школи з 1 вересня, мають право відвідувати дошкільний навчальний заклад до кінця оздоровчого періоду.

«Діти мають жити у світі краси, гри, казки, музики, малюнка, фантазії і творчості».

Василь Сухомлинський.

Фотоетюд Сергія КАСІМОВА.

ДОМАШНІЙ АДВОКАТ

Допомога дітям–сиротам

Мій друг, якого я знав ще з дитинства, разом із дружиною загинув у автокатастрофі. В них залишилась донька, стосовно якої я оформив опікунство, оскільки інших родичів у неї не залишилось. Зараз вона навчається в університеті. А нещодавно мені сказали, що виплата соціальної допомоги на дитину, позбавлену батьківського піклування, припиняється по досягненні нею вісімнадцяти років. Чи так це? Чи існують якісь пільги при навчанні такої дитини у вищому навчальному закладі?

Ярослав ПРИХОДЬКО.

Суми.

Питання про виплату соціальної допомоги дітям-сиротам та дітям, позбавленим батьківського піклування, врегульоване ст. 8 Закону України «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування», відповідно до якої держава здійснює їх **повне забезпечення у навчальних закладах** до 18 років, а також — в разі продовження ними навчання — до 23 років або до закінчення відповідних навчальних закладів.

Також варто зазначити, що **крім повного державного забезпечення їм виплачується стипендія в розмірі, який на 50% перевищує розмір стипендії у відповідному навчальному закладі, а також 100% заробітної плати за період виробничого навчання та практики.** Також їм, до завершення навчання, виплачується **щорічна допомога для придбання навчальної літератури в розмірі трьох місячних стипендій.** Такі виплати здійснюється протягом тридцяти днів після початку навчального року.

У разі надання дітям-сиротам та дітям, позбавлених батьківського піклування, академічної відпустки за медичним висновком за ними зберігається на весь період такої відпустки повне державне забезпечення і виплачується стипендія.

Звертаємо увагу на те, що випускники навчальних закладів із числа дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, забезпечуються за рахунок навчального закладу або відповідної установи органів праці та соціального захисту населення **одягом і взуттям,** а також **одноразовою грошовою допомогою в розмірі двох прожиткових мінімумів для осіб відповідного віку** (нормативи щодо забезпечення одягом і взуттям затверджуються Кабінетом Міністрів України). За бажанням випускників їм може бути видана грошова компенсація в розмірі, необхідному для придбання одягу та взуття.

Артур АЛІЄВ,
юрисконсульт
«Голосу України».

Як лінуватися на грядці

Моя дачна «кар'єра» тільки стартує: ділянку придбали ми лише цієї весни. Я ще не на пенсії, тому час для освоєння грядок можу приділяти тільки у вихідні. Але, відповідно до логіки, дача має бути не лише для роботи, а й для відпочинку... Від сусідів, досвідчених дачників, почула про «ліниве землеробство» М. Курдюмова і зацікавилася. Розкажіть, як же спростити й оптимізувати працю на городі?

Віра КРАСНОЩОК.

Київська область.

Методику природного землеробства Микола Курдюмов дуже грамотно та цікаво виклав у своїх книжках. Майже всі назви — з епітетом розумний: «Розумний сад і хитрий город», «Розумний виноградник», «Енциклопедія розумного дачника», «Розумні агротехнології», «Майстерність родючості», «Захист замість боротьби»... Щоб не цитувати всі 12 книг цього відомого популяризатора людяного ставлення до землі із Краснодарського краю (Росія), ми надіслали запитання нашої читачки безпосередньо автору. І Микола Курдюмов відповів:

«Слово «ліниве» — зовсім не всеосяжне поняття. Мається на увазі лише один аспект: економія праці й коштів. Наприклад, урожаї Шугурова (ТНВ «Пугачовське») у три-чотири рази дешевші від стандарту, і палива витрачається в рази менше. Але це — не від ліні, а в результаті колосальної розумової праці та відповідальності. Вважаю найбільш вдалим слово «розумне», тобто — природне. Воно поєднує всі аспекти процвітання.

По-перше, згадана економія витрат і фізичних зусиль завдяки граничній адаптації — як у природі. Звідси — гранична рентабельність.

По-друге, оптимальна природність технологій. Що менше борешся з природою й більше використовуєш природних сил, то більше ресурсів залишається для врожаю.

По-третє, мінімальна хімізація. Краще ці кошти витрачати на відновлення стійкої екосистеми — як у ґрунті, так і навколо. В підсумку у всіх додається здоров'я, а природа починає процвітати, наскільки це можливо. Взагалі ми перестаємо боротися зі штучними проблемами, які створюємо собі самі на догоду бізнесу агрокорпорацій.

Ось це і є розумне, або природне, землеробство.

Успіхів та радощів вашим читачам!

Щиро,
Микола КУРДЮМОВ
(wcb@kurdyumov.ru)».

Фотоетюд Анастасії СИРОТКІНОЇ.

СПОРТ

№ 92 (5342) ВІВТОРОК, 22 ТРАВНЯ 2012

Сьогодні в Україні — мінлива хмарність, переважно без опадів, тільки в Криму та Карпатському регіоні — невеликий короткочасний дощ із грозою. Вітер південно–східний, східний, 5—12 м/с. Температура вночі — 12—17 градусів тепла, удень — 23—28; в Карпатах уночі — 8—13 тепла, вдень — 15—20 градусів.

ЦЬОГО ДНЯ, 22 ТРАВНЯ

■ **1856.** У Москві засновано Третьяковську галерею. ■ **1861.** Перепоховання праху Тараса Шевченка в Каневі на Чернечій горі. ■ **1936.** Розпочався перший футбольний чемпіонат СРСР. ■ **1945.** Народився український поет, драматург, сценарист, заслужений діяч мистецтв України Юрій Рибчинський. ■ **1972.** Уперше в історії президент США Річард Ніксон прибув із візитом до Радянського Союзу. ■ **1979.** Похорон українського композитора і поета Володимира Івасюка на Личаківському цвинтарі у Львові став масовою акцією протесту. ■ **1995.** У Львові було створено Всеукраїнське педагогічне товариство імені Григорія Ващенка.

У НОМЕР

Турнірна хроніка

Бокс. Ціньхуандао (Китай). Чемпіонат світу. Команда України виборола лише одну медаль, але найвищого ґатунку. Наша Марія Бадуліна стала чемпіонкою у вазі до 69 кг. У вирішальному поєдинку вона перемогла Ракель Міллер (США).

Стрибки у воду. Ейндховен (Нідерланди). Чемпіонат Європи. Українські спортсмени виграли медалі: срібні — Потєхіна/Прокопчук (синхронні стрибки, вишка, 10 м), Письменська/Федорова (стрибки, трамплін, 3 м); бронзові — Пригоров/Кваша (синхронні стрибки, трамплін, 3 м), Федорова (трамплін, 3 м). Нагадаємо, що раніше **Ілля Кваша** (трамплін, 1 м) і **Юлія Прокопчук** (вишка, 10 м) виграли золоті медалі.

Баскетбол. Чемпіонат країни. Суперліга. Плей-оф. Фінал. «Донецьк» — «Азовмаш» (Маріуполь). 79:66 (24:18, 21:18, 17:8, 17:22). Рахунок у серії — 2:0. Серія за бронзові медалі. «Будівельник» (Київ) — «Ферро-ЗНТУ» (Запоріжжя). 111:127 (33:34, 26:31, 29:40, 23:22); «Будівельник» — «Ферро-ЗНТУ». 82:72 (31:22, 22:13, 19:20, 10:17). Рахунок у серії — 1:1.

Хокей. Швеція, Фінляндія. Чемпіонат світу. **Півфінали.** Словаччина — Чехія. 3:1 (1:0, 0:1, 2:0). Росія — Фінляндія. 6:2 (2:1, 2:0, 2:1). **Матч за 3-є місце.** Чехія — Фінляндія. 3:2 (3:1, 0:0, 0:1). **Фінал.** Росія — Словаччина. 6:2 (1:1, 3:0, 2:1).

Футбол. Першість України. Перша ліга. 32-й тур. **19 травня.** «Металург» (Запоріжжя) — «Кримтеплиця» (Молодіжне). 4:0. **20 травня.** «Зірка» (Кіровоград) — «Олімпік» (Донецьк). 2:0. «Миколаїв» — «Сталь» (Алчевськ). 1:2. «Нива» (Вінниця) — «Енергетик» (Бурштин). 4:1. «Динамо-2» (Київ) — «Титан» (Армянськ). 2:0. «Львів» — «Геліос» (Харків). 1:3. «Одеса» — «Севастополь». 1:3. «Арсенал» (Біла Церква) — «Нафтовик» (Охтирка). 0:2. «Говерла-Закарпаття» (Ужгород) — «Буковина» (Чернівці). 2:0.

«Говерла-Закарпаття» — 80 очок, «Металург» — 73, «Севастополь» — 72, «Арсенал» — 61, «Кримтеплиця» — 60, «Буковина» — 53, «Геліос», «Динамо-2» — по 47, «Сталь» — 46, «Зірка», «Нафтовик» — по 41, «Олімпік» — 39, «Титан» — 29, «Нива» — 28, «Одеса», «Миколаїв» — по 27, «Енергетик» — 19, «Львів» — 18.

Українці проти!

В Україні більшість любителів футболу негативно ставиться до можливого проведення спільних змагань між українськими та російськими командами. Про це свідчить опитування, проведене Київським міжнародним інститутом соціології.

Категорично проти об'єднаного розіграшу Кубків України та Росії 27,3 відсотка (зокрема 39 — на заході, 34 — у центрі, 19 — на півдні й 16 — на сході). Скоріше проти — 18,6 відсотка. Скоріше за — 23,3. Безумовно за — 22,9 (36 — на сході, 32 — на півдні, 13 — на заході, 12 — у центрі).

Об'єднання чемпіонатів — ще менш приваблива ідея. Переконаних прихильників — 19,5 відсотка. Основна маса — жителі сходу (34) і вболівальники віком понад 60 років (28). 21,4 відсотка висловилися «скоріше за, ніж проти».

Водночас, переконаних противників — 30,7 (41 — жителів західних регіонів, 36 — центру, 26 — півдня і 19 — жителів сходу). Крім того, 19 відсотків українців «скоріше проти, ніж за». Не бажають бути глядачами «змішаної» першості 33 відсотки вболівальників віком від 30 до 39 років, 32 — віком від 40 до 49 років, 31 — віком від 16 до 29 років, **повідомляє ZN.UA.**

Здійснилася мрія екс–губернатора Чукотки

Футбол. Ліга чемпіонів—2011/2012. Фінальний матч. 19 травня.

«Баварія» (Німеччина, Мюнхен) — «Челсі» (Англія, Лондон). 1:1 (пенальті — 3:4). Голи: Мюллер, 83, Дрогба, 88. На 95-й хвилині Роббен не реалізував пенальті (воротар). **Післяматчеві пенальті реалізували:** Лам, Гомес, Нойєр — Луїс, Лемпард, Коул, Дрогба; **не реалізували:** Олич (воротар), Швайнштайгер (бокова стійка) — Мата (воротар).

«Баварія»: Нойєр, Лам, Тимощук, Боатенг, Контенто, Швайнштайгер, Кроос, Роббен, Мюллер (ван Бюйтен, 86), Рібері (Олич, 95), Гомес. **Тренер** — Юпп Гайнкес.

«Челсі»: Чех, Босінгва, Кегілл, Давид Луїс, Коул, Мікель, Лемпард, Калу (Торрес, 84), Мата, Бертран (Малуда, 74), Дрогба. **Тренер** — Роберто Ді Маттео.

Рефері — Педру Проенса (Португалія).

Мюнхен. «Альянц Арена». 62 500 глядачів. 20 градусів.

Дідьє Дрогба і Анатолій Тимощук.

Здійснилася мрія власника палаців, заводів, пароплавів, яхт тощо російського мільярдера, екс-губернатора Чукотки Романа Абрамовича і величезної армії щирих прихильників «Челсі» — їхній клуб нарешті виграв турнір Ліги чемпіонів. Хоча, здавалося, що саме в цьому розіграші все було не на користь «синіх», які по ходу сезону рано зійшли з дистанції в боротьбі за титул чемпіона Англії і в березні змінили тренера. Кілька разів їхня доля в Лізі чемпіонів висіла на волосинці. Але «аристократи» знайшли фізичні і моральні сили, терпіли, коли віра в успіх танула, мов ранковий туман.

Особливо важко було після поразки від «Наполі» (1:3). Але вдома надолужили згаяне (4:1). Ставили хрест на команді Роберто Ді Маттео під час її протистояння з «Барселоною», але «сині» знову витримали і пройшли знаменитого суперника.

Упродовж фінального матчу лондонцям довелося здолати чимало випробувань. Адже «Баварія» більшу частину часу проводила в карному майданчику «Челсі». Однак англійці оборонялися вправно і впевнено, стояли намертво, особливо їхній воротар Чех — справжній герой фіналу. Вже під завісу зустрічі баварці, здавалося, дотиснули суперника, відкривши рахунок. Оригінально головою пробив Мюллер. Утім, футболісти «Челсі» не знітилися, і перший в цій зустрічі їхній кутовий став знаковим. Вони встановили рівновагу завдяки світлій голові Дрогба.

У додатковий час доля подарувала «Баварії» ще один вагомий шанс перемогти — пенальті. Але досвідчений трудяга Роббен, котрий був одним із найгостріших виконавців на полі, не зміг переграти Чеха. Отже, два додаткові тайми сильнішого не виявили, тому довелося виконувати серії одинадцятиметрових. І знову вагоме слово сказав воротар лондонців, котрий парирував удар Олича. А Швайнштайгер перемудрив з ударом і влучив у стійку.

Безумовно, це покоління «Челсі» вистраждало омріяний приз. Тепер цікаво, яким буде у цій ситуації рішення керівництва клубу стосовно Роберто Ді Маттео, котрий виконує обов'язки тренера. Постійно ходили чутки про повернення Моуріньо або залучення якихось інших зіркових фахівців. Але Ді Маттео ніби й не чув отих розмов, а за дуже короткий термін перебування біля керма команди спершу привів її до виграшу Кубка Англії, а тепер переживає з підопічними найграндіозніший успіх на євроарені.

— Футбол, як і життя, — це щось непередбачуване і часом божевільне, — сказав **Ді Маттео** після мюнхенської зустрічі. — Не думаю, що хтось міг таке спрогнозувати. У нас був важкий сезон, і його завершення видалося неймовірним. Я дуже щасливий за гравців. Вони дуже багато працювали. Скажімо, Дрогба фантастично служив цьому клубу впродовж восьми років і приніс нам багато користі, однак ми передусім говоримо про команду. Сьогодні всі гравці зробили максимум. Коул був неперевершеним, як Лемпард і наш воротар Чех. Уся команда постаралася, щоб зламати перебіг поєдинку.

Я не знаю, що буде в майбутньому, але зараз ми просто щасливі творити історію клубу. Ми вперше виграли цей турнір, і це було неймовірно важко.

У «Баварії», дуже сильної і збалансованої команди, як кажуть, все ще попереду. Вона вже багато разів вигравала головний європейський клубний турнір і здатна зробити це ще. Єдине, що нас мало засмутити в цій ситуації: на жаль, не став переможцем у складі баварців наш Анатолій Тимощук, котрий провів поєдинок майже бездоганно. Зрозуміло, що у разі успіху «Баварії» настрій Анатолія був би піднесений. Така ситуація позитивно вплинула б і на його виступи за збірну на Євро-2012. Утім, Тимощук — прекрасний професіонал і знаний боєць, котрий у потрібний момент здатен налаштуватися на важливе випробування...

Фото з сайту УЄФА.

Омріяний приз в руках Романа Абрамовича.

Попереду поїздка до Торуня

У Києві на базі «Святошин» завершився український етап міжнародного турніру Seni Cup 2012 з футболу серед вихованців психоневрологічних інтернатів. Переможцями змагання стала команда Білоцерківського дитячого будинку-інтернату (Київська область). Друге місце посіла команда Шевченківського дитячого будинку-інтернату Харківської області, третє — колектив Білопільського дитячого будинку-інтернату (Сумська область).

Переможці та призери одержали грамоти, медалі, кубки від організаторів і партнерів турніру, а також футбольні м'ячі від ФК «Шахтар» (Донецьк) і подарунки від спонсорів.

Найкращим нападником турніру став Володимир Коломиєць з команди Шевченківського дитячого будинку-інтернату Харківської області, найкращим воротарем — Вадим Возлюк із Білоцерківського дитячого будинку-інтернату (Київська область), а найкращим оборонцем — Олексій Кубраков із Білопільського дитячого будинку-інтернату.

Дві команди: переможниця змагань і Монастирецького психоневрологічного інтернату (Львівська область) — вибір організаторів, поїдуть на міжнародний фінал Seni Cup до міста Торунь (Польща), котрий відбудеться 6—8 липня.

На знімку: учасники турніру з Миколаївської області.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Чемпіонат і кваліфікаційний турнір

На щорічному Конгресі Міжнародної федерації хокею у Гельсінкі визначилися країни-господарі чемпіонатів світу на наступний сезон. Україні надано право проведення чемпіонату світу серед чоловіків у дивізіоні IB. Турнір відбудеться з 15 по 21 квітня 2013 року у Донецьку.

Головною ареною чемпіонату стане «Дружба», де у попередні роки проводили чемпіонати світу серед молодіжних та юніорських команд, а також півфінальний етап Континентального кубка. Суперниками нашої національної збірної будуть команди Польщі, Нідерландів, Румунії, Литви та Естонії.

Окрім того, 8—11 листопада поточного року у київському Палаці спорту відбудеться кваліфікаційний турнір до Олімпійських ігор 2014 року у Сочі. Українці змагатимуться зі збірними Польщі, Естонії та Іспанії. Переможець відбору в Києві виходить до фінальної кваліфікації, де остаточно визначаться команди, які здобудуть три путівки на Олімпіаду-2014.

Над номером працювали: Сергій ДЕМСЬКИЙ, Дмитро ПОТАПЕНКО, Людмила КОХАНЕЦЬ.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси та передплатна ціна на 2012 рік

Для фізичних осіб:
40224 — 10 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 8 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 30 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 100000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15 www.mega-poligraf.kiev.ua

Зам. 24617

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»